2 pages en langue française

2 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul III, Nr. 27/28, Aug.-Septembrie 1956 | L'Etendard — Die Standarte | Un exemplar 3 S., 0,50 DM

Să biruiți lutul din voi...

Şi voi cei care ați pierdut pe cei uciși, nu împuținați viața prin plânsetul vostru, nu întunecați lumina lumei prin doliul vostru, ci creșteți puterea voastră, aprindeți inima voastră, pentru ca să împliniți și locul celor plecați...

Bucurați-vă, cu închinarea datorită celor ce v'au pregătit prin moartea lor ființa voastră de azi; luați viața în chip grav, căci sunteți toți ca niște înviați din morți; oricare dintre voi putea fi acum în locul celor ce dorm sub pământ... Dați vieții nu prețul ieftin al celui ce n'a meritat-o prin nimic, ci considerți-o ca un act solemn de continuare spre eternitate, întru ce are mai bun neamul omemesc; fie-vă prezent teribilul memento: „au pierit cei buni, cei viteji, cei cuminți" — amar vouă, celor ce ați rămas, de veți fi cei becisnici, cei ușurei, cei nebuni.

Şi nici nu jubilați voi ce-ați scăpat de moarte, ci fiți demni de martirii cari ne-au dat zilele de azi prin suferința lor inefabilă: nu moartea lor a fost grea, ci calea până la dânsa. Căci moartea lor, moartea de răsboiu, era senină: era moartea așteptată dinainte, gândită ca o parte din marea existență colectivă, care se nutrește din moartea individuală. Moartea de răsboiu e moartea pentru salvare, e moartea pentru viitor, a moartea publică, la care nu se plânge, ci se fac jurăminte.

Putea-veți voi, cei cari ați rămas, să biruiți lutul din voi, așa cum l-au biruit cei ce au plecat?

Ce trist e că putem uita pe morții cari ne-au dăruit viitorul. Noi am iubit traiul bun. Ei au îndurat foamea. Noi am fost leneși; ei s'au sfârșit de oboseli. Noi am voit să fim glorioși prin copilăriile vanității și egoismului; ei ne-au arătat că nu e altă glorie decât aceea de a da viața ta pentru altul. Noi am plâns desnădăjduiți asupra mizeriilor noastre, atunci când norocul și-a întors fața dela noi; ei au rămas liniștiți. Căci lor nu le putea lua decât viața și ei o dăruiseră dinainte. Noi am fugit speriați în cele patru colțuri ale lumii, atunci când moartea s'a apropiat de noi. Ei au prins-o în brațele lor aspre, s'au luptat cu ea, și au murit, pentrucă ea e invincibilă, — dar noi am fost salvați. Noi ne-am pregătit mărețe mausolee pentru odihna vecinică, ei au murit prin ogoare și râpi și prin șanțurile drumurilor, fără cruci la căpătâiu, fără nume, fără lacrimi, fără glas de clopote, fără cântec de vecinică amintire.

Morții noștri n'au gândit mult: ei nu mai aveau puteri și pentru asta, pentrucă s'au ghemuit într'o singură idee — a rezista — și aceasta era moartea pentru noi. Morții noștri n'au simțit mult. Ei nu mai aveau inimă și pentru asta. Inima lor se împietrise: cum ar fi putut altfel să vrea ceeace au voit — să reziste — și aceasta era — moartea pentru noi... Ei încetase de a fi oameni. Erau lucruri. Erau vântul care suflă în furtună — împotriva dușmanului; erau marea care rostogolește valurile ei gigantice — împotriva dușmanului; erau pădurea care împletește până și trunchiurile ei sfârticate de obuze — împotriva dușmanului. Ei nu mai erau decât una cu pământul care îi născuse, una, chiar înainte de a fi murit, și pământului nu-i era frică, pentrucă el e vecinic, și lor nu le era frică, pentrucă ei nu mai erau ei, ci însuș, acest pământ, care se ridica prin copiii lui în unde imense, respingând, cu oroare piciorul profanator al celor cari nu-l iubiseră niciodată.

Vasile Pârvan, In mortem commilitonum, 1918.

Prin Ordinul de Zi Nr. 43 din 14 August 1943, Comandamentul de Căpetenie al Armatei Române citează pe Plutonierul Major Olteanu Marin ai cărui 2 fii au căzut pentru patrie:

Căpitan Marinescu-Olteanu Dumitru și Sublocotenent Olteanu Gheorghe.

Prin Ordinul de Zi Nr. 41 din 6 Iulie 1943, Comandamentul de Căpetenie al Armatei Române citează pe Sublocotenentul de reservă Gădiuță Nicolae din Regimentul 33 Dorobanți „Tulcea" pentru bravură personală și spirit de sacrificiu.

După 15 ani

CIMITIRUL DELA DALNIC (Cota 75,8)
Aci odihnesc vitejii ostași ai Armatei a IV-a care au căzut în fața Odessei.

Pressefoto W. Pragher, Freiburg/Br.

CONTRA SPIRITULUI DE ABDICARE

de Căpitan C. STOICĂNESCU

Dacă există o primejdie mortală reală pentru neamul nostru, ea nu este exterioară, este în noi; este pierderea încrederii în propriile noastre puteri, convingerea că destinul românesc depinde total și ineluctabil de alții. Pătrunderea în noi a spiritului de abdicare după 23 August 1944; acel spirit care se împacă cu orice nedreptate, care acceptă orice umilință, dar refuză lupta. — Cât timp unul singur continuă să creadă, nimic nu e pierdut; „...nu moare decât cine vrea să moară, căci nu este în mod real decât o moarte care merită numele de moarte, o adevărată moarte, o moarte moartă, este de a muri învins. Şi nu este niciodată învins decât acela care dispereazǎ."

Se cuvine dar să facem în spirit nou bilanțul acestor ani de profunde sguduiri istorice, înainte ca reașezările ce vor urma să fie definitive.

Rezultatele le cunoaștem: pe plan internațional — primirea R. P. R. la O. N. U.; pe plan intern recunoașterea „Comitetului Național" de către Free Europe. Tot răul care ni se putea face, ni s'a făcut; mai mult nu ne pot face — nici dușmanii și nici prietenii. Să reținem însă rezultatele înregistrate pe cele două planuri: a) legalizarea R. P. R. și b) recunoaștere „Comitetului Național". Apropierea este izbitoare. Timp de 5 ani Free Europe nu recunoaște niciun comitet, pentru a recunoaște acum, în clipa intrării R. P. R. la O. N. U., comitetul capitularzilor. Este limpede că aceleași cercuri care au determinat legalizarea R. P. R. au recunoscut și comitetul vișoinanist. „Comitetul Național" este „Comitetul Coexistenței"; nici nu se putea o alegere mai potrivită.

În această lumină ne putem ușor explica dece nu se poate realiza unitatea exilului românesc. Cercurile coexistențialiste nu o doresc. Un exil românesc unitar ar stânjeni îngrijorător târguelile lor josnice. Datorită forței morale a principilor pe care le apără, exilul românesc este una din pozițiile de care se izbesc și se sparg baloanele coexistențialiste. Actul dela Berna a dat măsura posibilităților unui exil românesc unitar.

Distrugi o poziție distrugând apărătorii; și cu atât mai ușor cu cât îi distrugi izolat, iar dacă reușești să-i ridici pe unii contra altora, poziția se distruge singură.

Cele petrecute la Biserica din Paris fac posibilă atât înțelegerea frământărilor care macină energiile exilului, cât și a coincidenței bizare între anumite evenimente. Teama pe care o inspiră cercurilor coexistențialiste un exil românesc solidar explică atât „decretul de amnistie" cu propaganda desmățată de „repatriere" în R. P. R. (?), cât și recunoașterea „Comitetului Național" detestat de pribegi.

„Este adevărat că guvernul R.P.R. este numit de Moscova, dar exilul românesc are reprezentanța națională pe care o vor exilații?" — ar putea să ne spună Radio-București sau „Glasul" comitetului dela Pankow.

Lucrurile se petrec ca și cum cei care îi forțează pe supraviețuitorii temnițelor comuniste să declare că au înțeles — puteau să nu înțeleaga după 10 ani de meditație „la rece"? — mersul Istoriei și cei care îi pun pe „rezistenții" noștrii la microfon să le răspundă, acuzându-i de trădare, ar asculta de acelaș comandament. Oricum, metoda este pe cât de perfidă pe atât de periculoasă. Scopul este învrăjbirea noastră cu cei de-acasă; ruperea noastră de vatra națională, fără de care exilul nu-și are niciun sens, iar noi, ca persoane sau grupuri, nu reprezentăm nimic.

Să fim foarte atenți cui răspundem și cum răspundem. Căci dacă ne supărăm pe un muncitor care „a depășit norma" sau pe un grup de ofițeri care au lansat un apel la „repatriere" — păstrând speranța că noi vom ști să-l răstălmacim, pentru a înțelege ce au gândit, nu ce au scris sub ochiul vigilent al comisarului politic — facem jocul dușmanului.

(Printre scrisorile primite din țară există unele care arată dramatic câtă putere de inven-

(Continuare în pag. 4)

Nava „Amiral Murgescu"

Comandorul Von Conrady, fost Şef de Stat-Major al Flotei germane din Marea Neagră în 1943/1944, a descris (în „Der Deutsche Frontsoldat", Flensburg) faza finală a operațiunilor de evacuare a Crimeei, anume luptele dela Sevastopol și Chersones. Ultimul și cel mai dramatic episod îl constitue operația din ziua de 13 Mai 1944 când, după ce Fortul Maxim Gorki fusese pierdut, o mână de oameni apărau cu înverșunare cea din urmă limbă de pământ. Sub focul artileriei și aviației sovietice, majoritatea navelor și ambarcațiunilor, care urmau să ia la bord tot ce se mai putea lua, au fost nevoite să se depărteze de țărm. In imediata apropiere a coastei, sub grindina de obuze și de bombe, mai rămăseseră doar câteva mici vase de patrulare si vasul de războiu românesc „AMIRAL MURGESCU", puitor de mine de construcție modernă și de tonaj mai mare. Ofițerii și oamenii din echipajul acestei nave românești și-au făcut datoria până la capăt, înfruntând moartea cu remarcabil dispreț pentru a putea salva încă un număr de camarazi din armata de uscat...

In acest timp, din București se transmiteau, prin postul de radio instalat chiar în Palatul regal din Calea Victoriei, informații serviciilor inamice, comunicandu-se acestor servicii fazele disperatei acțiuni de descleștare a trupelor noastre inamicul fiind îndemnat să lovească prin atacurii aeriene, căile noastre de comunicații și centrele vitale...

In fața Sevastopolului, „Amiral Murgescu" purta la pupă, înaintea numelui, încă trei inițiale: „N. M. S.", adică „Nava Majestății Sale..."

BULETINUL CĂRȚII

◆ ARNĂUTU Nicolae: „Douze invasions russes en Roumanie". Editions „Cuget Românesc", Buenos Aires 1956 (190 pagini). Folosind numeroase surse rusești, protocoalele conferințelor internaționale, arhive diplomatice și memoriile unor personalități politice, autorul a reușit să prezinte, într'o limbă de circulație universală, problema raporturilor româno-ruse dela 1674 și până astăzi. Lucrarea este documentată, scrisă într'un stil limpede și de necontestată valoare. Cele 12 invazii muscălești în România (1711, 1737—1739, 1768—1775, 1787—1792, 1806—1812, 1828—1834, 1848—1851, 1853—1854, 1877—1878, 1916—1920, 1940 și 1944) nu interesează numai pe Români, ci pe toți acei care apără cauza libertății întregului Continent european. Cele 12 invazii deslănțuite asupra României sunt etapele marșului de cucerire a Europei, etapele invaziei generale care nu poate fi stăvilită prin compromisuri politice și acorduri comerciale, ci numai printr'o acțiune hotărîtă, asemenea aceleia care a prefațat pacea dela Paris din 1856. Avem datoria să răspândim cât mai mult cartea dlui Arnăutu, în cercurile politice din țările în care ne aflăm, la diplomați și printre gazetari. Indemnăm din toată inima pe toți frații din pribegie să ajute tipărirea unui cât mai mare număr de exemplare, trimițând donațiile lor la următoarea adresă: Nicolas Arnăutu, Calle San Jose 1121/II/C, Buenos Aires, Argentina.

◇ BIBLIOTECA ROMÂNĂ DIN FREIBURG: „O operă românească în exil — Șapte ani de activitate, 1949—1956", plachetă tipărită grație sprijinului Editurii „Carpații" de la Madrid, care, ca un dar oferit Bibliotecii Române din Freiburg, cu prilejul celor șapte ani de activitate în pribegie, a preluat o bună parte din cheltuielile de imprimare (62 pagini, 16 planșe).

◆ CRAINIC Nichifor: „Iisus", Frăția Ortodoxă, Colecția „Lucrătorul Creștin", sub îngrijirea dlui D. C. Amzăr, Wiesbaden, Karl-von-Linde-Str. 3 (Extras din volumul autorului „Ortodoxie și Etnocrație", București 1940).

Costul unui exemplar: 1 DM.

◇ GĂZDARU Maria: „Țara de departe", în Editura „Cuget Românesc", Buenos Aires 1956. Dna Maria Găzdaru a dăruit Românilor din pribegie o prețioasă lucrare, întocmită cu multa pricepere, dar mai ales cu multă dragoste, izvorîtă din nemărginutul dor de Țara de departe. Partea centrală a volumului o constitue descrierea geografică a Țării Românești, autoarea utilizând câteva din operele în acest domeniu ale profesorilor universitari Mihai David, Simion Mehedinți, Ion Simionescu și G. Vâlsan.

Această descriere este completată cu lecturi din scriitorii noștri în opera cărora s'au reflectat frumusețile Patriei și durerile Neamului.

D. Arhitect Ovidiu Coatu a ilustrat multe din paginile volumului „Țara de departe".

Indemnăm pe toți compatrioții să-și procure această carte, scriind la următoarea adresă: Maria Găzdaru, Calle Mariano Acosta 81, Buenos Aires, Argentina.

◆ LOZOVAN Eugène: „La linguistique roumaine de 1952 à 1954" (extras din „Zeitschrift für romanische Philologie, Band 71, Heft 5/6, Tübingen, 1955).

◇ PAPANACE Constantin: „Le droit d'asile politique et le problème des minorités ethniques opprimées", in Editura „Armatolii", Roma 1956. Lucrarea cuprinde un cuvânt lămuritor și comunicarea făcută de autor la al 6-lea Congres al Uniunii federaliste care a avut loc la Faakersee/Kärnten, Austria dela 17 la 20 Mai 1956. D. Constantin Papanace expune situația tragică a Românilor din Macedonia, cerând Congresului să insereze în moțiunea generală și următoarele puncte:

1. Protest energic pe lângă guvernele din Atena și din Belgrad care, după ce au anihilat libertățile minorităților din țările respective, se străduiesc să înăbușe orice voce de protest care denunță sacrilegiile acestor guverne.
2. Pentru rațiune de morală internațională, să se ceară guvernelor occidentale să respingă anumite injoncțiuni diplomatice care tind la limitarea dreptului de opinie și de exprimare a refugiaților.
3. Să se intervină la ONU pentru punerea în aplicare a prevederilor cuprinse în „Charta organică" și concretizate în „Marea Charta a Refugiaților", completându-se totdeodată aceste prevederi printr'o procedură susceptibilă să înlăture orice abuz sau interpretare eronată în cazurile de expulsare sau de internare a refugiaților.

◆ PÂRVAN Vasile: „Dacia, civilizațiile străvechi din regiunile carpato-danubiene", cu o prefață de Radu Vulpe, în Editura „Carpații", Madrid 1956, 218 pagini, 67 figuri și Harta regiunilor carpato-danubiene, afară din text. Opera aceasta de mare valoare retipărită datorită râvnei neobosite și dragostei de neam a conducătorilor acelei minunate realizări românești care este Editura „Carpații" din Madrid, costă numai 2 dolari USA, adică ceva mai mult de 8 DM. Se poate procura direct dela editură (Calle Villanueva 43, Madrid, Espana) sau prin oficiul de librărie al Bibliotecii Române din Freiburg/Breisgau, Zasiusstr. 39.

◇ PETRU Mircea, Lt. Colonel Aviator: „Il ne nous reste plus que la vie a perdre", Epopée

(Continuare în pag. 4)

„Democratizarea" Parnasului

De pe o zi pe alta „cosmopolitismul" s'a demodat în RPR; dogmele jdanoviste au fost date uitării; se face iar apel la literatura universală. In ce fel? Se va vedea în cele ce urmează cum au fost „democratizați" în ciuda tuturor aparențelor Dante, Whitman, Cervantes și Shakespeare. Parnasul a devenit un fel de „gospodărie agricolă colectivă", Olimpul un „comitet central", iar fântâna Castaliei „magazin de stat".

Dante la colhoz

Ce importanță poate avea pentru precupeții culturii faptul că poetul florentin, care s'a stins în exil la Ravenna, a făcut unul din marile gesturi de neconformism politic care jalonează istoria luptei pentru libertatea spiritului. Clătindu-și gura cu vorbele lui Friederich Engels, tovarășii dela BULETINUL DE RADIO no. 185, pretind ca „Divina Comedie" este „o uriașă manifestare a spiritului popular".

Chiar pentru cineva care nu e obișnuit cu salturile mortale ale ideologiei e totuși suprinzător să constate încercarea de rechiziție a „Divinei Comedii". Poem creștin dela primul până la ultimul verset, el constitue unul din cele mai mărețe imnuri înălțate învățăturii lui Christos. Apologie înflacărată a civilizației greco-romane, ea acoperă cu o strălucire de neuitat glorioasa moștenire de care slavismul bolșevic se leapădă. Virgiliu, maestrul și ghidul lui Dante și al nostru, proclamă:

Ajuns-am în locul de care ți-am vorbit,
Aicea vei vedea neamurile îndurerate
Care au pierdut comoara cunoștinței . . .

Cuvinte care pot fi scrise pe o tăbliță indicatoare în gara de frontieră Curtici. Dacă s'ar întoarce în zilea noastre și ar parcurge republica populară, e sigur că Dante ar așeza în fiecare cerc al uriașei prăpastii de lacrimi și ispășire sumedenie de activiști și agitatori. Cei mai mulți însă s'ar vedea asvârliți în Caina și Antenora, printre trădătorii de patrie.

Lăsând la o parte părțile întunecate ale poemului ne amintim un mesaj de curaj: cuvintele lui Ulysse, care a plătit cu viața setea cunoașterii și care vor rămâne deapururi un simbol al temerității umane:

Fraților, ați ajuns în Occident
Înfruntând sute de mii de pericole . . .
Priviți la nemul din care ați ieșit:
N'ați fost creați ca să trăiți ca niște jivine

Pot oare exista alte afirmații mai lapidar antistaliniste? Nu, hotărît lucru Dante n'are ce căuta la cohozul gândurilor.

Un cântăreț al libertății și epigonii săi

Tov. Mihnea Gheorghiu a publicat în editura ESPLA o cărțulie de o sută de pagini conținând traduceri din poezia lui Walt Whitman. Cum s'a putut astfel condensa mărețul epos al „Firelor de iarbă" nu e greu de ghicit: cu ajutorul croitoriei. Să fim totuși logici: o traducere integrală și fidelă a operei lui Whitman este inimaginabilă în RPR. Inflăcăratul cântareț al individualismului, preotul iluminat al democrației, profetul neobosit al libertății și iubirii de oameni, solul Americii generoase ar fi pus la zid în universul poetic al lui Vladimir Maiakovski și Aleksandr Blok. Să cităm câteva din versurile care **nu pot** figura în colecția de petece a ESPL-ei. Iată simbolicul epigraf al „Firelor de iarbă":

Nemărginirea vieții în dragoste, sbatere și forță,
voioasă, menită libertății de legile divine,
pe Omul zilelor noastre îl cânt!

Ce pot opune acestei chemări zapcii simțirii dirijate?

Democrație! Lângă inima ta, inima-mi se umflă
acum de bucuria cântecului.
Mireasa mea! Pentru lăstarele de dincolo de noi,
pentru cei de-aici și pentru cei ce vor veni,
mă gătesc înfiorat, pentru ei toți, să-mi strunez
colindele mai puternice și mai mândre
ca nicicând pe acest pamânt!

Ar mai trebui să știe cei care acuză State le Unite de „canibalism" și de câte alte grozăvii că poemele lui Whitman constitue o adevărată biblie a vieții americane. Viziunea epica din poezia **Lume, te salut!**, în care generosul bard strânge la piept într'o singură îmbrațișare toate popoarele lumii, capătă proporțiile unei uriașe alegorii:

Către voi toți, în numele Americii,
ridic sus și drept mâna, ca un semn,
să rămână după mine, pe veci,
la orizontul vetrelor umane.

Acest ultim mesaj — compus acum un secol — ar merita să fie învățat pe dinfară de toți cei care suferă și așteaptă:

Curaj, frate al meu, soră!
Rezistați. Libertatea trebuie slujită orice s'ar
întâmpla.
Nimic nu poate fi înfrânt de unul, de două, ori
de mai multe insuccese,
de nepăsarea ori nerecunoștința lumii, sau de
necredința unora . . .
Credința noastra așteaptă veșnic, în adâncimi,
în toate continentele . . .
așteaptă cu răbdare, își așteaptă ceasul ei.
Numai când va pieri amintirea eroilor și a martirilor,
numai când viața, sufletul bărbaților si femeilor
vor fi izgonite de pe pământ,
numai atunci libertatea și ideea de libertate
vor fi izgonite,
lăsând înstăpânirea necredinciosului.
Curaj, Europeni!

Tovarășul Don Quijote

Portăreii culturii au pus poprire și pe Miguel de Cervantes. Dece nu? Dacă la un an dela moarte nu s'au sfiit să-l revendice pentru cauza revoluției pe Ivan Bunin, poetul rus anti-comunist, mort în exil, cum n'ar face-o cu generosul hidalg de acum 300 de ani? Dar între visătorul cavaler at „tristei figuri", campion neobosit al justiției și stahanoviștii împilării e o distanță ca dela cer la pamânt; „democratizarea" e nespus de anevoioasă. Ce pot răspunde ideologii urei și luptei de clasă la o asemenea lecție de morală: „de când sunt cavaler ratăcitor ma port ca un brav, măsurat, generos, curtenitor, blând răbdător, îndur încercări și, măcar că m''au închis într'o cușca, socotindu-mă nebun, cred că prin puterea brațului meu, cu ajutorul cerului, dacă soarta nu-mi va sta împotrivă, peste puține zile mă voiu vedea regele unei țări în care voiu putea arăta toată dragostea și generozitatea cuprinsă în pieptul meu." Următorul pasaj e de-a dreptul antisovietic: „virtutea e atât de puternică prin sine însăși că în ciuda tuturor vrăjitoriilor va ieși biruitoare din toate încercările dăruind lumii lumină, asemeni soarelui din ceruri."

Dacă dupa vorbele sale Don Quijote poate fi socotit un „agitator", după fapte e contra-revoluționar! Iată-l, spre exemplu, cutrererând Castilia în tovarașia credinciosului său scutier. Se întâlnește cu o coloană de condamnați, conduși în lanțuri de sbirii stăpânirii. Și hidalgul cu inima de aur, reîntors în plină Renaștere la vremea cavaleriei pentru a îndrepta injustițiile acestei lumi, cere eliberarea prizonierilor, căci — spune el — „e o faptă cumplită să robești ființele pe care Dumnezeu și natura le-a făcut libere . . ."

Ce-ar face oare Don Quijote dacă s'ar întoarce în zilele noastre și și-ar îndrepta pașii către una din închisorile republicii, la Aiud, Jilava ori Pitești? Nu e greu de răspuns: i-ar întreba pe rând pe prizonieri ce osândă împlinesc. Fiecare ar putea să-și spună chinuitorul pås cavalerului care întruchipează sfidarea oricărui conformism. Iar el le-ar adresa această mângâiere eternă: „pe lumea asta existența cavalerilor rătăcitori e o necesitate, ei trebuind să îndrepte nelegiuirile făptuite de cei răi . . . căci nu se cade ca oamenii să fie călăii semenilor lor."

Eroul încolțit în mintea viteazului luptător dela Lepante devine un simbol al strădaniei umane în căutarea sa milenară de mai bine. Cel care întruchipează majestuos setea nepotolită de justiție nu poate fi revendicat de un regim de robie.

Shakespeare și revoluția mondială

După Dante, Whitman și Cervantes, iată-l și pe Shakespeare devenit membru de partid! Mihai Zirra, „maestru emerit al RPR" ne povestește în BULETINULL DE RADIO no. 187 că ilustrul dramaturg ar fi biciuit „cu măestrie" burghezia. Nu știm cât talent va fi avut în aceasta direcție bardul dela Stratford-upon-Avon, dar e sigur că nu posedă deloc experiența sovietică. Un alt caligraf de marginalii scrie în CONTEMPORANUL no. 27 despre „orientarea profund progresistă și populară care a animat toate tendințele creatoare ale lui Shakespeare" — orientare dispretuiță, pare-se, de plaivasul tov. Mihnea Gheorghiu care a turnat prefața volumului I, apărut în traducere românească. Patronul improvizat al literilor britanice nu pomenește numele ilustrului său maestru, Dragoș Protopopescu, dispărut în împrejurări tragice, și care a dăruit literaturii noastre cele mai frumoase adaptări shakespereane. Preocuparea de căpetenie a epigonului este, firește, de a demonstra că rapsodul epocii elisabethane este un auxiliar prețios al revoluției mondiale!

Măreața operă shakespereană nu poate fi înțeleasă și apreciată decât într'un regim de libertate; de când România a pierdut-o pe a sa, a dispărut de pe scenele Bucureștilor interpretarea fidelă a acesteia. Explicația o găsim într'o carte interzisă în RPR, nuvela lui Aldous Huxley, „Brave New World". E vorba acolo de un stat totalitar în care marile opere ale gândirii universale sunt „publicații interzise". Un „salbatec" care trăise departe de această lume desumanizată își face apariția în mijlocul vătafilor cugetului dirijat cu operele lui Shakespeare sub braț. Citatele sale provoacă un adevărat scandal. La nedumerirea acestuia unul din „responsabili" îi răspunde:

„Lumea noastră se deosebește de lumea lui Othello . . . tragediile sunt imposibile fără instabilitate socială. Lumea e stabilă acum. Oamenii sunt fericiți, au tot ce doresc și nu doresc niciodată ceeace nu pot căpăta. Sunt înstăriți, în siguranță, nu cad niciodată bolnavi, nu le e frică de moarte, habar n'au de pasiuni, de bătrânețe, nu mai au pe cap belele de mame și tați, n'au neveste, copii ori iubiți care să le inspire sentimente puternice, sunt prefabricați așa de perfect încât, practic, nu se pot comporta altfel decât după plan . . . Și vrei să-l înțeleagă pe Othello! Acesta este prețul care trebuie să-l plătim pentru stabilitate. Aveam de ales între fericire și ceeace oamenii se obișnuiseră a numi marea artă."

RPR mai progresistă decât lumea lui Huxley a sacrificat în acelaș timp stabilitatea, fericirea, libertatea și marea artă a lui Shakespeare.

*

Acestea sunt tragicele aventuri pe care le îndură într'o republică populară fructul minților celor mai luminate ale omenirii. Numai schilodite, reduse la dimensiunea unor caricaturi de iarmaroc, marele opere pot circula. E mai bine decât deloc, vor spune unii. Dar cum să nu te cutremuri de durere când cunoști amploarea saltului cultural realizat de poporul nostru la începutul acestui secol și a cărui gândire e pusă azi în camașă de forță?

N. CHILIANU

Corespondența destinată redacției ziarului

Stindardul

rugăm a se trimite la adresa:
Trauchgau/Allgäu, Deutschland.

Pe front

de Căpitan Nicolae ONIGA*)

Răsfrânge văzduhul fiori de furtună
Ecou de jăratec a luptelor crunte.
Azi crucile se'nalță slăvită cunună,
Pe culmi de mărire, pe creste de munte.

Prin clocot de tunet și ritm de rafale,
Se'nfruntă păgâna prădalnica spadă.
Nu-i vifor s'oprească'n a gloriei cale
Eroii credinții, viteji de baladă.

Vin pâlcuri de tancuri din stepele'ntinse
Azurul e'n vuet de aripi nebune,
Dar brațe române și piepturi aprinse
Reînvie prin arme tradiții străbune.

Cad roiuri de schije din nori de țărână,
In șuer de fulger, greu bombele cad
Și Donul se turbură'n matca-i bătrână
De unde'nroșite ce-și spumegă'n vad.

Din zori până'n tainicu-amurg a'nserării,
Văpăi scânteiază sub viscol de ceață,
Prin care triumfă virtuțile Țării,
Când moartea haină vecină-i de viață.

Frânturi de tăcere târziu se așează
In noapte, pe câmpuri și sterpe costișuri
Și-adorm și voinicii pe rând și visează,
Cu dorul pe Someș, cu gândul la Crișuri . . .

La Don, 1942

*) Născut intru'n sat de lânngă Blaj, autorul acestor versuri, ofițer activ de infanterie, a murit vitejește la Don.

REVISTA PRESEI

„ANOTIMPURI", Anul I, Nr. 4; revistă literară care apare sub direcția dlui N. A. Gheorghiu, 22, avenue de Robinson, Châtenay-Malabry (Seine) Franța. In acest număr: versuri de N. Caranica, I. Pârvulescu și George Ciorănescu, precum și proză de A. Burileanu (Soarele Negru), Remus Țincoca (Popa Calu, amintiri) și Mihai Niculescu (Nuntă și Moarte, fragment din „Povestea Vorbelor").

„BULETIN INFORMATIV" al Asociaöiei Românilor din Germania de Sud, Aprilie-Iunie 1956, închină un gând Basarabiei românești și publica o amănunțită dare de seamă a Săptămânii Românești dela Freiburg.

„BULETIN INFORMATIV" al Asociației Românilor Liberi din Germania, Anul I, Nr. 1, Aprilie-Iunie 1956, acordă deasemenea mult spațiu problemei Basarabiei românești, publicând și excelentul studiu „Valea Nistrului" de C. Brăescu. Prezentarea tehnică a acestui buletin este remarcabilă. Redacția și Administrția: München 13, Josefs-Platz 2/IV, Germania.

„BULETINUL MILITAR", Anual IV, Nr. 5, Mai 1956, publică interesante articole și informații din domeniul militar. Redacția și Administrația: 245 East 126 Str, New York, N. Y. USA.

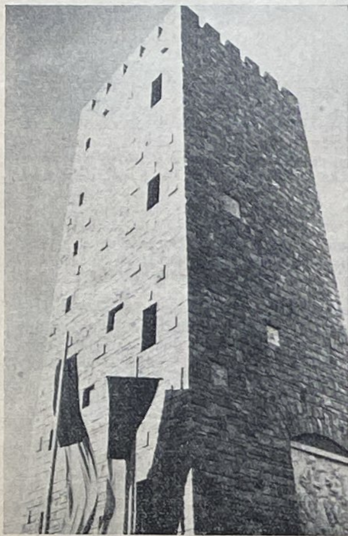
„CAETE DE DOR", Nr. 9, revistă literară care apare sub conducerea dlui Virgil Ierunca. Remarcăm în acest număr: O prezentare a romanului dlui Mircea Eliade „Noaptea de Sânziene" de Monica Lovinescu, Jurnalul „Nopții de Sânziene" de Mircea Eliade și Simple note despre Bela Bartok de Virgil Ierunca. Adresa Revistei: Boite Postale Nr. 116, Paris (14-e).

„CANDELA", Revista Bisericii Ortodoxe Române „Buna Vestire" din Montreal, Canada, publică — înafară de articole cu caracter religios și informații parohiale — pagini din Istoria Românilor, scrise pe înțelesul emigranților mai vechi. Redacția și Administrația: Rev. Fr. Dr. Petre Popescu, 3490 rue Iberville, Montreal, Canada.

„CARPAȚII", Anul II, Nr. 12, revistă culturală care, după părerea noastra, ocupă primul loc între publicatiile românești ce apar în exil. Dl Pamfil Șeicaru publică un minunat portret al lui A. C. Cuza, dela a cărui naștere se vor împlini în Noembrie 1957 o sută de ani. Ne

(Continuare în pag. 8)

Apărători ai țării

La 8 Km Nord/Vest de Chișinău, pe colina dela Ghidighici a fost ridicat acest turn în amintirea bătăliei care a avut loc în Masivul Corneștilor. In ziua de 17 Iulie 1941 trupele noastre biruitoare intrau în Chișinău...

Pressefoto W. Pragher, Freiburg/Br.

Un Căpitan din părțile Dejului...

Era ora 9 seara. Intr'un salon al Spitatului Mixt Z. I. Nr. 489, un tânăr ofițer suferea grozav din cauza unei plăgi adânci provocată de un glonț rusesc. Calugărițele noastre, infirmiere, n'au găsit la ora acea un alt preot decât pe mine: un cuvânt eficace de mângâere în clipe de sdrobiri decisive numai preotul poate să-l mai rostească. Tânărul ofițer aștepta acest cuvânt... Cel care mă chemase simțind că am intrat, mi-a făcut semn să mă apropiu de el, și momente de înălțătoare conversație s'au scurs între cel ce venise în numele Domnului și eroul sângerând.

Era un căpitan din părțile Dejului. Braț pus în gips, urmă de glonț dușman în piept, dar ochiu vioiu și plin de strălucire... Cunoștea Blajul de când era elev și nu odată se dovedise atlet vrednic de medalii la concursurile dela 3/15 Mai...

— „Parinte, zise deodată, dvs catolicii spuneți că este un purgatoriu, unde va trebui să ispășim păcatele ce le-am făcut. Dar nu s'ar putea să ispășesc și aici, prin suferințele ce le am?" —

In ziua de 26 Iulie 1942 primele unități române ating Donul la Zimljanskaja.

— Ba da, răspunsei eu. Și'n perfectă înțelegere vorbirăm despre valoarea suferinții.

Căpitanul mă întrebă apoi din nou: „Dar pot eu suferi oare pentru păcatele altora?..." Și mângâetorul adevăr paulin despre unirea noastră a tuturor în trupul tainic a lui Hristos mă făcea să-i dau răspunsurile ce-l înseninau cu o binefăcătoare înviorare.

— „Ei bine, părinte — spuse, cu ochii ațintiți în tavan, căpitanul român rănit în luptă — ei bine, prefer să-mi ispășesc păcatele mele dincolo, în cealaltă viață, iar prin suferințele de acum vreau să ispășesc păcatele națiunii mele... Sunt multe, părinte! Chiar și'n clipe grele, când sângele unora se varsă cu atâta dărnicie! Noi cei care avem Patria atât de aproape de inimă și care prin războiu am devenit mai sensibili la durerile ei, simțim adânc egoismul și lipsa de generozitate a atâtor cetățeni... Sunt multe păcatele acestui neam, părinte!" Și bravul căpitan se opri o clipă. Nu mă îndoiesc că a fost o clipă de ofertă a durerilor pentru înălțarea morală a neamului său... Am rămas nemișcat, emoționat adânc, în fața unui astfel de erou ce nu cunoștea limita jertfirii. De atunci nu l-am mai auzit scoțând un murmur de durere... Eroii noștri morți pe câmp și schilozi în spitale, să ne trezească din amorțeala nepăsării față de suferințele Țării!... Și durerile lor, sunt durerile ei!

Preot E. (în „Unirea"-Blaj)

Prin Ordinul de Zi Nr. 2 din 17 Iulie 1941, Comandamentul de Căpetenie al Armatei Române citează următoarele unități care s'au distins în mod deosebit îi luptele din Basarabia:

Brigăzile 1, 2 și 4 Munte, Brigăzile 5, 6 și 8 Cavalerie, Diviziile 13 și 21 Infanterie.

Mitraliera vie a Sublocotenentului Roman

...Suntem în sectorul de luptă al unei brigăzi care a înfruntat cu bărbăție și dârzenie numeroase atacuri inamice cu care de luptă și valuri nesfârșite de infanterie lângă cotul **Malaja-Belosjorka** (Sacul Alb), nume ce va rămâne înscris în istoria luptelor noastre pentru civilizație și cruce.

Batalionul 7 Vânători de Munte ocupă o poziție anevoioasă peste care, de câteva zile, tăvălugul bolșevic se trudește zadarnic ca să treacă.

E un început de după amiază de toamnă cu cerul vânăt, cu soare palid-bolnăvicios, care încearcă zadarnic să însuflețească lucrurile.

Abia a reușit să sbicească puțin umezeala care acopere în fiecare zi pământul, din cauza valurilor de ceață groasă ce se lasă odată cu ivirea zorilor.

De dimineață, artileria vrăjmașă scurmă neostenit pământul cu obuze grele și cu fel de fel de proiectile brandt, iar în văzduh se vânzolesc neîncetat avioane care scuipă gloanțe de mitralieră și bombe de toate mărimile.

Inamicul se pregătește cu febrilitate pe o bază de plecare la atac.

Infrânți în bătălia din jurul Kievului de către armatele germane, rușii și-au adunat aici grosul trupelor și caută cu disperare, de câteva zile, să facă o spărtură, aruncând în foc regiment după regiment.

Și ostașii noștri așteaptă, așteaptă dârzi și hotărîți, cu mâinile pe arme, în gropile lor, mici și umede.

Și cu cât înaintează ora, cu atât haosul se face și mai mare.

Băieții nici nu mai pot vedea dela o groapă la alta. Neîncetat plouă peste ei schije și pământ râmat de obuze.

Apoi deodată totul se liniștește.

E o liniște înfiorătoare ca o cămașă uriașă de ghiață care te strânge din toate părțile.

Căștile au răsărit la marginea gropilor și ochii țintesc depărtările.

Un prim val a apărut la orizont, apoi altul, altul...

Artileria noastră trage, trage... Brandturile bufnesc.

Au început să turuie și mitralierele.

Comandamentul Armatei 17-a germane citează prin Ordin de Zi (28 August 1943) Divizia 6-a Cavalerie și pe comandantul ei, Colonelul Teodorini Corneliu, pentru faptele strălucite de arme prin care această divizie și-a împodobit stindardele, pe Kuban și în Caucaz, cu laurii unei faime nepieritoare.

Tăvălugul inamic își reface însă neîncetat rândurile și înaintează mereu.

„Doamne ajută!..." și mâinile s'au încleștat pe armă de s'o rupă în două.

O aripă a tăvălugului uriaș de mașini și de gloanțe s'a abătut viforoasă asupra plotonului sublocotenentului Corneliu Roman. Văzduhul se sparge de plumbi înroșiți și pământul se pulverizează de bufniturile grenadelor.

Ostașilor au început să le usture mâinile pe țevile înroșite ale puștilor.

Nu se mai vede nici în cer, nici în pământ.

Baionetele sclipesc în lumina leșiatică a soarelui de toamnă întârziată și primul val dușman se fărâmițează.

Dar alt val, și apoi altul se apropie.

Mitralierele dela grupa comandată de elevul plutonier t. r. Corpade se rotesc neîncetat pe afet, secerând rândurile vrăjmașe. E o întrecere generală de a împărți cât mai viforos moartea.

In ziua de 1 August 1943, bateriile AA. româno-germane și vânătoarea românească doboară deasupra orașului Ploiești 36 avioane de bombardament americane de tipul „Liberator".

Deodată inimile mitralieriștilor s'au strâns tare și câteva din ele au uitat apoi să mai bată.

Un proiectil a căzut lângă mitralieră și arma s'a prăbușit neputincioasă în țărână. Afetul a fost cu desăvârșire distrus.

Dela postul de comandă, sublocotenentul Corneliu Roman a observat incidentul și ca o panteră se repede spre mitralieră. Câteva brațe vânjoase de flăcău se întind imediat — săritoare — și din ele comandantul formează un afet viu pe care este așezată în pripă arma. Și mitraliera începe din nou să turuie, să turuie...

O rafală de gloanțe a atins primul servant, apoi alta și alte ropote i-au încremenit pe toți în țărână.

Sublocotenentul Roman se prăbușește strângând la piept blocul mitralierei.

S'a format un adevărat ciorchine de oameni agățați de țeava unei mitraliere.

Inspăimântate de dârzenia rezistenței noastre, valurile inamice încep a da înapoi.

Compania Căpitan Caloiu a izvorit pe neașteptate în primele linii și cu baionetele la arme, ostașii se reped viforoși spre rândurile buimăcite ale bolșevicilor.

Primul val se clatină, apoi al doilea și în câteva minute, întreg atacul rusesc se transformă într'o fugă rușinoasă.

Am căștigat încă o victorie, cu alte jertfe sfințite de dârzenia credinței și bucuria izbânzii. Și aici, ca și în alte părți, pe câmpiile vrăjmașe ale Rusiei, alte valuri de sânge românesc s'au tălăzuit în clocotul jertfelnic pentru Europa.

Sergent t. r. Ștefan A. Cosma

IN BASARABIA (Iulie 1941)
Mareșalul Ion Antonescu la P. C.-ul unei divizii de infanterie.

Cele mai vechí regimente românești

Din îndemnul unui ostaș bătrân, vom aminti aci câteva episoade din viața celor mai vechí regimente romanești, înființate între 1831 și 1877.

Regimentul I Mehedinti Nr. 17 „Știrbey-Vodă" a fost înființat, odată cu alte 2 regimente muntene și 2 regimente moldovene, la 1831. Timp de aproape 100 de ani, regimentul a fost în garnizoana la Turnu-Severin.

Inainte de Unirea Principatelor, regimentul acesta avea în compunerea lui și un escadron de cavalerie. Din acest escadron și din escadroanele celorlate regimente de linie din Muntenia s-a format, sub Cuza-Vodă, Regimentul 1 Lăncieri, transformat mai târziu în Regimentul 1 Roșiori „Mareșal Alexandru Averescu".

In Războiul Neatârnării, Regimentul I de Linie a participat la luptele dela Smârdan și la împresurarea Vidinului, în cadrul Diviziei 1-a (Colonel Cerchez).

Pe vremea aceea, infanteriștii de linie purtau chipie franceze și mântăi cenușii cu clugi, așa cum au fost imortalizați de Grigorescu în „Atacul dela Smârdan".

Pe la 1880, când regimentele de linie au fost înglobate în regimentele de dorobanți primind toate numele de regimente de Infanterie și o nouă numeroatare, primul nostru regiment de linie a devenit Regimentul 17 Infanterie „Mehedinți".

Tot în cadrul Diviziei 1-a, Regimentul I Mehedinți Nr. 17 a luptat și în 1916 la Muntele Alion și la Cerna, acoperindu-se de glorie. Cu aceiași dârză vitejie, infanteriștii mehedințeni au luptat și la Târgul Ocna-Cireșoaia, în 1917. In Iulie 1919, împreună cu Regimentul 31 Calafat, Regimentul 17 Mehedinți s'a distins în mod deosebit în luptele dela Mezötur, în Ungaria. Pentru faptele de arme săvârșite în Războiul Reîntregirei, drapelul Regimentului I. Mehedinți Nr. 17 a fost decorat cu ordinul „Mihai Viteazul".

La 1931, regimentul și-a serbat centenarul în noua lui garnizoană, la Lugoj. A continuat să facă parte însă tot din Divizia 1-a Cu aceiași divizie, ca și la 1877 când a trecut Dunărea, regimentul a trecut Prutul în 1941, a luptat în Sudul Basarabiei și apoi la Odesa. In 1942 Regimentul I Mehedinti Nr. 17 luptă la Harkov, pe Doneț, și pe Don. In 1944 apără pământul Moldovei în regiunea Podul Iloaie — Târgul Frumos.

După capitularea dela 23 August 1944, ultimul comandant al acestui bătrân regiment, Colonelul Uță Ion, a luat conducerea unui grup de partizani anticomuniști. Grupul acesta a operat în regiunea Domașnea-Teregova, reușind să intercepteze mai multe linii de comunicație, să alunge autoritățile comuniste din câteva sate, să pedepsească o serie de trădători și să pună pe fugă unități întregi din Trupele de Securitate.

In ziua de 25 Ianuarie 1949 Colonelul Uță Ion și-a aflat moartea bravilor în lupta dela **Dealul Șorogău**, după ce acoperise prin focul mitralierei sale retragerea camarazilor spre **Tilva Mare** și **Certeja Haiducilor...**

Prin Ordinul de Zi Nr. 1 din 15 Iulie 1941, Comandamentul de Căpetenie al Armatei Române citează pe următorii aviatori care s'au distins în luptele dela 22—30 Iunie 1941:

Căpitan aviator Manoliu Alexandru,
Locot. aviator Scurtu Dan,
Echipajul: Locot. aviator Strian Mircea, Sergent TR. Dănișan Dan și Sergent TR. Breman Panait;

Escadrila 53-a Vânătoare și în deosebi pe Căpitanul aviator Georgescu Gaston;
Grupul 5 Bombardament, comandat de Locot. Comandor aviator Landmann Paul și
Grupul 2 Bombardament, comandat de Căpitan-Comandor aviator Cristescu Ion.

ARMATA ROMÂNĂ LA STALINGRAD

Am semnalat la timp, atât în limba română (**Frăția Ortodoxă**, 1954, p. 54) cât și în cea germană (**Zeitschrift für Geopolitik**, Februarie 1955, pp. 94—95), aprecierile defavorabile armatei noastre apărute într'o carte germană, altfel bine informată, despre România în al doilea războiu mondial. In **Zeitschrift für Geopolitik** am încercat să corectez aceasă părere cu o documentare de origină românească. Intre timp a apărut, tot în limba germană, lucrarea unui fost General de brigadă și fost profesor la Academia de Războiu despre campania dela Stalingrad.

E vorba de un studiu de strictă specialitate militară, a cărui cercetare nu e de competenta mea. Mă mulțumesc deci numai cu semnalarea importanței lui pentru istoria noastră militară. Pe lângă materialul documentar privitor la rolul trupelor române în bătălia dela Stalingrad, lucrarea cuprinde un capitol special de aprecieri generale asupra armatei noastre, care sunt accesibile oricui și pe care ținem să le facem cunoscute unui cerc cât mai larg de compatrioți din exil — poate și din țară — care știu că în timp de războiu armata reprezintă cvintesența nu numai de forță, dar și de inteligență și caracter a oricărui popor. Iată în

In ziua de 17 Iulie 1943, o escadrilă românească compusă din 7 avioane de vânătoare doboară la MIUS 17 avioane sovietice.

traducere acest capitol intitulat DER RUMÄNISCHE VERBÜNDETE:

„In următoarele capitole va fi mult vorba de prăbușirea, de înfrângerile și insuccesele Românilor, deoarece așa s'au petrecut lucrurile în realitate, și într'un studiu de istorie a războiului acestea nu pot fi prezentate mai frumos decât au fost. Aceasta nu înseamnă însă o judecată de valoare și cu atât mai puțin o condamnare.

Armata română a luat parte la operații dela începutul campaniei în Răsărit cu numeroase trupe, care au luptat vitejește în cadrul unităților germane, executând pe deplin sarcinile ce le-au revenit. Faptul că în vara și toamna anului 1942 s'au format două armate române, s'a petrecut **tocmai pentrucă trupele române din**

In ziua de 9 Iulie 1941, două submarine sovietice sunt scufundate de către vedetele rapide române și torpilorul „Năluca".

cadrul diferitelor armate germane în Podolia, în bazinul Donețului, Crimeia, Caucaz, etc. s'au bătut strălucit.

Mareșalul Antonescu, comandanții de armate Dumitrescu și Constantinescu împreună cu șefii unităților subordonate lor, ca buni camarazi ai fraților lor de luptă germani, au făcut totul pentru buna colaborare cu Comandamentul german. **Soldatul român, cu lipsa lui de pretenții, a luptat vitejește** și două divizii românești au avut aceeași soartă cu armata a șasea germană la Stalingrad.

Prăbușirea fronturilor românești în cotul Donului și în stepa calmucă este vina Comandamentului suprem german, care în îngâmfata sa lipsă de măsură a atribuit aliaților lui misiuni pe care aceștia nu le puteau îndeplini. Comandantul suprem a ținut tot atât de puțin seamă de obiecțiile și propunerile aliaților săi ca și de acelea ale comandanților superiori germani. Nici singura personalitate a Puterilor Axei, care vorbia fără menajamenet cu Hitler și nu se lăsa refuzat, Mareșalul Antonescu, n'a găsit ascultare cu avertismentele lui. El nu i-a lăsat lui Hitler nici cea mai mică îndoială că armatele a 3-a și a 4-a române, istovite în lupte,

(Continuare în pag. 4)

CONTRA SPIRITULUI DE ABDICARE

(Continuare din pag. 1)

tivitate desfăşoară ai noştri pentru a înşela vigilenta cenzurei comuniste şi a ne comunica gândul lor. Îndemnul la „repatriere" pe care un tânăr l-a primit dela părinţi este astfel redactat: „Vino acasă să-ţi vezi pe fraţii tăi!" — Fraţii lui sunt morţi de 8 ani.)

Ştim noi cum se smulg declaraţiile? Am cunoscut noi acel specimen bestial care se chiamă „comisar politic"? Ştim noi că tortura morală la care este supusă victima politrucului este mai teribilă decât toate torturile fizice? Uneltele puterii ocupante dispun de mijloace de constrângere atât de teribile, încât pot afirma — fără riscul de a fi desminţit de fapte — că la 31 Dec. 1958 când propaganda de „repatriere" se va fi soldat cu un eşec total, cei din ţară, prin manifestaţii publice („spontane"), ne vor înfiera ca trădători.

Îi vom considera compromişi?... Atunci noi pe cine mai reprezentăm?

Să ştie „rezistentul" la microfon că între aservirea celor din ţară şi aservirea lui există totuşi o diferenţa de procedeu: pentru ei — teroarea, pentru el — banul. Observaţia este valabilă şi în ceea ce priveşte obţinerea declaraţiilor lansate pe calea undelor.

Duşmanul stă în umbră. Asemenea toreadorului care distrage atenţia animalului arătându-i un văl rosu, el ne arată pericole fictive pentru ca în momentul când ne repezim aiurea să ne poată împlânta cuţitul în spate.

Am comite o greşală ireparabilă dacă am da răspunderea integrală a rezultatelor negative înregistrate pe plan intern şi internaţional pe seama labilităţii politicii Puterilor Occidentale. Sigur, primirea R. P. R. la O. N. U. este o batjocorire a unor principii fără de care civilizaţia nu e civilizaţie şi omul nu e om; iar recunoaşterea comitetului de impostori, o încălcare flagrantă a principiilor democratice în al căror spirit aliaţii occidentali promiseseră că ne vor „reeduca" atunci când au întreprins opera de „denazificare" a României. Dar nu e mai puţin adevărat că de ani de zile exilul românesc oferă un trist spectacol. Toate năravurile balcanice împrumutate dela stăpâniri străine de tradiţiile şi sufletul Românului, sunt etalate în faţa Occidentului, confirmând astfel aserţiunile unei propagande duşmănoase care încearcă să acrediteze părerea că Românii sunt incapabili să se organizeze şi să se conducă singuri. Se aruncă cu noroi în tot ce are neamul nostru mai sfânt, se utilizează mijloacele cele mai jonice, se vinde fratele, se târgue convingerile româneşti — numai şi numai pentru a se câştiga bunăvoinţa unui patron sau altul.

Pe plan naţional agitaţia justificatoare de salarii a fost confundată cu lupta naţională de eliberare şi rutina patriotardă cu patriotismul. În fiecare an aceeaşi coroană, cu aceeaşi inscripţie, depusă în acelaş loc. Petiţiile şi protestele pe care fiecare grupuleţ se simţea îndrituit să le adreseze Puterilor Occidentale în numele Poporului Român, datorită diversităţii surselor dela care emanu, au făcut dovada dezbinării şi neputinţei noastre.

Pe plan de exil, divizaţi pe clanuri politice, nu am reuşit să formăm o reprezentanţă naţională prin mijloace democratice şi nici măcar să ne unim semnăturile pe o declaraţie de protest contra promovării imposturei la acest rang, prin desconsiderarea totală a voinţei refugiaţilor.

Metodele întrebuinţante până acum s'au dovedit ineficace şi ele trebuesc schimbate radical. Este concluzia ce se impune în faţa acestui bilanţ negativ. A continua să facem alor noştrii promisiuni în care noi nu credem, mereu desminţite, înainte de a ne fi hotărât să trecem la fapte, înseamnă dezamăgirea lor şi discreditarea noastră. „Rezistentul" limbut trebue să înceteze cu „ridicarea moralului" pe calea undelor înainte de a vedea cum stă cu propriul său moral. Moral au cei de-acasă. Fac zilnic dovada.

Pentru a le putea fi într'adevăr de folos; pentru a putea lovi duşmanul şi impostura, lovi cu efect; prima condiţie este să devenim independenţi. „Străinii ne iubesc pentru ei (...) şi, pe plan internaţional, principiile cele mai înalte şi sentimentele cele mai generoase nu sunt decât masca intereselor celor mai egoiste." Nu vom câştiga Puterile Occidentale pentru cauza dreaptă a Poporului Român — în sensul susţinerii fără rezerve a luptei pentru libertate a Românilor decât atunci când primejdia bolşevică va deveni o ameninţare directă pentru ele. În acel moment — mai apropiat decât ne imaginăm — „rezistenţii" de salon şi impostorii vor fi aruncaţi ca nişte otrepe şi se va face apel la adevăraţii luptători. Iobagii nu au fost nici când aliaţi de nădejde, iar servilismul nu este o dovadă de devotament. Dacă Americanii continuă încă cu multă candoare să-şi înarmeze adversarii (cazul Jugoslaviei) şi să sprijine impostura (cazul „Comitetului Naţional"), sunt indicii că ora desmeticirii e aproape. Până atunci va trebui să aruncăm tot balastul politicanist şi să ridicăm ipoteca trecutului asupra viitorului. Căci ar fi o greşală fatala să credem că vom putea face ceva nou cu oameni şi metode vechi. Un spirit de reînoire şi de frăţie în suferintă — numai în suferinţă vibrăm la unison cu cei deacasă —, de încredere şi de cerbicie în luptă, trebue să ne însufleţească pe toţi: tineri şi bătrâni. Abdicarea dela datorie înseamnă trădare a intereselor româneşti. Cheia eliberării României e în noi: în puterea noastră de credinţă, în puterea noastră de muncă, în puterea noastră de jertfă. Credinţa pune tărie în braţe, munca dă posibilitatea independentei de gândire şi mişcare, jertfa creiază curente de opinie mântuitoare. Atenţie la gânditorii evoluaţi! Impostura este astăzi apatridă, nu tricoloră. Patriotismul nu e rentabil în exil. Primejdia pentru neamul nostru nu este exterminarea fizică, ci înstrăinarea sufletului românesc. Să luăm exemplu dela Poporul Evreu. Opresiunea l-a îndârjit credinţa l-a protejat, unirea l-a salvat. Nu trebue să-i urâm pe evrei, să facem ca ei. Când 100.000 Români se vor hotărî să se sacrifice pentru ţară, România va fi din nou liberă. Sovieticii nu au 100.000 tancuri.

Ceasul marilor răfueli se apropie. Am aşteptat destul salvarea dela „şefi predestinaţi" şi iată unde am ajuns. Singură unirea de jos în sus mai e posibilă. Cu ei sau peste ei trebue să ne dam mâna ... **Căpitan C. STOICĂNESCU**

Armata Română la Stalingrad

(Continuare din pag. 3)

lipsite de armament antitanc (ele nu aveau decât tunuri antitanc de 3,7 cm trase de cai), lipsite de armament greu (diviziile româneşti nu dispuneau de artilerie grea) şi din cauza altor lipsuri importante de armament şi echipament, nu erau în măsură să reziste unui atac decisiv.

Cu toate acestea li s'a repartizat diviziilor româneşti sectoare de luptă de proporţiile celor germane, fără a se ţine seamă că trupele române nu fuseseră instruite pentru felul de luptă german, bazat pe iniţiativa individuală în front dislocat, ci ele aplicau, după şcoala franceză, o tactică cu un coeficient mai mare de siguranţă în conformitate cu caracterul poporului român. Distanţe de 20 km şi mai mult pentru o singură divizie erau insuportabile pentru trupele române. Urmarea era că trupa se simţea din capul locului nesigură şi inferioară, ştiind că este expusă, fără putinţă de apărare, atacurilor de tancuri.

In asemenea condiţii a fost pur şi simplu un act de necavalerism să se pretindă unităţilor româneşti randamentul de luptă al unei divizii germane modern înarmate. Chiar dacă această pretenţie nu a fost exprimată, ea se găsea implicată în dispoziţiile date.

Abuzul militar de care Germania s'a făcut vinovată faţă de acest aliat ar trebui să fie un motiv de a ne abţine dela orice aprecieri defavorabile armatei române." (DER FELDZUG NACH STALINGRAD, Versuch eines operativen Überblickes, von Hans DOERR, Generalmajor a. D., E. S. Mittler & Sohn, Darmstadt 1955, pp. 60—61.)

D. C. A.

NE SCRIU CITITORII

DIN AUSTRALIA

„Intâmplător am citit un număr al ziarului »Stindardul« al cărui cuprins m'a impresionat foarte mult. Este singurul ziar din exil caremi produce o mare bucurie când îl citesc. Admir sentimentul Dvs naţional şi strădania ce desfăşuraţi pentru a face unire între refugiaţii români.

Vă felicit deasemenea pentru modul cum stăruiţi să scoateţi în evidenţă faptele de arme ale armatei noastre şi jertfele făcute de această armată în războiul contra Comunismului. Pentru faptul că ziarul acesta într'adevăr nu se ocupă de bârfă politică, doresc să-l primesc în fiecare lună.

Vă urez izbândă deplină!

J. M., Randwiek-Sydney, Australia

„CA UNUL CE-AM SIMŢIT LA OS GERUL DONULUI ..."

„Am citit în STINDARDUL, Nr. 24/26: Nu uitaţi, la 1 Iunie se împlinesc 10 ani dela moartea Mareşalului Ion Antonescu ... Ca unul ceam simţiţ la os gerul Donului, fiind totdeauna în primele linii, alături de camarazii care s'au jertfit şi au ştiut pentru ce se jertfesc, pentru Neam şi pentru Cruce, am crezut că este de datoria mea să aduc şi la cunoştinţa brazilienilor adevărata realitate. Am reuşit să fac să apară într'una din cele mai de seamă gazete din Brazilia un articol despre Mareşalul Antonescu, aprigul luptător anticomunist care a suferit moarte de martir. Articolul acesta a fost în aşa fel scris, încât am avut impresia că un camarad l-a scris, pătruns de duhul morţilor dela Stalingrad ... La parastasul pentru Mareşal, a venit lume multă, ca la Paşti. Toţi plângeau ..."

V. V. — Brazilia

„NU SUNT UMBLAT PRIN ŞCOLI ÎNALTE"

„... Când eram în ţară, preotul din sat se ruga pentru »prea onoratul guvern«, adică pentru tâlharii care jefuesc poporul şi care ling cismele ruşilor. Totuşi, sărmanul preot nu putea face altfel. Aşa era poruncă dela stăpânire. Aici în exil însă situaţia este alta şi ni se spune mereu că avem libertate, că nimeni nu ne poate porunci pe cine să slăvim. Dece oare unii preoţi, când slujesc la altar, pomenesc pe »Prea înălţatul nostru rege Mihai«? Regele cui? Al nostru, care am fost nevoiţi să ne părăsim căminurile şi familia din pricina că el ne-a dat ţara pe mâna cotropitorilor? Au uitat oare aceşti preoţi că, în timp ce sute de mii de ostaşi români erau făcuţi prizonieri (după 23 August 1944), Mihai trecea în revistă derbedeii din divizia T. V. şi se fotografia cu bolşevicii care ne pustiau ţara? Eu nu am decât 7 clase primare şi n'am umblat prin şcoli înalte, dar atâta lucru ştiu: rege trădător nu s'a mai pomenit. Când se va termina comedia asta şi cât timp vom răbda noi oare ca străinii de neam şi o şleahtă de pezevenchi să ne oblige mereu să strigăm: »Trăiasca Majestatea Sa!«, când în ţară toţi îl blesteamă, pe el şi pe toţi care i-au adus pe ruşi? Ştiu că Dvs nu vă este frică să scriţi toate acestea şi deaceea vă rog s'o faceţi, căci tare mă roade la inimă. Preotul să se roage pentru Patrie şi pentru Neam, pentru izbânda libertăţii şi pentru cei care suferă în temniţe. Să trăiţi!"

C. A., Frankfurt/Main-Germania

„CU ORICE PREŢ, VOIU PLĂTI ABONAMENTUL"

„... Cu ocazia Săptămânii româneşti dela Freiburg, un frate român mi-a înmanat un exemplar al ziarului »Stindardul«. E singurul ziar din exil de nepretuită valoare, care prezintă adevărul în puritatea lui. »Stindardul« mi-a dat o rază de lumină şi mi-a reaprins speranţa. Deaceea vă rog foarte, foarte mult să mi-l trimiteţi şi mie. Deşi viaţa e foarte grea aici, voiu căuta cu orice preţ să economisesc şi voiu plăti abonamentul, îl voiu plati cum va fi posibil. Aş colabora cu toata inimă la ziar, însă numai dacă se poate ca numele meu să rămână necunoscut ..."

P. E. — Rheinland/Pfalz-Germania

FRÂNTURI DIN ALTE SCRISORI

„... Alăturat vă trimit suma de 20 dolari USA, şi vă rog să publicaţi o fotografie din Basarabia, dacă se poate una dela malul Nistrului. Aici, nimeni nu şi-a amintit la 1 Iunie că era ziua în care Mareşalul trebuia să fie pomenit ..."

E. C. — New York

„Vă rugăm să ne comunicaţi dece nu apare gazeta. Am întrebat şi la chioşcul de ziare din gara München, dar nici acolo nu ştiau care este motivul acestei întârzieri. Dacă „Stindardul" nu mai apare, ştiu atunci că s'ar bucura duşmanii ... Mie, acest lucru mi-ar pricinui mare mâhnire."

F. Z. — Regensburg

PENTRU ABONAŢII DIN FRANŢA

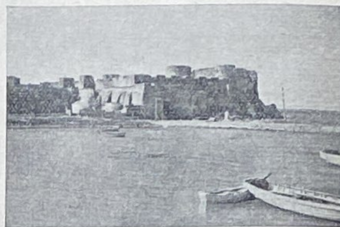
Mulţumim călduros celor 88 compatrioţi şi prieteni ai României care — şi-au achitat abonamentul în cursul anului 1955. Un mare număr însă, care primesc ziarul de mai bine de un an, nu şi-au achitat abonamentul.

Cei care nu pot sunt rugaţi să scrie în acest sens la redacţia noastră din PARIS: 57, rue Fontaine au Roi, Paris XI-e, cerând să li se expedieze ziarul în mod gratuit. Cei care pot sunt rugaţi stăruitor să achite abonamentul prin mandat în contul nostru de cecuri poştale

PARIS 11.201—04

Persoanele care nu doresc să primească ziarul sunt rugate să-l înapoieze redacţieri noastre din Paris.

„STINDARDUL" nu poate continua să apară decât prin contribuţia cititorilor săi. „STINDARDUL" nu este înhămat la carul niciunui grup sau clan politic şi deaceea nu primeşte de nicăeri, din niciun „fond", subvenţii sau abonamente „de onoare".

BULETINUL CĂRŢII

(Continuare din pag. 2)

des assaillants de la Légation de la République Populaire Roumaine a Berne, Edition „Union", 17, Calle Angel Vidal-Sitges (Barcelona), Espana. Preţul: 150 fr. fr.

◆ PROTOPOPESCU Ion, Prof. Ing.: „Justice pour la Roumanie", L'Edition et la Bibliothèque Roumaines en Exil „Union", 17, Calle Angel Vidal-Sitges (Barcelona) Espana. Preţul: 80 fr. fr. (în limba engleza: 0,25 dolari USA).

◆ ŞEICARU Pamfil: „Răspuns »Glasului Patriei« robite, Tezele social-politice ale exilului", în Colecţia C. R. A. B. Madrid 1956. După ce face un examen critic al exilului, d. Pamfil Şeicaru arată care sunt obiectivele urmărite prin constituirea comitetului „de repatriere" dela Pankov şi ce manevră se ascunde în dosul acestui comitet.

Foarte interesant capitolul „Exilaţii şi problema statului de mâine": d. Şeicaru are perfectă drepate când afirmă că „după 18 ani de experienţă a tuturor dictaturilor, poporul român are un sentiment de oroare contra oricărei forme de confiscare a libertăţii." In ce priveşte construcţia socială a statului de mâine, autorul are deasemenea o viziune clară: „Pentru a asigura Statului român de mâine o stabilitate şi o vigoare, arhitectura lui trebue să aibă ca bază o clasă mijlocie puternică, cât mai vastă, integrând continu elemente cari aparţin clasei proletare. Obiectivul pe care trebue să-l atingem, astfel ca un regim democratic să aibe baze reale, sănătoase, este realizarea unui echilibru în fiecare cetăţean, între deţinerea puterii politice şi deţinerea puterii economice."

Splendidă încheerea:

„Ne vom întoarce pentru a lucra la reconstruirea unei Românii libere. Ni se cere, însă, fiecăruia o invincibilă credinţă în destinul neamului nostru: fiecare să ne împărtăşim din spiritul aprigei credinţe a lui Nicolae Bălcescu. Nu vom putea servi la reconstrucţia României cu sensibilitate cosmopolită, cu reflexe de meteci: nu vom putea contribui cu nimic dacă ne vom simţi exilaţi în propria noastră ţară. Ce admirabilă este democraţia engleză! Şi cine poate contesta naţionalismul poporului englez?

Ce creatoare este democraţia americană! Şi cine nu observă cum freamătă naţionalismul american în toate manifestările politice ale Statelor Unite. Ajunge să studiezi legea încetăţenirilor ca să'ţi dai seama că a fi admis în comunitatea naţională americană este un privilegiu.

Ne vom întoarce pentru ca fiecare să lucreze după puterile lui la realizarea unui Românii în care libertatea de emulaţie, în toate domeniile de activitate, să fie o realitate; în care să se poată confrunţa toate tezele. Se cere, însă, ca toate activităţile să fie încadrate unei sensibilităţi şi unei disciplini naţionale.

Şi ne vom întoarce mai repede decât îndrăsnim să credem. România va fi ceace a fost şi mai mult decât a fost. Numai cei care nu cred în destinul naţiei, să nu se mai întoarcă."

„Răspunsul" Dlui Pamfil Şeicaru este răspunsul nostru, al tuturor.

✶

In Colecţia şi Editura „Dacicus" (2030 West 85 Street, Cleveland 2, Ohio, U.S.A.) au apărut până în prezent următoarele scrieri poetice ale lui George Coşbuc:

— BALADE ŞI IDILE,
— FIRE DE TORT şi
— ZIARUL UNUI PERDE-VARA.

In curând, această Colecţie şi Editură, condusă de d. Avocat Ion Crişan, se va strădui să pună la dispoziţia cititorilor români aflaţi în străinătate, a refugiaţilor în deosebi, şi alte opere ale scriitorilor noştri clasici şi moderni consacraţi, în condiţiuni tipografice din ce în mai bune.

✶

In Biblioteca „Ieremia Valahul", Edizioni Il Messagero di S. Antonio — Basilica del Santo — Padova 1956, au apărut:

Nr. 1. „De vorbă cu fraţii mei de acelaşi neam" de Ana JURGEA-NEGRILEŞTI. Un exemplar = 200 lire it.

Nr. 2. „Unitatea Bisericii" de Ch. QUENET (traducere în l. română de Mariu Theodorean-Carada). Un exemplar = 400 lire it.

Nr. 3. „Viaţa Ven. Ieremia Valahul" de SEVERINI-ORESTANO (traducere de Dan Petraşincu, revăzută de P. Bonaventura Morariu O. F. M. Conv.). Un exemplar = 500 lire it.

Acei care doresc să primească aceste broşuri sunt rugaţi să scrie la următoarea adresă: P. Bonaventura Morariu, O.F.M. Conv. Basilica del Santo — Padova, Italia.

»Cu brațele'narmate, cu focul vostru'n vine...«

Sentința Curții federale dela Berna n'a fost aceea pe care am așteptat-o noi, cei din exil și mai ales cei din țara robită.

Fără a încerca să aducem vreo vină judecătorilor — necompetenți dealtfel — care s'au pronunțat potrivit „rațiunii de stat", ținem totuși să se știe că Românii resping această sentință, considerand-o drept un ultragiu adus Națiunii și Țării noastre încătușate.

Nu este mai puțin adevărat că, datorită felului cum au fost conduse desbaterile, „observatorii" veniți din RPR și patronii lor sovietici au fost nevoiți să asculte, cu capul plecat, un teribil rechizitor la adresa regimurilor lor de teroare, instaurate prin forță și „legalizate" prin complicitatea Occidentului.

Pentru acest motiv, acei care au organizat procesul merită recunoștința Patriei.

STINDARDUL

Procesul dela Berna a intrat în istoria timpului nostru ca unul dintre cele mai pasionante și mai caracteristice episoade ale luptei dintre libertate și tiranie. Substanța lui este, fără îndoială, românească întrucât este crescută din tragedia poporului nostru vândut la mezat și robit cu concursul unor vaste complicități internaționale' dar semnificația lui politică și morală, care a depășit competința judecătorilor federali, se proectează pe un plan mult mai vast care angajează grave răspunderi și se inserează direct în marea polemică a războiului rece.

De fapt la Berna s'a făcut procesul comunismului. Cei patru frați ai noștri — Oliviu Beldeanu, Stan Codrescu, Ion Chirilă și Dumitru Ochiu — asupra cărora s'au concentrat pentru a doua oară atenția și simpatiile lumii civilizate au fost — de pe banca acuzării — **marii acuzatori.** Declarațiile lor simple și ferme care au fost reluate și comentate de întreaga presă mondială au apărut din primul moment ca un teribil rechizitoriu susținut de o întreagă umanitate încătușată contra fărădelegii și a monstruozității comuniste. Și aci trebue căutat și înțeles sensul istoric al acestui proces.

Faptele

In termenii codului penal elvețian cei patru eroi ai rezistenții naționale românești au trebuit să răspundă de următoarele învinuiri: violarea localului Legației reperiste; rănirea șoferului-agent Aurel Setu; violențe exercitate asupra personalului misiunii comuniste și distrugerea emblemei R.P.R. Fapte minore, care nu oglindesc decât aspectul strict juridic al marei cauze dela Berna. Deaceea presa internațională a observat cu drept cuvânt că paralel cu desfășurarea procedurii procesuale din fața Curții Penale Federale, gestul legendar al lui Oliviu Beldeanu și al celorlalți trei luptători anticomuniști era desbătut și aplaudat în conștința întregei opinii publice mondiale. Dincolo de labirintul paragrafelor neutrale ale Elveției milioane și milioane de oameni au prins ecoul unei tragedii fără nume alcătuită din crime, din jafuri, din ruine, din torturi morale și din tot acel cortegiu de răsturnări și de distrugeri care se perpetuiază de doisprezece ani încoace pretutindeni în dosul cortinei de fer. Și aceste milioane de oameni au luat act că Poporul Român, prin brațul fiilor lui scoși în afară de lege, nu înțelege să accepte în tăcere robia și mizeria în care l-au aruncat năvălitorii din stepe.

Atmosfera dela Berna

Intrucât tribunalul dela Berna nu dispune de o sală mai încăpătoare, procesul a fost judecat în aula Marelui Consiliu al Primăriei, un amfiteatru de burg provincial, în care nu au putut intra decât câțiva privilegiați: 250 de corespondenți de ziare și operatori de cinema și 92 de spectatori dintre care 18 erau „observatori" comuniști aduși în ploton dela București.

Pentru menținerea ordinei autoritățile elvețiene au masat forțe impresionante în interiorul și în jurul primăriei: sute de polițiști și de jandarmi însoțiți de câini lupi și prevăzuți cu cele mai moderne mijloace de intervenție. In apropiere de Berna au fost concentrate câteva avioane și helicoptere, iar trupele din garnizoană au stat tot timpul consemnate în cazărmi în stare de alarmă.

Președintele Curții, d. Paul Schwarz, un om integru căruia în fond nu i se poate reproșa că în interesul țării sale neutrale a căutat tot timpul să reducă desbaterile la nivelul unei gâlceve de judecătorie de pace, era ca un sfinx. Un sfinx care, totuși, a râs din toată inima de câteva ori când apărarea a pus în situații ridicole pe avocatul Lifschitz, purtătorul de cuvânt al văduvei Roza Setu. Ceilalți patru magistrați din completul de judecată și chiar procurorul general, d. René Dubois, erau vădit interesați și mișcați la toate acele sguduitoare mărturii făcute de martorii apărării în numele suferinței românești. Rând pe rând ei au ascultat istoria crimelor și a prădălniciei bolșevice dela 14 martori oculari: dnii. Toader Ciochină, Emil Ghilezan, Liviu Venetu, Pr. Florian Mueller, doamna Adriana Georgescu, muncitorul Ion Stănicel, d. Mihai Fărcășanu, căpitan Constantin Stoicănescu, dnii. Eftimie Gherman, Barbu Niculescu, Pr. Virgil Pârvănescu, Pr. Petre Gherman, d. Raoul Rubsel, d. Herwart Scheiner și d. Grigore Gafencu. Una mai convingătoare ca alta, depozițiile celor 14 fugari au fost adevărate acte de acuzare rostite demn și precis timp de trei zile contra regimului bestial dela București. Intelectuali, muncitori, pălmași ai pământului nostru înstrăinat, toți s'au declarat solidari cu cei patru flăcăi care, îmbrăcați corect în haine albastre, primeau senini și umili elogiile și omagiile atâtor mandatari ai pătimirii noastre naționale. La aceste depoziții directe mai trebue adăogată aceea, de splendida elevație morală, a dlui Filderman, fostul președinte al Uniunei Evreilor Români care, în afară de justificarea actului dela Berna și a condamnării neechivoce a tiraniei comuniste, a ținut facă în scris în fața justiției unei țări occidentale elogiul omeniei românești și al mărinimiei acelui mare oștean care a fost Mareșalul Ion Antonescu, pe care încă nu-l „iartă" mărunții coțcari și criptogamii politici ai comitetelor de pripas. Frumoasă și mișcătoare a fost deasemeni declarația scrisă a dlui. av. Sofronie Fekett, care a adus la Berna legământul de solidaritate de sânge și de suflet al americanilor de origine română.

America era prezentă

America mai era reprezentată la proces de numeroși gazetari și de trei prieteni devotați ta țării noastre: dnii. Charles Kersten, J. Anthony Panuch și Warren E. Magee, avocați cu renume și oameni politici cu poziții proeminente, care au fost consilieri luminați ai apărării și au dovedit că s'au identificat complet sufletește cu durerile noastre. Aportul lor moral cu greu poate fi prețuit în cuvinte. **Cu atât mai greu, cu cât, spre rușinea exilului, fostul rege Mihai și comitetul lui „național" s'au absentat demonstrativ de acolo unde era prezentă în cuget și în simțiri toată suflarea românească.**

Și Elveția era de partea dreptății

Dar poate că faptul cel mai impresionant și mai semnificativ din zilela acelea era participarea activă, entusiastă a populației elvețiene la proces. In sala tribunalului erau doamne din înalta societate berneză care se ridicau în picioare în semn de respect când își făceau apariția cei patru „acuzați". Iar în fața primăriei mii de cetățeni din toate categoriile sociale așteptau ore întregi pe orice vreme ca să poată aclama trecerea fulgerătoare a dubei verzi în care erau transportați la și dela închisorea dela Thorberg **„les braves roumains".** Prezența mulțimilor acelea fremătătoare acolo era cea mai bună dovadă că nu există poziții neutrale când este vorba de lupta dintre tiranie și libertate, dintre bine și rău.

In tramvae, în restaurante, pe stradă, bătrâni venerabili sau tineri cu ochii inflacarați de admirație se prezentau conducătorilor Ligii Românilor Liberi pe care îi recunoșteau din fotografiile publicate de ziare și de reviste și îi felicitau pentru gestul de mare răsunet și pentru atitudinea dârză a lui Beledeanu, Codrescu, Chirilă și Ochiu. Organizația studențească din Berna, în prezența rectorului Universității și a numeroși deputați, a organizat o serată românească la care au fost solicitați să ia cuvântul și să lămurească temeiurile dreptății românești și ale luptei mondiale anticomuniste dnii. Fărcășanu, Charles Kersten, Al. Gregorian și Alex. Cristescu.

Mișcătoare, apoi, până la lacrămi dragostea cu care doamna Popovici, fiica marelui naționalist transilvănean Aurel Popovici, stabilită de mult în Elveția, venea să ajute, alături de elvețienii trăiți în România, la organizarea serviciului de presă al Ligii Românilor Liberi.

Aceste manifestații plebiscitare care își duceau ecoul până în celulele închisorii și în aula Curții Penale au creat în jurul procesului o aură de simpatie nemai întâlnită într'o țară rece și deprinsă să-și controleze și să-și disciplineze emoțiile.

Haita „observatorilor"

In timp ce România rebelă era înconjurată cu atâta prinos de dragoste și de înțelegere, haita de agenți reperiști, trimisă de Securitate să noteze și să denunțe reacțiunea exilaților și a opiniei publice elvețiene, era învăluită de ura și de disprețul unanim. Copoii MVD-ului de pe malurile Dâmboviței, îmbrăcați toți **a la** Hruscev cu impermiabile albe și largi ca niște saci, erau aduși dela cazarma Legației reperiste în grup, intrau pe poarta tribunalului în grup și în grup se cantonau și în sala de ședinte. Chipuri stranii cu priviri halucinate. Ascultau acuzațiile care se ridicau din toate părțile contra regimului sângeros pe care îl slujeau, fără o tresărire, fără un singur gest de căință ori de rușine. Iată numele lor: Jean Maurer, Paraschivescu-Bălăceanu, Tudor Popescu, Adrian Dumitriu, Ilie Stoenescu, Ion Oancea și Edvin Glaser (colectivul „juriștilor") Marinescu Teodor, Octavian Paller, Stan Vlad, Rădulescu Mircea, Ghiorghiu Alexandru, Fr. Thalert și Cristea Gheorghe (colectivul de presă). Ceilalți cinci tovarăși camuflați de circumstanță în „sindicaliști" s'au ferit să-și înscrie numele pe lista oficială prezentată la grefa Curții. Trei dintre ei vorbeau românește cu accent rusesc. Căpetenia lor era Jean Maurer, fost, pe vremuri, deputat iunianist. Impertinent și „coexistențialist" Maurer care este german renegat, a avut la un moment dat curajul să se apropie la sfârșitul unei ședințe de d. Ghilezan cu care se cunoștea din țară și să-i spună mieros: „Bine, mă, Emil, asta e treabă românească ce faceți voi aici? Noi ne căsnim în țară să reparăm greșelile stalniștilor și voi dați tot în noi? Nu vă dați seama că ne îngreuiați situația?" La conversație a asistat și d. Ion Rațiu dela Londra. Faptul a produs senzație. Procurorul Dubois care părăsise ședința s'a întors de grabă în sală și, ironic, a luat poziție de drepți și a strigat: **„Vive la coexistence!"** Discuția a fost continuată pe coridor sub fulgerele de magneziu ale fotografilor. D. Ghilezan a pus reprezentantului reperist câteva întrebări cu privire la soarta lui Mihai Popovici și a altor foști demnitari închiși.

Incurajat de atmosfera „coexistențialistă" un alt vistavoi al Securității s'a adresat gângav și timid unui ziarist român din exil: „Așa, zău, credeți dumneavoastră că așa faceți un serviciu poporului român?" La care ziaristul i-a răspuns peste umăr: „Dar ai primit tu... tovarășe, delegație din partea poporului român să-mi pui întrebarea asta? Dacă aveți vreo îndoială asura serviciului adus de acest proces cauzei românești, când vă veți înapoia la București raportați stăpânilor voștri și cereți-le să facă un plebiscit pe chestiunea dela Berna"...

Cazul Free Europe-Bernard

Penibil, extrem de penibil cazul Free Europe-Bernard. La un moment dat, în cursul pledoariei lui ca reprezentant al apărării civile avocatul Lifschitz a calificat pe cei patru tineri patrioți — Beldeanu, Codrescu, Chirilă și Ochiu — ca fasciști și criminali. „De altfel — a subliniat avocatul comunist — chiar postul de radio Free Europe i-a numit pe acești oameni aventurieri, nelegiuiți și Don Chișoți și a cerut pedepsirea lor exemplară. Noi suntem în cazul acesta de acord cu Free Europe." A fost un murmur de stupoare în sala de ședinte. Magistrații, ziariștii, publicul și în special americanii au rămas uluiți de afirmațiile avocatului Lifschitz. Izolat într'o bancă laterală, Noel Bernard își mușca degetele. Se vedea pierdut. Sefia secției românești a lui Free Europe, dolarii, controlul asupra Comitetului vișoianist, toate se năruiau în mintea lui în clipa aceea. La sfârșitul pledoariei s'a repezit la Lifschitz și, târându-se ca o reptilă, l'a implorat probabil să-l salveze. Erau de față toți românii veniți la proces și americanii care, în cap cu d. Charles Kersten, cereau indignați să li se traducă exact pasagiul privitor la Free Europe. D. Barbu Niculescu a luat un instantaneu al binomului Lifschitz-Bernard în plină scenă „coexistențialistă". Din nenorocire Lifschitz avea dreptate. Bernard, într'un comentariu dela 16 Februarie 1955, a înfierat exact în termenii citați de avocatul comunist actul românesc dela Berna și spusele lui iresponsabile au fost înregistrate la București și furnizate de Maurer lui Lifschitz. Totuși impostorul a avut nerușinarea ca la o jumătate de oră după acest incident penibil să se prezinte la hotelul Schweizerhof dlui Kersten și să desmintă afirmațiile avocatului comunist Mai mult, recurgând la o altă incorectitudine, a prezentat fruntasului republican american ca opere proprii o serie de comentarii ale dlui Ciorănescu. In acele comentarii din toamna lui 1955 d. Ciorănescu analiza o serie de extrase din memoriile lui Oliviu Beldeanu. „Iată, aici sunt toate scriptele în legătură cu Berna" — a declarat Noel Bernard dlui Kersten în speranța că acesta se va lăsa impresionat măcar de englezeasca lui impecabilă. A scos o carte de vizită cu inscripția în majuscule „Noel Bernard, chief of the Rumanian Desk, Radio Free Europe, München", a atașat-o la vraful de comenătarii ale altuia și a plecat. A doua zi, ne fiind sigur dacă manevra i-a reușit, Bernard a pus pe altcineva să telefoneze dlui Charles Kersten ca să afle dela acesta că pentru a-și putea face o părere exactă despre atitudinea lui față de actul dela Berna, ar avea nevoe și de...comentariul citat de Lifschitz. Firește, d. Kersten n'a primit exemplarul cu pricina.

Dar acestea nu au fost sigurele momente grele ale lui Bernard la Berna. Rând pe rând el s'a prezentat dlor. Gregorian, Fărcășanu și Barbu Niculescu și rând pe rând a primit acelaș răspuns: Un om care a aruncat cu noroi în tinerii care întruchipează gestul de revoltă al întregului neam românesc, nu avea ce să caute acolo. Iar în cele din urmă individul a primit o lecție tot atât de dură și din partea Maestrului Floriot care, pentru aceleași considerente de ordin etic, a refuzat să-i facă declarații la microfonul „Vocii României Libere" de unde în Februarie 1955 pornise avalanșa de înjurături contra „nelegiuiților" dela Berna.

Apărarea

Din grija dlor Fărcășanu și Niculescu apărarea cauzei românești a fost încredințată Maeștrilor Floriot (francez), Robichon, Mastronardi și Wild (elvețieni). Tribunalul a refuzat să accepte, în afară de d. René Floriot, alți avocați străini, iar un alt maestru al baroului elvețian, d. Brunschwig, care se oferise cu toată bunăvoința în 1955 să pledeze în favoarea lui Oliviu Beldeanu, în cele din urmă s'a retras din proces întrucât i s'a adus la cunoștință că cei patru luptători ai rezistenței românești erau... antisemiți. **Journal de Lausanne** din 15 Iunie comentând acest fapt scrie că: „Cel dintâi care a dat calificarea de antisemiți (celor patru români) a fost postul de Radio Free Europe."

Liga Românilor Liberi

Greaua răspundere a organizării apărării în procesul dela Berna a căzut, potrivit dorinței celor patru eroi care sunt membri al Ligii Românilor Liberi, în sarcina organizației fondată de Generalul Rădescu. Nu a fost lucru ușor să se strângă fondurile necesare, să fie găsiți avocații cei mai potriviți, să fie selecționați martorii, să se organizeze un serviciu de presă în țară străină — învingând rezistența unui guvern neutral care avea tot interesul să țină procesul la un nivel cât mai jos spre a evita complicațiile internaționale. Dar totul a ieșit nesperat de bine. Totul a funcționat perfect. Dnii. Fărcășanu și Niculescu au reușit să pună în mișcare un vast aparat de propagandă națională care nu a avut nimic improvizat și facțios în el. Un singur interes a dominat în proces: interesul suprem al poporului nostru. Aceasta s'a văzut din orice act al acestor doi energici luptători ai pribegiei noastre. La New York ei au reșit să alcătuiască un comitet de fruntași ai parlamentului american pentru susținerea cauzei românești, au organizat două emisiuni ale „asaltului dela Berna" la postul de televiziune NBC care este urmărit de 40 de milioane de abonați, iar în capitala Elveției au orhestrat cu tact demonstrații de solidaritate românească în fața cărora au rămas în admirație toți ziariștii și toți cetățenii Bernei. D. Fărcășanu a știut apoi să țină prin conferințe de presă la un înalt nivel politic și moral desbaterea procesului în opinia publică mondială. Conducătorii Ligii Românilor Liberi au trecut cu success un examen greu în fața țării și a lumii libere. Iar Liga s'a dovedit cu acest prilej a fi unica organizație patriotică a exilului care lucrează la unison cu aspirațiile fraților din robie și ale marei majorități românești de peste hotare.

După 12 ani de silnicie muscălească România a izbutit pentru întâia oară să vorbească lumii civilizate și să arate dela Berna tuturor popoarelor rănile ei sângerânde. Timp de 10 zile omenirea întreagă a urmărit cu respirația întretăiată filmul tragediei noastre naționale și al celorlalte nații aruncate de comunism în mizerie și în lanțuri. Din gura unor martori excepționali ca dnii Grigore Gafencu, Ghilezan, căpitan Stoicănescu, Eftimie Gherman, părintele Mueller, părintele Pârvănescu, Toader Ciochină, dna. Adriana Georgescu și ceilalți români pribegi justiția elvețiană și presa mondială au aflat tot ce nu pot spune 20 de milioane de europeni ținuți în bezna și în teroarea despotismului asiatic.

Intreg acest mare proces de epocă a fost axat pe jertfa și pe curajul legendar al lui Oliviu Beldeanu, Stan Codrescu, Ion Chirilă și Dumitru Ochiu care au scris la Berna unicul capitol valabil al istoriei exilului românesc. Acestor tineri răscumpărători și justițiari pentru care au sosit în timpul procesului mii de mesagii de dragoste și admirație din toate colțurile lumii libere li se cuvine, așa cum a spus în admirabila sa depoziție d. Gafencu, toată recunoștința noastră. **La sfârșitul mărturiei sale d. căpitan Stoicănescu le-a strâns mâna. In gestul său mișcat și atât de spontan a rezumat toată simțirea, toată gratitudinea, toată frumusețea solidarității morale a unui neam de oameni demni care vrea să trăiască liber și de sine stătător în comunitatea popoarelor europene.**

Regimul uzurpator al spionilor și al complotiștilor reperiști care a fost demascat din plin în zilele acelea de Februarie 1955 și în timpul desbaterilor dela Berna a primit astfel cel mai autorizat răspuns al voinței populare pe care o escamotează și o batjocorește cu cinism de atâția amari de ani. România nu este o feudă muscălească. România nu este o colonie de robi și de lași la cheremul vagabonzilor internaționali. România este patria rebelilor care pentru dragostea de libertate, de adevăr și de Dumnezeu nu cunosc decât măsura jertfei.

◆ **In primul rând lămurirea rudelor.** — La Alexandria, Olteniţa şi Slobozia au fost concentraţi toţi „agitatorii" din raioanele respective pentru a prezenta rapoarte asupra problemei „Munca politică de masă pentru transformarea socialistă a agriculturii". Din dările de seamă şi reportajele publicate cu această ocazie rezultă că toţi agitatorii au declarat că ţăranii se lasă încă foarte greu convinşi şi că preferă să rămână în gospodărie individuală. In „munca lor de lămurire", cei mai mulţi agitatori s'au gândit, în primul rând, să-şi lămurească rudele. Iată ce a spus agitatorul Paul Bălan din comuna Perieţi, raionul Slobozia: „M-am decis să vorbesc mai întîi celor mai apropiaţi: neamurilor mele, care formează aproape un sfert din numărul cetăţenilor satului (Perieţi are peste 2500 locuitori). Le-am vorbit despre cele văzute de mine în gospodăria colectivă. Trebuie să vă spun: **rude-rude, dar unii mi-au trântit şi poarta-n nas.** „Neam eşti tu, mă Paule, de ne îndemni la treburi de astea?" ziceau ei. Dar nu m-am lăsat (Cum era să se lase sărmanul, că-l mânca Bicazul). Am reuşit să-i conving întîi pe niişte unchi, apoi pe nişte veri, pe nişte fini şi aşa am plecat vreo 20 de oameni (din 2500) la sfatul popular să facem cerere pentru înfiinţarea unei gospodării colective..." O gospodărie colectivă constituită prinurmare numai din membrii aceleaşi familii!... Şi cum asemenea treabă nu s'a întâmplat numai la Perieţi în Ialomiţa, ci şi la Merişani în Teleorman, la Drăcşeni şi'n multe alte sate, problema merită să fie studiată cu toată atenţia, căci ea deschide foarte interesante perspective: agitatorul şi-a împlinit misiunea, pământul tot în familie rămâne, iar restul ţăranilor din sat au linişte, cel puţin o bucată de vreme. (Stind.)

◇ **„Formularistica"**, aşa numeşte V. Boban (în „Scînteia" din 18 Iulie) ocupaţia de căpetenie a contabililor, referenţilor, statisticienilor, inginerilor agronomi şi „mecanizatorilor" din SMT.-uri şi din Serviciile regionale agricole. Toţi aceştia fac, de dimineaţa până seara, numai situaţii şi „dări de seamă". Iată ce a constatat tovarăşul Boban la Serviciul SMT. al Direcţiei agricole regionale Bucureşti:

„Direcţia generală S.M.T. cere direcţiilor regionale agricole, respectiv serviciului S.M.T., în fiecare trimestru, cîte 16 situaţii. Fiecare „dare de seamă" conţine zeci şi sute de rubrici care sînt completate de fiecare staţiune din regiune (38 la număr) şi apoi centralizate de către serviciul regional. Darea de seamă „M. Agr. 1" are 34 de coloane, „M. Agr. 2" — 136 de coloane ş.a.m.d. Culmea culmilor este însă „Apr. 1" (Aprovizionarea unităţilor cu materii prime, materiale, combustibil şi energie electrică pentru producţia de exploatare). Pentru complectarea acestei „dări de seamă" serviciul regional S.M.T., şi mai precis secţia plan condusă de ing. Cristoloveanu, trebuie să întocmească mai întîi pentru fiecare S.M.T. o situaţie compusă din 14 file, care cuprinde nici mai mult nici mai puţin decît 399 de coloane. Print-o socoteală simplă aceasta înseamnă: 14 file × 38 de unităţi = 532 file, sau: 399coloane × 38 unităţi = 15.162 coloane."

◆ **O rubrică interesantă.** — Sub titlul „Ar fi mai bine dacă...", organul sfaturilor populare din RPR (Joi 19 Iulie 1956) publică informaţii preţioase:

„Ar fi mai bine dacă...

...întreprinderea »Ianos Herbak« din Cluj ar acorda mai multă atenţie confecţionării sandalelor de copii. Aţa **putredă** cu care sînt cusute face ca în scurtă vreme, feţele să se desprindă de tălpi, căptuşeala de feţe şi sandalele să devină inutilizabile.

...s-ar găsi mai uşor hârtie de calc.

...s-ar termina pavarea celor două trotuare din Predeal care mărginesc şoseaua naţională.

...şuruburile produse de fabrica »Bella Breiner« Oraşul Stalin (tot aşa-i zice, deocamdată) şi »Constantin David« Bucureşti ar fi mai bine filetate. In felul acesta muncitorii oficiului de foraj de la Trustul II Moreni ar evita pierderea unui preţios timp de muncă pe care-l folosesc acum pentru **refiletarea** şuruburilor."

Apoi dacă nici şuruburile nu sunt filetate cum trebuie să fie atunci tractoarele, combinele, batozele, camioanele dela „Mao Tze Dun" şi celealte produse ale industriei reperiste? (Stind.)

◇ **Colectori de cereale puşi pe goană.** — Aflăm din sursă sigură că în comunele Vidra, Dobreni şi Vărăşti (regiunea Bucureşti, fostul judeţ Ilfov) ţăranii necolectivizaţi au pus pe goană — şi în acest an — echipele de colectori de cereale. La Dobreni, miliţienii au avut o atitudine absolut pasivă. Delegaţii comitetului regional de partid, sosiţi la Vidra pentru a „drege lucrurile", au fost apostrofaţi de săteni care strigau tot timpul: „Ne-a ajuns cuţitul la os. Numai putem răbda!" Intr'un sat din imediata apropiere a Capitalei, secretarul organizaţiei de bază, vrând să potolească spiritele, a spus într'o adunare de arie: „O să fie bine, fraţilor. Slăbim cureaua!" Sătenii au ripostat prompt: „O să fie bine când veţi pleca voi şi toţi ai voştri..." (Stind.)

◆ **La Albiţa**, în judeţul Fălciu, adică tocmai în punctul pe unde, în 1941, a trecut grosul trupelor noastre care s'au îndreptat spre Chişinău şi au înfrânt pe bolşevici în bătălia din masivul Corneştilor, s'a inaugurat un pod peste Prut. Pentru sovietici acest pod prezintă o deosebită importanţă strategică, ei dispunând acum de o legătură directă între Chişinău şi centrul Transilvaniei (prin Ghimeş). Prin Albiţa şi drumul spre Ploieşti este considerabil scurtat.

După cum ne spune „Scînteia" (24 Iulie 1956) la inaugurare, „de o parte şi de alta a podului" au sosit reprezentanţi ai RPR. în frunte cu inginer G. Safer, ministrul Transporturilor Rutiere, Navale şi Aeriene, şi ai R.S.S. „Moldovenesţi" în frunte cu V. I. Klimanov, moldovean get-beget coada vacii. Printre cei care au ţinut discursuri cu această ocazie, a fost şi G. T. Aftimiuc, prim-secretar de partid al raionului Cărpineni (judeţul Lăpuşna). In acest raion satele, toate, poartă cele mai autentice nume româneşti ca Leuşeni, Pogăneşti, Leonescu, Miriţeni, Toporu etc., pe primul secretar îl chiamă însa Aftimiuc... (Stind.)

◇ **Protocolul** privind schimburile de mărfuri cu Republica Federală Germană (Ostausschuss) a fost semnat „din partea romînă" de tov. Solomon Edelstein, director general al întreprinderii „Agroexport". (Stind.)

◆ **Pentru strângerea recoltei**, vistavoii ruşilor au mobilizat şi de data aceasta tot ce au putut. Ca şi în anii trecuţi, aparatul biurocratic al partidului a arătat şi acum ce poate.

Iată ce se poate citi în „Scînteia" din 24 Iulie în această privinţă:

„Pe la sfârşitul lunii Iunie serviciul S.M.T. din Direcţia agricolă regională Galaţi făcea cunoscut conducerii S.M.T. Tuculeşti că trebuie să trimită imediat 10 batoze în raionul Lieşti unde vor lucra la Treieriş. De aceea în ziua de 29 Iunie a.c. conducerea S.M.T.-Tuculeşti a cerut Direcţiei agricole Galaţi suma necesară pentru plata transportului pe calea ferată. Direcţia agricolă rezolvase **repede** problema cind fusese vorba să repartizeze 10 batoze la Lieşti, dar cind s-a pus chestiunea plăţii transportului lucrurile s-au schimbat. Au început „studiul", discuţiile între serviciul regional S.M.T. şi conducerea staţiunii. Cine să dea banii? De unde să-i ia? Staţiunea n-avea, iar serviciul regional S.M.T. trebuia să „studieze" problema.

La 13 Iulie, după două săptămîni de studii şi discuţii, cele 10 batoze, tractoarele şi oamenii stăteau tot în curtea staţiunii aşteptând plecarea „de urgenţă" în raionul Lieşti. (Stind.)

◇ **Cooperativă rusească** este acum în localul restaurantului „Flora" din Bucureşti. Ruşii care fac cumpărături aici locuiesc în Parcul Jianu şi în partea de Nord a Parcului Filipescu. (Stind.)

◆ **Pensiile** pe care regimul le oferă văduvelor foştilor slujbaşi ai statului sunt o adevărată bătaie de joc. Dealtfel, aceste pensii se calculează potrivit unor foarte complicate sisteme şi variază dela oraş la oraş. La Bucureşti, de exemplu, văduva unui fost director de liceu, cu 40 de ani de serviciu, primeşte acum 180 Lei; văduva unui fost director de minister, cu 42 de ani de serviciu, 133 Lei. La Timişoara, văduva unui fost funcţionar superior al muncipiului, cu 45 ani de serviciu, primeşte 92 Lei pe lună; un fost mecanic de locomotivă, tot cu 45 ani de serviciu, trebuie să se mulţumească cu 96 Lei. La Lugoj niciun pensionar nu primeşte mai mult de 150 Lei pe lună, chiar dacă are 50 de ani de serviciu. (Stind.)

◇ **De când s'au „intensificat" schimburile comerciale,** la magazinele de stat din Timişoara se găsesc până şi tacâmuri. O garnitură (cuţit, furculiţă, lingură şi linguriţă) de calitate intermediară (crom) costă 360 Lei, adică aproape cât câştigă un muncitor într'o lună. La magazinul de stat din Piaţa Traian un lighian ordinar de 5 litri se vinde cu 85 Lei (marfă cehoslovacă).

O bicicletă de fabricaţie germana costă minimum 1200 Lei, adică de 6 ori mai mult decât în Germania. Alături de fosta droguerie „Greyer" (acum magazin de brânză şi de scrumbii afumate), într'o vitrină sunt expuse stofe englezeşti: dela 1000 Lei în sus metrul. Doar „vârfurile de partid" şi polcovnicii din Securitate pot plăti asemenea preţuri... (Stind.)

◆ **La Jilava cu tramvaiul.** — Pe şoseaua Giurgiului, între Progresul şi Linia de centură, se construiesc mai multe fabrici care urmează să fie încadrate într'un „combinat". Linia 17, a cărei staţie terminus se află acum la Progresul, va fi prelungită până la Jilava. (Stind.)

◇ **Reducerea de efective**, efectuată din ordinul Moscovei, nu se aplică trupelor speciale şi nici cadrelor. Până acum au fost „liberaţi şi îndreptaţi spre sectoarele de muncă" mai mult soldaţi din batalioanele de construcţie (şi-aşa ţăranii sunt scoşi acum la „prestaţie") şi soldaţi în termen din formaţiile auxiliare ale M.A.I.-ului, cum ar fi pompierii şi miliţia feroviară. In toate cazurile este vorba de militari care urmau să fie liberaţi de multă vreme. (Stind.)

◆ **Dela un fost prizonier care a participat răscoala dela Vorkuta** (1 August 1953) s'a putut afla rolul covârşitor pe care l'a avut în această răscoală un prizonier român. Este vorba de un condamnat la 25 de ani muncă silnică care era înregistrat în controalele lagărului sub numele de Sublocotenentul **Petru**, dar care în realitate era altcineva. Când Generalul Drewjanko, comandantul lagărului de la Vorkuta, a încercat să-i îndemne pe prizonieri, care declaraseră grevă, să reia lucrul în mine, acest „Petru" l'a apostrofat pe generalul sovietic.

După intervenţia acestui român, prizonierii au alungat pe toţi paznicii sovietici şi n'au mai vrut să stea de vorbă nici cu membrii comisiei de anchetă care sosise dela Moscova şi care avea în fruntea ei pe Generalul de Armată Maslenikov şi pe Generalul Rudenko. Trupele cekiste au luat lagărul cu asalt, ucizând 16 de prizonieri şi rănind alţi 300. După înăbuşirea în sânge a răscoalei, au fost arestaţi 450 de „instigatori". Intre cei arestaţi se aflau foarte mulţi prizonieri români despre soarta cărora nu se mai ştie nimic de atunci. (Stind.)

◇ **Românii din Basarabia.** — După ce au ocupat Basarabia, bolşevicii au arestat zeci de mii de ţărani români (foşti primari, militanţi în grupările politice româneşti etc.) pe care i-au trimis în diferite lagăre de muncă forţată. Dela foştii prizonieri repatriaţi s'a putut afla că majoritatea deportaţilor basarabeni au pierit încă din 1946/47. Puţinii supravieţuitori se află acum în regiunea Tomsk din Siberia, cu deosebire în lagărul dela **Mirnoie.** Alţi fraţi basarabeni, printre care şi mulţi preoţi, lucrau în vara anului 1955 la construcţia unei puşcării uriaşe la **Novosibirsk.** (Stind.)

◆ **La Ploeşti,** cu ocazia unei întruniri convocate de „Comitetul de repatriere", a luat cuvântul şi Guţă Tătărăscu care a servit cu egal servilism toate regimurile. Bietul domn Guţă!... în zorcăiala sa oratorică, fostul premier al lui Carol doi se poticnea la fiecare început de frază. Polemizând cu exilaţii şi îndemnându-i să se reîntoarcă în ţară pentru a ajuta la „construcţia lumii noi", domnul Guţă a spus de vreo 20 de ori: „Ce mai aşteptaţi?" O nota bună totuşi pentru domnul Guţă: ne mai având ce bălmuji, cu vocea sugrumată, a mai putut să strige: „Trăiască România!", anulând astfel tot ce bleştise despre „lumea nouă"...

◇ **La Braşov,** pe lângă întreprinderea „Partizanul Roşu" (Scherg) funcţionează o şcoală profesională. „Scînteia" din 27 Iulie 1956 ne informează că cei 300 tineri care urmează cursurile acestei şcoli servesc ceaiul în... 80 de căni." Din această cauză ei trebuie să se trezească dimineaţa mai devreme pentru a putea mânca cu toţii înaintea începerii lucrului." (Stind.)

◆ **Cronica judiciară** ocupă din nou mult spaţiu în ziarele reperiste, delapidările „responsabililor" fiind din ce în ce mai numeroase. La Botoşani, 4 utemişti întreprinzători au falsificat un număr de librete C.E.C. cu ajutorul cărora ridicau sume de bani dela agenţiile C.E.C. din ţară. De legitimat se legitimau cu buletine de identitate pe care deasemenea le falsificasera. Oficiosul partidului îi numeşte pe cei patru „elemente tinere dar descompuse". Unde a avut loc oare această descompunere, dacă nu în „organizaţia de avangardă a partidului"? (Stind.)

◇ **Cârlige de rufe** nu se pot cumpăra la Bucureşti decât dela Cooperativa „Ion Şulea" din Strada Sebastian 77 care vinde, prin virament la Banca de Stat, şi... curse de şoareci. (Stind.)

„Când s'a produs abdicarea regelui Carol al II-lea Antonescu putea să aresteze, să judece şi să condamne pe acest Suveran (care făcuse enorme erori în conducerea Statului) şi să proclame Republica. I-a salvat viaţa, lăsându-l să plece cu vagoane întregi de valori; a salvat Monarhia, profund ameninţată în acele zile, aducând la Tron pe fiul lui Carol, Mihai.

La proces n'a făcut cea mai mică aluzie la propria sa persoană, n'a încercat să micşoreze răspunderile sale ci dimpotrivă le-a amplificat şi pus în afară de cauză responsabilitatea Coroanei în actul declarării războiului anti-sovietic.

Şi-a ascuns, cu rară boierie, toate amărăciunile proprii, proclamând numai dreptul la viaţă şi la independenţă a poporului său.

Acest Ion Antonescu, venit din pura burghezie românească, fără blazoane şi titluri nobiliare, a dovedit că nu e obligatoriu să ai rezonanţe străine în coada numelui pentru a ţine fruntea sus în faţa inamicului şi a-l combate cu demnitate.

Deaceia acum, la împlinirea a zece ani dela asasinare lui, noi afirmăm aici admiraţia masselor româneşti pentru acest om excepţional.

Afirmăm că arestarea lui Antonescu, în locul unde s'a produs şi cu procedeul ce s'a uzat, a fost un act de penibilă înelegantă iar predarea lui, în cătuşe, ocupanţilor sovietici a reprezentat o eroare care nu va putea fi niciodată explicată sau iertată."

(„Pro Acţiunea Catolică Română" Nr. 8 — Iunie 1956)

Malul Nistrului la Naslaucea, în judeţul Soroca. In ziua de 17 Iulie 1941, unităţile de asalt din Corpul de Cavalerie au reuşit să forţeze Nistrul în acest punct şi să străpungă linia de fortificaţii betonate între Liasevtzi şi Şerebria. Primele elemente româneşti care au constituit capul de pod dela Liasevtzi erau comadate de Locot. rezervă Tanoviceanu Nicolae din Regimentul de Instrucţie al Cavaleriei (Escadronul 44 Pionieri) şi Sublocot. Cepleanu Dan din Regimentul 10 Roşiori.

In aceaşi zi, Vânătorii de Munte forţau Nistrul la Ojeva (15 Km Nord de Secureni), străpungând linia de fortificaţii betonate între Bernaşivca şi Lipşani.

Manifestația dela Freiburg

Românii de pretutindeni au avut ocazia să ia cunoștință, din dările de seamă apărute în mai toate publicațiile exilului, de amploarea și desăvârșitul succes al manifestațiilor care au avut loc cu ocazia Săptămânii Românești dela Freiburg. Săptămâna Românească (5—10 Mai 1956) — jubileul a șapte ani de activitate a Bibliotecii Române, condusă cu atâta pricepere de neobositul ei director Virgil Mihăilescu — a fost cea mai reconfortantă afirmare a solidarității românești în acești 12 ani de amară pribegie.

Acei care, din spirit partizan sau din dorința de a ocoli orice manifestare a obștei românești, au vrut să dea altă semificație Săptămânii Românești dela Freiburg, încercând să-și justifice astfel absența, au păcătuit.

Cine n'a privit oare cu legitimă mândrie steagul României libere fluturând semeț la intrarea în bătrânul oraș german? Cine nu s'a bucurat oare când tinerii noștri artiști au fost aplaudați furtunos, ovaționați de sutele de străini — și nu de laici în ale artei — care umpleau, până la ultimul loc, cele mai mari săli din Freiburg?

A fost într'adevar o săptămână românească la Freiburg, saptămână care ne-a încălzit inimile și ne-a dat puterea să înfruntăm, cu seninătate și încredere în viitor, zilele de încercare ce ne așteaptă încă.

BIBLIOTECA ROMÂNĂ
Freiburg (Germania)
XLV

1 Mai 1956.

APEL CĂTRE ROMÂNI ȘI PRIETENI

Folosim prilejul pe care ni-l oferă comemorarea a sapte ani de activitate a Bibliotecii Române dela Freiburg, spre a păși la realizarea unui gând care ne muncește de mult: construirea unei **Case de cultură românească.** Dorim ca spiritul de creație care s'a degajat din intreaga activitate culturala a bibliotecii dela Freiburg să se concretizeze printr'un local propriu, care, în acest vechiu oraș cultural de sinteză a spiritului germano-latin, să constitue un simbol de faptă românească.

Intr'o casă culturală proprie, biblioteca noastră își va găsi stabilitatea necesară care să-i permita prosperarea și extinderea ei pe dimensiuni tot mai mari. Aici, in casa noastră a tututror, se vor putea desvolta paralel, și alte activitați culturale, spre folosul neamului nostru. Casa culturală românească va constitui in acest ținut de intersecții ale Europei un punct de sprijin pentru orice acțiune care să promoveze cultura și interesele noastre naționale. Năzuim să facem din ea o instituție cu care să ne putem mândri ca Români.

Insuflețiți de asemenea gânduri curate ne adresăm tuturor Românilor și străinilor care sunt prieteni ai neamului nostru, fără deosebire de credință politică sau confesională. Lor le cerem sprijinul moral și material prin punerea unei cărămizi la această ctitorie românească.

Cu cât participarea la această ctitorie va fi mai mare, cu atât prestigiul românesc va crește în această parte a Europei. Ea va simboliza în acest vechiu centru cultural puterea de dăruire și creație a Românilor din exil, într'un mod cu atât mai impresionant cu cât lipsurile în care ne sbatem cu toții sunt mai mari. Pentru majoritatea exilaților contribuția va avea tâlcul obolului văduvei din Evanghelie.

Născută în suferința și lipsurile exilului, această ctitorie românească va constituti la rândul ei o cărămida la injghebarea unității europene. In actuala evoluție istorică, numai realizarea acestei unități pe toate planurile poate contribui la apărarea efectivă a patrimoniului civilizației creștine și la afirmarea culturii europene, rezultată din culturile tuturor națiunilor conlocuitoare, pe un plan mondial.

Dati-vă obolul pentru Casa Culturală dela Freiburg.

Prin aceasta veți servi interesele Neamului nostru și al tuturor popoarelor europene de care suntem legați prin acelaș destin.

Cu călduroase mulțumiri anticipate.

BIBLIOTECA ROMÂNĂ
Freiburg (Germania)

Zece ani dela asasinarea Mareșalului Ion Antonescu

Din inițiativa ziarului „Pro Acțiunea Catolică Română", în prezența a numeroase personalități și a membrilor coloniei române, un serviciu religios în memoria Mareșalului Ion Antonescu a fost celebrat Duminică 1 Iulie 1956 în Biserica San Salvatore alle Copelle din **Roma.** A oficiat Monseniorul Octavian Bârlea.

Cu ocazia aniversării a 10 ani dela uciderea Mareșalului, ziarul amintit mai sus a apărut într'un număr special.

La **München,** parastatsul pentru odihna sufletului Mareșalului Ion Antonescu a fost oficiat de C. S. Părintele Vasile Zăpârțan, Duminică 3 Iunie 1956, în Biserica Sfântul Ștefan.

Din inițiativa unui fost luptător, C. S. Părintele Anchidim Ușeriu a oficiat parastasul pentru Mareșal, Duminică 3 Iunie 1956, în Biserica Siro-Ortodoxă din **Sao-Paulo (Brazilia).** Cu această ocazie, ziarul „Gazeta S. Paulo" a publicat un articol comemorativ, scriind între altele: „Aprig luptător anticomunist, Ion Antonescu a intrat în războiu alături de forțele Axei, numai din dorința de a recuceri Basarabia și Bucovina pentru a putea astfel reconstrui România Mare."

Foștii ostași ai unui regiment de artilerie de munte german care a luptat în Crimeea și în Caucaz, alături de trupele noastre, au ținut deasemenea să cinstească memoria Mareșalului Ion Antonescu. In fața camarazilor reuniți în acest scop, un fost ofițer german decorat personal de Mareșal a evocat figura de erou și de martir al aceluia care a fost Comandantul de Căpetenie al Armatei Române.

Bernard, Free Europe și provocarea dela Berna

Am rămas pur și simplu uimiți când am aflat că postul de radio Free Europe l-a trimis pe Noel Bernard la procesul dela Berna. Bernard este omul care la 16 Februarie 1955 deslănțuise, într'un straniu unison cu radio Moscova și cu Radio București, acel monstruos atac împotriva celor patru frați ai noștri care au luat cu asalt Legația comunistă din capitala Elveției. Prin acel atac, omul chemat de direcția americană să conducă secția românească dela München, să explice politica de liberare a poporului american, să dea glas aspirațiilor naționale ale celor douăzeci de milioane de români robiți și să interpreteze lupta antibolșevică a exilului, se pusese definitiv în afara liniei de simțire și de acțiune a comunității românești. Din toată măreția gestului dela Berna al lui Oliviu Beldeanu, Stan Codrescu, Ion Chirilă și Dumitru Ochiu el, dând frâu liber unor impulsuri personale, nu a văzut decât **un act nelegiuit, o aventură ridicolă și criminală a unor Donchișoți are trebuiau pedepsiți în mod exemplar.**

Comentând și înfierând atitudinea aceasta antiromânească a impostorului dela Fre Europe, noi ne-am arătat temerea că sentința de condamnare anticipată rostită la un microfon american va fi folosită în proces contra celor patru luptători și chiar contra cauzei libertății — și am avut dreptate. Punctul de vedere exprimat de Bernard a fost reluat mai întâi de Jean Maurer, șeful delegației comuniste dela București care, ca să facă presiuni asupra justiției elvețiene, a cerut într'un interview acordat presei ca „fasciștii criminali de pe banca acuzării" să primească maximum de pedeapsă. După reprezentantul guvernului tiranic dela București a venit la rând avocatul părții civile, Liefschitz, care s'a servit direct de teza lui Bernard spunând că cei patru eroi ai luptei noastre de eilberare au fost denunțați ca aventurieri și criminali chiar de postul american al lui Free Europe. Procurorul general Dubois în rechizitoriul său — ce e drept, mai puțin sever decât al „șefului secției românești" dela München — a folosit și el vocabularul bernardian afirmând că toată acțiunea dela Legația comunistă a fost declanșată de niște bieți „Donchișoți". Iar un jurnal elvețian ca „Journal de Lausanne", mergând mai departe, a dat alarma că Beldeanu și ceilalți trei sunt „antisemiți" stigmatizați ca atare în primul rând de radio Free Europe.

Toate acestea s'au petrecut în văzul și în auzul lui Noel Bernard, trimisul special al postului dela München, și în prezența sutelor de gazetari și a unor reprezentanți americani, dintre care unul, domnul Anthony Panuch, era însărcinat de Senatul dela Washington să prezinte un raport asupra laturei politice a procesului.

Direcția postului de radio Free Europe care a ținut să pălmuiască încă odată nu numai opinia exilului, dar chiar și sentimentul țării de dincolo de cortina de fer care a auzit înmărmurită comentariul dela 16 Februarie, a fost servită din plin. Scandalul a luat proporții și a trecut pe plan internațional angajând direct prestigiul și sinceritatea politicei americane față de popoarele robite.

Până acum Noel Bernard a fost ținut la Mün-

(Continuare în pag. 8)

INFORMAȚII

◆ **ULM (Germania).** — In cimitirul orașului Ulm, veche cetate pe malul stâng al Dunării, își dorm somnul de veci 99 de ostași români, morți în captivitate în 1916—1918. Asociația Românilor din Germania de Sud, în acțiunea ei de identificare a mormintelor Românilor aflate pe teritoriul în care asociația își desfășoară activitatea, a identificat și aceste morminte cu ajutorul dlui Arhitect Karl Waltenberg și a soției sale, dna Ecaterina Waltenberg, inimoasă romàncă din București.

Din inițiativa dlui Colonel Dumitru Alexandrescu, Asociația Românilor din Germania de Sud a depus în ziua de 11 Mai a. c. o splendidă coroană de frunză de stejar pe mormintele acestor eroi.

Cu aceeași ocazie, S. S. Părintele Emilian Vasiloschi a oficiat un parastas; răspunsurile au fost date de Aurelian Neagu. Din partea autorităților germane a participat d. General Wagner. Numeroși au fost Românii care au ținut să fie prezenți la această pioasă manifestație de recunoștință. Aci, ca și la Freiburg, A. S. R. Principele Nicolae a fost de față. Printre alții, au fost de asemenea de față: d. Ilie Gârneață, d. Traian Gallin, d. Mihail Fotin Enescu, d. Petre Vălimăreanu, d. Gheorghe Cârsteanu, d. Virgil Popa, d. C. Nagaveschi, d. Mircea Orendovici, dna Geta Pârvulescu, dna Mall-Manu, Lt. Ion Bădescu d. Bocioagă, dna Baur etc.

◇ **BERLIN.** — Slujba Invierii a fost oficiată la Berlin în biserica St. Ludwig de către S. S. Părintele I. Tautu din Misiunea Catolică Română din Germania. La acest serviciu divin — cel dintâi în limba română după războiu — au asistat membrii Coloniei Române din Berlin și un numeros public german.

◆ **MÜNCHEN.** — In cadrul unei serate românești organizată de Clubul Internațional al Studenților din München, d. Constantin Sporea a vorbit la 14 Iunie a. c. în sala festivă a Hotelului Regina din München, despre „Omul român", accentuând în mod deosebit unitatea Românilor de pretutindeni în manifestările lor exterioare: cultură, artă etc.

Cu aceeași ocazie, dna Maria von Kulmer dela Opera de Stat a Bavariei a executat la pian, cu deosebită măestrie, o serie de dansuri românești.

◇ **TRIESTE.** — Sub îngrijirea dlui Gheorghe Ionescu a apărut „Limba noastră" — Abecedar, Partea I-a și Partea II-a pentru copii Românilor pribegi. Intocmită cu pricepere, această lucrare ține seama de condițiile speciale ale exilului și poate fi utilizată cu folos.

Costul unui exemplar este de 7 DM., sumă ce poate fi achitată prin mandat internațional sau prin cek bancar. Comenzile se fac la următoarea adresă: Gheorghe Ionescu, Campo profughi straniieri, Via Rio Primario 1, Trieste, Italia.

◆ **PARIS.** — Compatriotul nostru, d. George Cotos, pictor de mare talent, expune o serie de pânze la Galerie du Haut-Pavé, 3 Quay Montebello. Posesând o tehnică specială, un sens înalt al coloritului și un stil fermecător, fiecare pânză a lui George Cotos capătă valoarea unui poem. Ca și după expoziția dela Copenhaga, criticii parizieni au fost entuziasmați de opera compatriotului nostru.

◇ **IERUSALIM (Iordania).** — S. S. Arhimandritul Roman Victorin a editat un „Calendar Religios" și un „Acatister". Acei care doresc să primească aceste lucrări sunt rugați să se adreseze: P. C. Arhimandrit Victorin P. O. Box 75, Jerusalem old City Jordan.

◆ **DAMASC.** — Preotul arab Emil Muracade, Licențiat al Facultății de Teologie din București, a fost numit într'un important post la Patriarhia din Damasc. Foarte bun cunoscător al țării noastre, S. Sa a publicat în limba română o lucrare care poartă titlul „Pulbere de stele".

◇ **BEYROUTH (Liban).** — Un compatriot întreprinzător, d. Ion Orza, a deschis de curând un restaurant românesc „București" (Chouran, Ras Beyrouth, Tel. 21827). Restaurantul acesta este apreciat nu numai pentru arta culinară, ci și pentru felul cum sunt decorate încăperile, în stil autentic românesc. Restaurantul „București", unul dintre cele mai selecte localuri din Beyrouth, este locul de întâlnire al coloniei noastre din capitala Libanului.

◆ **MADRID.** — Cu ocazia Expoziției internaționale de artizanat țărănesc care a avut loc la Madrid (23 Mai—23 Iunie 1956) în Palacio de Cristal del Retiro, compatrioții noștri din capitala Spaniei au organizat un stand românesc, prezentând specificul provinciilor noastre și geniul creator al țăranului român. Ca și la expoziția din 1953, standul din acest an s'a bucurat de un succes deosebit, fiind obiectul a numeroase critici elogioase.

◇ **LONDRA.** — Ziarele din Occident publică prea puține știri despre România. Motivul principal, care cauzează această „conspirație a tăcerii", este, fără îndoială, indiferența Apusului față de suferințele poporului român. Pe de altă parte, ea se datorește și faputului că știrile din România nu sunt prezentate redactorilor ziarelor apusene în forma obișnuită, strict profesională, acceptabilă lor.

Pentru a umple acest gol, d. Ion Rațiu a lansat un serviciu de presă al „României Libere" (Free Rumanian Press Agency — F.R.P.) care urmărește realizarea unei baze serioase, strict comerciale, prin vânzări de știri presei și prin abonamente. Toți acei care consideră această inițiativă bună și utilă, sunt rugați să se aboneze la Buletinul F.R.P. și să trimită orice știre autentică despre România, contra plată făcută imediat în țara de origine a corespondentului, de îndată ce știrea respectivă este plasată în presa occidentală.

Adresa: Free Rumanian Press Agency, 4 Holland Rd. London, W. 14. Telefon: WEStern 2259 și 9021; noaptea: FREmantle 9410.

◆ **TRAUCHGAU (Germania).** — In noaptea de 9 spre 10 Iunie 1956, o spargere urma să se producă la redacția ziarului nostru. Fiind informate din timp, autoritățile germane — în special posturile de jandarmi din Bavaria și din Württemberg — au luat măsuri în consecință. A fost capturat un auto-turism și au fost arestați 4 indivizi asupra cărora s'au găsit arme de foc, instrumente de spargere și planul casei unde se află redacția „Stindardului" și locuința directorului nostru.

Arestații, care au la activul lor o serie de spargeri și furturi de cartoteci în profitul unui serviciu sovietic din Berlinul de Est, se află în cercetarea autorităților federale germane.

◇ **PARIS.** — Cu ocazia vizitei lui Tito în Franța, d. Căpitan C. Stoicănescu a fost deportat temporar în Corsica, aceasta prin aplicarea unei ordonanțe din 2 Noembrie 1945 și după ce Franța a semnat Convenția dela Geneva pentru protecția politică a refugiaților.

Fără să fie justificată, asemenea măsură preventivă era oarecum explicabilă dacă ea s'ar fi aplicat numai refugiaților jugoslavi, din moment ce era vorba de protecția dictatorului roșu al Jugoslaviei. Este absolut de neînțeles de ce tocmai d. Căpitan C. Stoicănescu a fost singurul român care a fost deportat temporar cu această ocazie.

In scrisoarea-protest pe care a adresat-o Ministrului de Afaceri Străine, d. Căpitan Stoicănescu spune, între altele:

„Faptul de a fi considerat drept un implacabil adversar al celei mai crude tiranii pe care a cunoscut-o istoria nu poate decât să mă flateze; dar perspectiva de a fi deportat de fiecare dată când un reprezentant al unei țări sau colonii sovietice sosește în Franța este neliniștilor. In această perioadă de „coexistență" — de care comunismul profită pentru a instrui în „democrațiile populare" cadrele „armatelor de eliberare" care vor să izgonească pe francezi din Africa de Nord — risc să nu mai fiu niciodată liber. Există o limită în toate și dacă continuăm să fim tratați ca niște obiecte care pot fi deplasate după voie, este aproape sigur că în ziua în care ni se vor da arme pentru a combate comunismul, dușmanul de moarte al Umanității, vom fi lipsiți de forța morală pentru a ne putea servi de aceste arme. Libertatea devenind aleatorie și precară chiar în Franța, credința noastră în viitorul Umanității se va prăbuși, iar lumea liberă nu va putea fi apărată împotriva tiraniei bolșevice de oameni fără credință.

S'a încercat să se justifice deportarea noastră în Corsica prin formula „intereselor superioare". Evident, interesele unei țări pot justifica, în anumite împrejurări, măsuri excepționale. Este însă o gravă eroare să se creadă că Tito — sau oricare alt leader comunist — poate servi interesele superioare ale Franței care, după noi, se identifică cu interesele eterne ale Umanității.

Protestând cu toată tăria împotriva unei măsuri menite să nu facă decât rău prestigiului Franței în lume, țin să aduc un omagiu tuturor acelora ce m'au întovărășit în Corsica și, prin ei, Poporului Francez care, în ciuda marasmului în care se sbate astăzi lumea occidentală, a păstrat intact respectul persoanei umane."

Ziarul nostru se asociază la protestul Dlui Căpitan Stoicănescu.

◆ **MÜNCHEN.** — Din Austria și din Germania s'au repatriat în R.P.R., până la 1 August 1956: 51 Români și 2150 Germani din România, dintre care: 1400 Sași din Transilvania, 650 Șvabi din Banat și din Sătmar, 100 Germani din Bucovina și din Vechiul Regat. In numărul viitor al ziarului vom publica un articol privitor la această problemă, arătând cauzele și denunțând pe toți acei care poartă răspunderea acestor repatrieri.

In ceasul în care ne vom întoarce, acela dintre noi care se vor întoarce în pământul care a fost întinat prin înalta trădare a unora dintre ai noștri, înainte de orice, să spălăm urmele rușinii.

TAKE IONESCU

BISERICA

CONGRESUL EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE DIN AMERICA

Dela 29 Iunie la 1 Iulie a. c., a avut loc la „Vatra Românească" din USA al 14-lea congres al Episcopiei Ortodoxe Române din America. La acest congres au participat peste 1500 Români, veniți din toate centrele USA și din Canada. După o conferință preoțească și după lucrările diferitelor secțiuni, festivitățile propriu zise au avut loc Duminică 1 Iulie. Aceste festivități au început printr'o Liturghie oficiată sub cerul liber de P. S. S. Episcopul Valerian, înconjurat de un sobor alcătuit din următorii preoți: C. S. Păr. Arhimandrit Daniel Maxim-Bucovineanul, protopop din Canada de N/W' C. S. Păr. Ioan Stănilă, protopop din Yougstown; C. Sfl Păr. Victor Bărbulescu, protopop din Chicago; C. S. Păr. Gheorghe Preda, parohul Catedralei Sf. Gheorghe din Detroit; C. S. Păr. Florian Gâldău, parohul Bis. Sf. Dumitru din New York; C. S. Ioan Popovici, parohul Bis. din Philadelphia; C. S. Păr. George Lupu, parohul Bis. Sf. Simion din Detroit' C. S. Păr. Vasile Hațeganu, parohul Bis. Sf. Maria din Cleveland; C. S. Păr. Coriolan Isac, parohul Bis. din St. Louis; C. S. Păr. Eugen Lazăr, parohul Bis. din Gary-Indiana; C. S. Păr. Neculai Moldovanu, parohul Bis. din Farell-Pa.; C. S. Păr. Marin Postelnicu din Waren-Ohio; C. S. Păr. Paul Crăciun, parohul Bis. din Indianapolis; C. S. Păr. Ion Surducan, parohul Bis. din Deaborn-Detroit; C. S. Păr. Neculai Zelea, parohul Bis. Sf. Gheorghe din Toronto-Canada și C. S. Diaconul Toader Sideraș, diaconul Episcopiei. Răspunsurile au fost date de excelentul cor mixt al Bis. Sf. Simion din Detroit, sub conducerea maestrului Iuliu Vidac. Cu această ocazie a fost hirotonit diacon Ion Dinu, fost învățător în Montréal-Canada.

Și'n acest an, Congresul Episcopiei a fost o pilduitoare manifestație de solidaritate românească.

*

Problema Bisericii dela Paris nu poate fi rezolvată decât prin înțelegerea credincioșilor, peste clanurile politice și combinațiile de culise. Că asemenea înțelegere este posibilă, o dovedește faptul că au fost aleși 3 consilieri care nu figurau pe lista clanurilor. Vom reveni.

„Socotesc că Biserica, Instituție divină întemeiată de Fiul lui Dumnezeu și adoptată de poporul nostru încă din îndepărtate veacuri, pentru a-l înălța sufletește și a-l mântui, este singura în măură și în drept să stabilească în conformitate cu chemarea ei și cu necesitățile timpului, normele de activitate. Statul nu are de a se îngriji decât de a-i indica în înțelegere și conlucrare acele norme directoare necesare pentru stabilirea în asamblul său a tuturor funcțiunilor lui spirituale, culturale și publice. Un stat întemeiat pe spiritualitatea creștină, cum este al nostru astăzi, e respectuos față de Dumnezeu și de Sfânta Biserică. Statul Român de azi are deplină încredere în Biserica Neamului așa încât nu se îndoește câtuși de puțin că ea își va da normele cele mai potrivite pentru o activitate pastorală cât mai intensivă și cât mai folositoare neamului nostru pe care nimeni nu-l iubește ca ea.

Eu n'aștept dela slujitorii Bisericii, mai mici sau mai mari, decât să fie pătrunși până în adâncul conștiinței lor de caracterul Dumnezeesc al ei și de răspunderea lor de trimiși a lui Dumnezeu în mijlocul neamului nostru. Conștiința că ei stau sub ordinele lui Dumnezeu trebue să-i facă să ardă de râvnă. Numai atunci își vor îndeplini misiunea spre cel mai mare folos pământesc și ceresc al Neamului nostru.

Cred de altfel, că pentru o Biserică străbătută și încălzită puternic de conștiința misiunii ei, lucrul principal nu este felul cum sunt precizate sau cum vor fi schimbate câteva paragrafe. Duhul ei viu și râvna ei sfântă se poate manifesta tot cu atâta forță sub orice formă a legilor de organizare. Nici în viața de Stat lucrul principal nu sunt legile ci sufletul conducătorilor și al funcționarilor ei. Cu atât mai mult trebue să fie valabil acest adevăr în viața bisericească."

ION ANTONESCU

Bernard, Free Europe și provocarea dela Berna

(Continuare din pag. 7)

chen împotriva voinții românilor. Dacă și după acest scandal mai rămâne acolo, înseamnă că cei care îl tolerează îl utilizează acum chiar contra intereselor americane.

Ceeace ar fi straniu, mai mult decât straniu.

I. M.

ȘI LA FREIBURG

Urmând aceeași linie de dispreț față de exilul românesc, conducerea lui Free Europe a trimis, ca reprezentant al său la săptămâna românească dela Freiburg, pe acelaș inefabil Bernard. Agentul provocator a fost însă repede pus la punct de românii veniți la manifestarea culturală și națională de acolo și a trebuit să plece înapoi la patronii lui dela München cu coada între picioare. —

Revista Presei

(Continuare din pag. 2)

pare nespus de rău că spațiul strâmt al „Stindardului" nu ne îngădue să redăm aci câteva pasagii: verva parlamentară a profesorului dela Iasi, raporturile lui cu Nicolae Iorga, curtenitoarea lui politeță... Ne mărginim să reproducem doar cuvintele cu care dl Șeicaru termină acest portret, cuvinte pe cât de frumoase pe atât de juste, adevărată prefață la comemorarea la care A. C. Cuza are dreptul cu ocazia centenarului său:

„In viața politică a României, A. C. Cuza reprezenta imobilitatea într'o ideie unită cu o impecabilă rectitudine morală. Desinteresarea în viața publică a fost pentru el o dogmă și nici chiar cel mai înverșunat adversar nu i-ar putea contesta un nedesmințit idealism politic.

Junimistul antisemit a păstrat tradiția eleganței morale în viața publică; discutabile ideile pe care le-a militat, dar nu mai puțin, omul rămâne un exemplar care face cinste neamului românesc."

„FAPTA", Anul I. Nr. 3, Martie 19,6, face o expunere corectă a celor întâmplate la Biserica Română din Paris cu ocazia ultimelor alegeri pentru Consiliul parohial. Subscriem în special ultimul punct al concluziilor la care ajunge d. Anton Ionescu: „Iar laicii, orcare ar fi situația și trecutul lor, să renunțe la altoirea propriilor pasiuni și interese, personale sau de grup, în considerarea chiriarhilor sau a problemelor canonice bisericești."

„LEGEA", Anul I, Nr. 7—8, Aprilie-Mai 1956, consacră aproape toate coloanele — și pe bună dreptate — manifestațiilor care au avut loc la Freiburg cu ocazia Săptămânii Românești. In prima pagină, d. George Racoveanu scrie un inspirat articol cu aceeași tema: Freiburg, Frumos, articolul dlui Ilie Garneață despre „Berna".

„LIBERTATEA", Anul V., Nr. 49—50, Mai-Iunie 1956: articolul dlui Vasile Iasinschi „Sfințenia Granițelor" este de actualitate și constitute, fără doar și poate, un răspuns indirect la tendințele centrifuge ale unor străini care au trăit „îmbelșugat la umbra trudei și blândeței noastre". Este bine ca făcătorii de hărți și acei care deslipesc, deocamdată retoric, provincii din trupul țării pentru a justifica existenta politică a grupului din care fac parte să capete, cât mai des, asemenea răspunsuri.

Cinci coloane din acest număr evocă figura de legendă a Generalului Jose Moscardo, viteazul apărator al Alcazarului.

„PATRIA", Anul VIII., Nr. 4—6, Aprilie-Iunie 1956: cu ocazia împlinirii a zece ani dela uciderea Mareșalului Ion Antonescu publică un frumos editorial, precum și un Memento al vieții aceluia care a fost Comandantul de Căpetenie al Armatei și Conducător al Statului.

„PERSPECTIVE CRESTINE", Anul I, Nr. 6, Mai 1956 (Calle Marti 44, Barcelona, Spania): Părintele Alexandru Mircea semnează un articol de înălțare sufletească „Certitudinea" Invierii"; d. Mariano Baffi, scrie rânduri pline de duioșie la moartea Profesorului Claudiu Isopescu care n'a fost numai un mare cărturar, ci și un aprig luptător nationalist.

Revista publică răspunsul pe care-l adresează Păr. Protos. Radu Grațian lui Varahil, jitarul dela Bixad.

„REZISTENȚA", Anul I, Nr. 1 (Beyrouth-Liban): o nouă publicație românească bine intenționată care aduce știri dela compatrioții din Orientul Mijlociu și câteva interesante informații din țară.

„ROMANIA", Anul III, Nr. 12, Iulie 1956 (Casella Postale 5001, Roma-Ostiense): Ieremia Valahul, un Santo Romeno in Italia de Părintele Bonanventura Morariu, O. F. M. C.; Significato di „Luceafărul" de Dumitru St. Marin. Revista Italienilor din România se ocupă pe larg de Procesul dela Berna și acordă mult spațiu Săptămânii Românești care a avut loc la Freiburg.

„ROMÂNIA MUNCITOARE", Nr. 55, Iulie 1956 (198, avenue du Maine, Paris): d. Virgil Ierunca semnează un splendid editorial „POZNAN":

„Impotriva tuturor acestor molii active care opun situației de a suferi tragic în istorie o mentalitate turistică, de dus-întors inefabil, împotriva tuturor celor care se joacă cu focul libertății și fac din ea pretexte subțiri, împotriva îmbuibaților istoriei care nu cred celor flămânzi de destin, împotriva tuturor acestora și multor altora, muncitorii dela Poznan s'au ridicat să-și spună cuvântul. Și cuvântul lor n'are nimic de a face cu vorbăria celor ce-au răstălmăcit până și rosturile precise ale cuvintelor. Limbajul muncitorilor dela Poznan a fost simplu, asa cum simple sunt adevărurile mari, tainele însăși ale condiției omenești; ei au cerut **pâine și libertate.** Adică exact ceeace le-a luat revoluția care le-a făgăduit în primul rând **pâine și liberate.** Cum însă tirania a ajuns la situația ei limită, sclavii au trebuit să ceară pâine și libertate tot într'o situație-limită: implorând mărturia Apusului. O, cât aș fi fost de fericit ca în locul oamenilor de afaceri occidentali luați — printr-o ironie mică a destinului — drept martori ai martirilor dela Poznan, să fi fost acolo, lângă drapelele muiate de sânge de muncitor, lângă tancurile stropite de acelaș sânge strigător al municitorilor, nu oameni de afaceri, ci vreunul sau altul din fariseii dialectici din Paris, care fac exerciții de idealism pe spinarea clasei muncitoare, un mandarin din ceasul al unsprezecelea ca Jean Paul Sartre, un creștin ispitit ca Francois Mauriac!

Un lucru este însă sigur: cu sau fără prezenta fariseilor mei, această cuminecătură inedită a Răsăritului de pâine și libertate în sânge concret, inaugurată la Berlin în Iunie 1953 și retrăită și mai semnificativ în alt Iunie 1956, nu poate să nu fie un mesaj de speranță pentru noi cei fără țară și pe pământul altora. Speranța aceasta ne-o dau cei ce-au urcat dincolo de desnnădejdea lor. Deaceea speranța aceasta e vie. Deaceea urcușul teribil al celor dela Poznan e bunăvestire!..."

„SOLIA", Anul XXI, Nr. 15, 15 Iulie 1956: număr închinat Congresului Episcopiei Ortodoxe Române din America.

„UNIREA", Anul V, Nr. 56, Aprilie-Iunie 1956 (Const. Scheidegger, Bonstettenstr. 8-a, Berna): aduce o mărturie de solidaritate a Elvețienilor din România față de cei patru luptători pentru libertatea României care au fost judecați de Tribunalul federal die Berna.

„VATRA", Anul VI, Nr. 57, Mai-Iunie 1956 (Roma, Via C. Morin 6): subscriem în totul concluziile la care ajunge d. Petre Valimăreanu în editorialul „Sentința dela Berna": „...Mai puțin mulțumita va fi fost Țara de sentință. Nu pentru soarta celor Patru, cărora puțin le pasă de pușcărie, de vreme ce-au înfruntat moartea. Ci pentru c'au fost **condamnați,** că „lumea liberă le-a găsit **vinovată** fapta. Paragrafele acestei lumi n'au putut prevedea protestul violent contra unor nemaiauzite violențe, ce de zece ani cară un neam întreg la groapă. Departe de noi de a acuza judecătorii dela Berna. **Ei sunt doar o piesă într'un angrenaj mai mare, care se cheamă Statul, în speță elvețian.** (Sublinierea este a noastră care cunoastem, între altele, chestia celor 20 locomotive „Sulzer" comandate de RPR. în ajunul procesului). Ori Elveția, ca și alte țări libere,, a recunoscut legală starea de ocupație din România, legând cu ea relații diplomatice. Așa fiind, din punctul de vedere al legalitățiii reci, cei Patru sunt evident, vinovați Judecătorii, din partea lor, au făcut ce-au putut, acceptând „atenuantele" și dând minimum de pedeapsă. Răul, prepetăm, e în ipocrizia Occidentului, care, ca stegar al... „democrației", s'a ținut obligat nu numai să doboare „tirania" din Germania cu ajutorul colosalei tiranii din Rusia, „strecurând țânțarul dar înghițind cămila", cum zice Isus de farisei (Matei XXIII, 24), ci și să recunoască, firește, ca legale și ultrademocrate, toate uneltele rusești ,impuse ca „guverne" în țările robite. De unde și obligațiile „legaliste"... Poporul român va fi aflat cu multă amărăciune **condamnarea** crainicilor libertății sale de către lumea liberă. Mai ales că această palmă, dată speranțelor sale, vine după altele la fel de sunătoare: admiterea guvernului său de ocupație la Națiunile Unite, si primirea, la Londra, a călăilor-șefi din Cremlin, cu vădit gând de demoralizare a țărilor robite.

Poporul român e deci în drept să se socoată părăsit, si să-și îndrepte speranțele sale unde și le-a îndreptat mereu în vreme de năpastă: la Dumnezeu! Cu atât mai mult, că nici sămânța faptelor viteze, ca la Berna, n'a secat în mădularele sale tinere..."

„VESTITORII", Anul V, Nr. 6, Iunie 1956 (München 2, Dachauerstr. 119): Ocupându-se de seria vizitetlor Est-Vest și Vest-Est, soldate toate cu aceeași înșiruire banală de principii și tinzând la eternizarea situației popoarelor robite, d. Gen. Platon Chirnoagă atacă și problema („Vizite inutile și crize fără de efect") **crizei interne** a Rusiei care, după unii, ar aduce cu sine mult așteptata eliberate a țărilor subjugate. Folosind constatările făcute la fața locului de dl. Roger Massip, trimisul ziarului „Figaro", d. General Chirnoagă arată că **„nu criza internă a provocat schimbarea de atitudine a conducătorilor sovietici, ci necesitatea de a pregăti în cât mai bune condițiuni răsboiul.** „Cât privește strădaniile unor oameni politici ai Vestului care caută să convingă Rusia să se retragă, de bună voie, în hotarele ei, aceste strădanii sunt o inutilă pierdere de vreme:

„Evident, nu se poate afirma că nu există criză. Atâta timp cât un popor nu este liber să se manifeste cum vrea și cât nu poate mânca după foamea lui, este criză. In Rusia, criza aceasta durează de 38 de ani și în loc să se prăbușească a devent tot mai puternică. De ce să ne înșelăm atunci singuri și să așteptăm salvarea noastră dela criza din Rusia? Această criză n'o împiedică să aibă armata cea mai puternică, să înceapă o ofensivă economică care provocacă insomnii în Occident și n'o va împiedica să facă răsboiul când îi va conveni. Occidentul, dacă vrea să se salveze trebuie să facă la fel. Pentru limpezirea situației actuale în lume, în afară de răsboiu, nu mai există decât o singură soluție: **revolutia generală în toate țările subjugate și pe tot întinsul Rusiei, sprijinită puternic și efectiv din afară.** Despre această revoluție însă nu poate fi vorba, căci puterile occidentale sunt cu totul departe de a o imagina.

A căuta prin mijloace pacifice să convingi Rusia să se retragă în hotarele ei este o utopie. Niciodată un popor care a stăpânit pe altul, nu a părăsit prada de bună voie. De ce ar face-o Rusia, care vrea să cucerească lumea?"

*

„Der Europäische Osten", Anul II, Nr. 3 (München 19, Südl. Auffahrtsstraße 34): d. Herwart Scheiner răspunde, competent și viguros (Siebenbürgen und die madjarische Politik), la asertiunile unui domn „doctor" Laszlo M. von Taubinger care, în aceeași revistă, ne-a contestat până și dreptul de a ne numi Români spunând textual: „Valahii, numiți Români dela 1856 (Aluzie la Congresul dela Paris. NN.), sunt pomeniți, pentru prima oară, în documente din Secolul al 13-lea **ca imigrați** în Transilvania". După ce arată că această afirmație este științific nedovedită, d. Herwart Scheiner spune că ea este totuși de ordin secundar: „De unde și când au venit? Că ei au fost odinioara „păstori nomazi și din punct de vedere cultural: pe o treaptă mai jos decât celelalte popoare din țară" (Taubinger)? Desigur, asupra acestei probleme se poate vorbi — și trebue să se vorbească — cu mai multă obiectivitate. In primul rând, trebue să se țină seama că ei (Românii) iubesc pământul și că s'au înfipt adânc în el, în pământul Transilvaniei a cărui stăpânire au cucerit-o cu sudoarea frunții lor, la început ca iobagi și ca argați, apoi ca arendași și în cele din urmă ca propietari.'

Am fi bucuroși dacă am înregistra asemenea intervenții și din partea altor fruntași ai Germanilor din România. Deocamată, constatăm că ele vin numai din partea dlui Herwart Scheiner. Deaceea să nu se mire nimeni — și nici să ni se reproseze — că dl. Scheiner se bucură de aprecierea Românilor, fără deosebire de culoarea lor politică. Față de Români, d. Herwart Scheiner a avut totdeauna o atitudine clară, pe când atitudinea „altora" a fost echivocă și plină de sinuozități. Fără supărare!

„Rivista Latina", Anul IX, Nr. 5, Mai 1956 (Roma, Via Due Macelli 9): Dna Mancinelli semnează un însuflețit reportaj despre Săptămâna Românească dela Freiburg. Revista publică numeroase fotografii dela această manifestație, precum și foarte multe note și însemnări privind viața culturală a Românilor din exil.

„Siebenbürgischer Zeitung", Nr. 5, 30 Mai 1956 (München 13, Franz-Josef-Str. 1): ocupându-se de „Operația Zăpadă" (Furturi de cartoteci, organizate de Generalul Mihailov, șeful repatrierilor din Pankov), ziarul subliniază succesul înregistrat de ediția contrafăcută a ziarului „Glasul Patriei", spunând că cele câteva mii de exemplare sosite în Republica federală purtau ștampila oficiilor postale din Viena, Berlin-Est și chiar din București, fapt ce a mâniat peste măsură pe maimarii reperiști care au reactionat vehement.

Este locul să spunem aici că „Acțiunea Verița 2" a fost favorabil comentată în vreo 80 de ziare, reviste și buletine de presă germane.

Din cauza greutăților materiale, ziarul a fost nevoit să-și întrerupă apariția timp de 4 luni. Noi nu primim subvenții și nu suntem alimentați din niciun „fond". Singuri cititorii „Stindardului" sunt în măsură să asigure apariția lui regulată. Mulți ne-au ajutat, mai ales acei care muncesc cu brațele, dar și mai mulți au continuat să primească ziarul fără să se gândească că trebue să-l și plătească. Numai în U.S.A. și în Canada avem peste 600 datornici.

Suntem hotăriți să mergem înainte, fără a schimba formatul ziarului și fără a-i micșora numărul paginilor. Pentru aceasta rugăm stăruitor pe toți acei care au primit gazeta și nu și-au plătit abonamentul (3 dolari U.S.A. pentru 12 exemplare cu poșta normală) să ne trimită neîntârziat sumele datorate la următoarea adresă:

Bayerische Hypotheken- u. Wechsel-Bank
Konto Nr. 6672 (Stindardul)
(13 b) FUSSEN/Allgäu, Germania

Persoanele care nu doresc să primească ziarul sunt rugate să ne comunice acest lucru, având totuși grijă să plătească exemplarele primite până acum.

Cu toată părerea de rău, începând cu numărul viitor vom publica listele de datornici, pe țări.

„VOCEA ROMÂNIEI LIBERE"

Pentru a desăvârși calamdrosul dela „Free Europe", Napoleon Bernard a mai răbuit vreo câțiva în posturi de rezistenți la microfon.

Corespondent RFE. la Londra a fost numit domnul Miron Grindea-Grünberg, considerat om de extrema-stângă chiar de foștii colegi de redacție dela „Lupta". Pe vremea când locuia la aPris, Grindea-Grünberg era ocolit de toți compatrioții legăturile sale cu Legația reperistă fiind notorii. Prima producție rezistențialistă a lui Grindea-Grünberg a fost un reportaj despre o expoziție de artă plastică...

Fostul funcționar al Legației RPR la Budapesta, Eduard Motaș face acum parte din statul-major al „șefului" și circulă în wagon-lit, spre fericirea valahilor, dela Viena și până la Lisabona. Motaș tolocănește și la radio, dar este utilizat în deosebi pe teren, dat fiind bine stabilita lui reputație de a se introduce, mai mult pe din dos...

L'ETENDARD

Au procés de Berne

Déposition de M. Grégoire Gafenco

Maître FLORIOT: — Je voudrais demander à M. Gafenco, qui a assumé de lourdes responsabilités au cours de sa vie et dont la réputation d'homme d'ordre est bien établie, de nous dire ce qui l'a amené, lui, à venir témoigner dans ce procès?

M. GAFENCO: — Si la réputation dont a parlé Maître Floriot est justifiée, j'en serais redevable non seulement aux responsabilités que j'ai assumées durant ma vie, mais en grande partie également à la Suisse, pays où j'ai été élevé et où j'ai passé près de vingt ans de mon existence, d'abord comme enfant et comme adolescent, et trente ans après comme exilé.

C'est dire que l'événement qui fait l'objet de ce procès, et qui a si dramatiquement mis en présence la révolte qui gronde dans mon pays et la volonté légitime de la Suisse de faire respecter l'ordre sur son territoire, m'a particulièrement frappé. Je dirais donc, avant tout, et au nom de tous mes compatriotes, que nous déplorons très sincèrement le préjudice que cet événement a pu causer à la Suisse, à sa politique de neutralité (dont elle est justement jalouse, car elle est utile à toute l'Europe) et plus encore à son hospitalité, dont tant d'exilés ont pofité et qui s'impose d'autant plus à notre respect absolu. Nous déplorons également qu'il ait eu mort d'homme dans cette affaire, et je suis certain que les quatre accusés qui nous ont fait part de leurs sentiments religieux sont les premiers à souffrir de ce malheur.

Quant au dérangement provoqué aux «occupants» de la Légation de Roumanie, j'avoue que lorsque je songe aux dérangements que ces occupants ont provoqué dans tout un pays, à la violation de domicile qui s'exerce depuis dix ans aux dépens d'un peuple entier, à l'angoisse avec laquelle ce peuple attend chaque nuit que l'on frappe à sa porte — ainsi ont disparu à jamais les hommes les plus éminents et les plus représentatifs de notre nation, des chefs universellement estimés qui furent l'honneur et l'orgueil de notre vie publique — lorsque je songe à un Juliu Maniu, à un Démetre Bratiano, enlevés, disparus sans que l'on ait jamais su ni où ni comment ils sont morts, ni dans quel endroit ils sont enterrés, quand je songe à tout cela, le problème de l'ordre se révèle à moi sous des aspects tout à fait nouveaux.

Je comprends alors qu'on ne peut pas juger de la responsabilité de ces jeunes accusés sans tenir compte qu'ils ont été élevés et qu'ils ont vécu dans un pays où le désordre moral, l'illégalité, l'ILLÉGITIMITÉ sont entretenues de haut en bas par les organes mêmes de l'Etat. L'acte auquel ces jeunes gens se sont livrés à Berne ne correspond donc pas à un élan de jeunesse turbulente, comme il en arrive parfois dans le monde libre, lorsque des adolescents éprouvent le besoin de contrevenir par un coup d'éclat au conformisme bourgeois — ce n'est pas ce que l'on appelle en allemand «ein Bubenstreich», c'est bien plutôt une protestation violente, désespérée, contre le vide moral qui règne dans leur pays — l'effet d'une révolte contre l'absence de tout principe d'ordre qui puisse offrir un appui à un peuple en détresse.

Laissez-moi approfondir cette IDÉE DE DÉSESPOIR qui est à l'origine de l'acte de ces jeunes gens.

Il ne s'agit pas d'un désespoir individuel, limité à un certain nombre de personnes, mais d'un désespoir collectif, du désespoir de toute une nation, sentiment profond et terrible qui s'est étendu et qui a pénétré dans toutes les couches de cette nation, et qui affecte également — comme vous avez dû vous en rendre compte au cours du défilé des témoins — les anciens riches et les pauvres de toujours, les intellectuels et les ouvriers, les libéraux et les socialistes, les chrétiens et les juifs.

Ce désespoir est dû à trois causes principales:

D'abord à la déchéance de la Patrie. Un peuple d'ancienne et noble origine lutte farouchement pendant des siècles pour atteindre à la liberté. Il réussit enfin, après mille épreuves, à conquérir et assurer son indépendance. Fier d'appartenir à la communauté des pays libres, il cherche à développer ses institutions, son bien-être, son régime démocratique. Et puis, brusquement, tout s'écroule. L'indépendance, les droits et les libertés, l'Europe et sa civilisation, tout disparait. L'Etat sombre dans un terrible cataclysme; il est brisé et inclus de force dans un monde étranger; il devient un Etat vassal, un satellite. Ce malheur accable et abat tous les hommes mûrs, tous les vieux; il pousse les jeunes à une révolte qui parfois semble insensée. Faut-il s'en étonner?

Il y a ensuite la contrainte perpétuelle qui s'exerce contre chaque homme individuellement. Il s'agit de lui inculquer de force des notions qui lui sont étrangères, et qui sont étrangères probablement à toute natrue humaine. Pour arriver à faire cela, il faut faire le vide dans son cerveau, en extraire tout ce qui jusque là constituait son être véritable, sa personnalité. Il faut lui arracher son Dieu et sa Patrie. Mais dans le vide ainsi obtenu, ce n'est pas une croyance nouvelle qui pénètre, mais le plus affreux désespoir.

La troisième raison, peut-être la plus importante, celle à laquelle on songe le moins, est que la révolution qui sévit dans les pays, derrière le Rideau de Fer, et qui les transforme de fond en comble, N'EST PAS UNE RÉVOLUTION NATIONALE, surgie de leur terre et de leur Patrie, c'est le fruit de l'invasion. Une révolution nationale correspond toujours à certains besoins du peuple; elle détruit des valleurs, mais elle en reconstitue d'autres, et à mesure qu'elle étouffe des espoirs anciens, elle crée des espoirs nouveaux. Ainsi peut-elle donner à une nation désemparée le sentiment d'un renouvellement continuel: le sentiment de la vie.

Au contraire, la révolution imposée par l'étranger ne fait que détruire; là où elle passe, rien ne pousse, rien ne fleurit: c'est l'image de la mort. Or, tout ce qui se passe dans nos pays: le bouleversement de la structure de l'Etat, la falsification de la volonté du peuple, l'agression continuelle contre la nation et contre l'homme, tout est imposé du dehors et conforme à un intérêt étranger. Aussi le désespoir que provoque une telle œuvre de destruction est-il sans limite.

Nous avons, à ce sujet, un témoignage irréfutable de la part d'un homme d'Etat qui a vu ces choses de fort près et a pu se faire à leur égard une opinion exacte. Il vient de déclarer dans un mémoire retentissant: «Les arrestations, les déportations massives de milliers de personnes, les exécutions sans procès ou à la suite de procès fictifs, mènent infailliblement à l'insécurité, à la peur et au désespoir.»

Ce sont là les propres paroles de M. Nikita Khroustchev, et j'estime que cette déclaration, faite au vingtième congrès du parti communiste à Moscou, et que je me suis efforcé de reproduire mot pour mot, doit être considérée comme le témoignage le plus important apporté à ce procès.

Quant aux autres raisons qui ont pu déterminer l'acte des quatre inculpés, je ne chercherais pas à élucider la question si des «documents» ont été cherchés et trouvés. Si de tels «documents» ont réellement fait l'objet des investigations des inculpés, ce n'est certainement pas dans un but d'espionnage, mais dans celui de mettre à jour des preuves de l'activité subversive de certaines missions diplomatiques. Serait-il vraiment insensé de s'imaginer, dans les temps où nous vivons, que dans le coffre de telle ambassade ou de telle légation se trouvent accumulés des «arguments» destinés à troubler la paix et les libertés du monde?

Je m'arrêterai plus longtemps, par contre, à un autre aspect du drame qui nous intéresse.

Ces quatre jeunes gens ont voulu élever une protestation solennelle et pousser un cri d'alarme, pour avertir le monde d'un danger qui ne s'arrête pas au Rideau de Fer. Si l'on ne tient pas compte de cette intention-là, on risque de ne rien comprendre à ce procès.

Pour juger du sens et de la valeur de cette protestation, il faut avoir présent à l'esprit que, dans les pays de l'Est, le sentiment d'avoir été abandonné par l'Occident pénètre de plus en plus dans les esprits et dans les cœurs. Le «monde libre», se dit-on là-bas, reste indifférent à nos souffrances et à nos appels; il est ignorant du danger qui le menace lui-même; il a renoncé à réclamer le rétablissement d'un ordre européen, et s'est résigné à nous considérer comme perdus.

L'effet de telles réflexions pourrait être l'abandon de toute résistance; la capitulation morale. Et l'invasion qui jusqu'à ce jour ne s'étend qu'en surface, pénétrerait alors en profondeur. Elle transformerait cent millions d'Européens — hommes et femmes qui appartiennent à l'Europe, et qui, en dépit de toutes les pressions exercées contre eux, sont restés fidèles à l'Europe — en instruments ennemis dirigés contre l'Occident. Le danger serait immense, car rien n'est plus contagieux que la capitulation morale: elle s'étend de pays à pays, de peuple à peuple, et ce n'est pas le Rideau de Fer qui pourrait lui barrer la route.

Or, il y a une jeunesse chez nous — et les garçons qui se trouvent sur les bancs de l'accusation en font partie — qui n'accepte pas cette capitulation. Ils n'acceptent pas l'abandon de l'Europe de l'Est par l'Occident, ni le partage de l'Europe. Ils se disent qu'il faut à tout prix éveiller l'attention du monde, dénoncer le danger, faire quelque chose — «faire quelque chose», c'est là leur obsession — même une folie, mais une folie qui se dresse contre une folie infiniment plus grande: celle qui a détruit déjà la moitié de l'Europe et qui risque d'en détruire l'autre moitié.

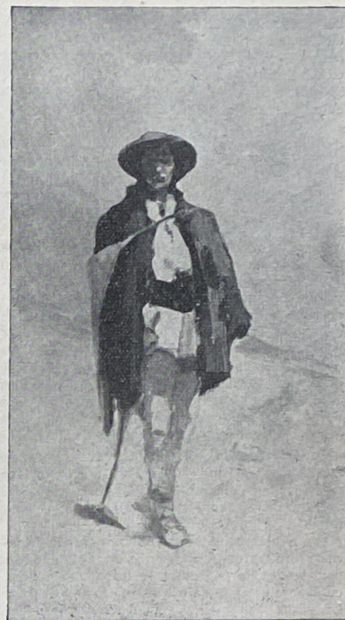
C'est pourquoi l'acte de ces jeunes gens, malgré certaines de ses conséquences que nous déplorons, a pour le peuple roumain, comme aussi pour tous les hommes libres — j'en suis profondément convaincu — une incontestable valeur.

On raconte que lorsque M. Khroustchev a lu son fameux mémoire devant le vingtième congrès à Moscou, certains délégués lui ont passé des billets sur lesquels ils avaient formulé, comme il est d'usage dans certaines réunions, des questions écrites. Khroustchev a relevé une de ces questions qui lui semblait particulièrement pertinente. Elle était ainsi conçue: «Pendant que Staline commettait tous ces méfaits, que faisiez-vous, vous autres, ses camarades?»

«Que celui qui a posé cette question veuille bien se lever», demanda Khroustchev. Et comme personne ne se levait, il ajouta malicieusement: «Eh bien, nous avans tous fait comme cela.»

Ces quatre garçons, monsieur le Président, n'ont pas fait «COMME CELA». Ils ont eu le courage de se lever et de se tenir debout. Voilà pourquoi ni moi, ni mes compatriotes, nous ne pouvons leur refuser notre respect et notre sympathie.

Maître FLORIOT. — Je pense, monsieur le Président, que vous m'autorisez à remercier le témoin et à dire qu'après une telle déposition, la défense tout entière pourrait se dispenser de plaider.

Grigoresco: Berger roumain

M. Sofron Fekett a parlé au nom de 300.000 Américains d'origine roumaine

«Je tiens a remercier la Cour Federale pour la permission qu'elle m'octroie de faire entendre ces quelques mots destinés à la défense des accuses.

Ma gratitude est d'autant plus grande que les paroles que je prononce ne sont pas seulement celles d'un avocat americain.

Par moi, et en ma qualité de President de l'Union et de la Ligue des Societés Roumano-Americaines, s'exprime la voix de plus de 300.000 citoyens americains d'origine roumaine. Ceux-ci sont profondement interessés du sort des accusés, qu'ils considérent comme les combatants des ideaux de liberté qui sont a la base des Etats Unis. Mais encore plus, l'opinion publique entière en Amerique est pleine de sympathie pour ces jeunes roumains qui, d'une façon dramatique, ont attiré l'attention du monde sur l'esclavage dans lequel se trouve non seulement la Roumanie, mais tous les autres pays d'au-dela du Rideau de Fer.

Comme Americains nous entendons travailler pour la restauration des droits de l'homme partout on ils ont été suprimés. Le President Eisenhower a fait connaitre a plusieurs reprises les buts de la politique étrangère des Etats Uunis. C'est pour les droits de l'homme que des milliers d'Americains se sont sacrifiés, ici sur la terre de cette vieille Europe, qui abrite les cimetières de mes camarades d'armes. C'est ma conviction et celle des millions d'Americains, que l'action de ces jeunes gens, que vous avez a juger, appartiennent a cet effort ininterrompu de l'homme de lutter pour la liberté que Dieu lui a donné.

Nous comprenons et respectons le devoir que la Cour Fédérale a d'appliquer la loi de ce pays. Mais nous ne pouvons pas nous empecher de rappeler ici, qu'aujourd'hui en Roumanie, les lois de la societé civilisé ainsi que les lois de Dieu ont été renversés, et que ces jeunes patriotes ne poursuivent que la restauration de ces lois brutalement violées. L'ilégalité technique de leur action, couvre au fond la legitimité substantielle sur laquelle toute loi doit se fonder, voire: la foi en Dieu, la foi dans la justice et dans la liberté.

Mes emminents collegues vont examiner l'aspect juridique de ce proces. Moi je m'adresse a la clairvoyance des juges et aux grandes traditions de liberté de ce pays.

De retour en Amerique, j'espère pouvoir apporter a ces 300.000 citoyens americains que je represente, la bonne nouvelle, soit: que les hauts magistrats suisses se sont penchés avec une droiture paternelle, sur le cas ce de ces jeunes gens sans patrie et sans famille et qui ont voulu faire entendre au monde entier le cri de desespoir de tout un peuple qui souffre la tereeur d'un régime completement etranger a sa structure ancestrale.

En ce qui nous concerne, nous, les Americains d'origine roumaine, nous sommes dans la pensée et dans nos cœurs, profondement solidaires avec l'idéal et l'action de protestation de cas quatre patriotes roumains que vous avez a juger.»

Un émouvant témoignage

Déclaration de M. Filderman

Le soussigné WILHELM FILDERMAN, Docteur en Droit de la Faculté de Paris, ancien Président de la FEDERATION DES UNIONS DES COMMUNAUTES JUIVES DE ROUMANIE et Président de l'UNION DES JUIF ROUMAINS, actuellement domicilié à New York, U. S. A., Hotel Alamac, Broadway at 71st St. déclare ce qui suit:

»En mon opinion l'acte de violence de cinq jeunes réfugiés roumains qui ont pris d'assaut la Légation communiste à Berne le 14—15 Février 1955, est le produit du désespoir dans lequel le peuple roumain tout entier a été jeté à la suite de l'occupation étrangère et de la tereur exercée par le régime communiste qui lui a été imposé de force.

Comme représentant des citoyens roumains de religion mosaique j'ai été dans une position exceptionnelle qui m'a permis de suivre de près les événements menant à la situation actuelle en Roumanie. Et comme je considère que c'est ici qu'il faut chercher la source des explosions psychologiques telles que celle de Berne, c'est sur ces événements qu'il faut diriger son attention.

Pour mettre en évidence la différence entre la situation avant et après l'installation au pouvoir des communistes par les Armées soviétiques je rappelerai seulement quelques faits:

On a beaucoup accusé le régime du Maréchal Ion Antonescù comme étant inféodé au nazisme et le Maréchal lui-même a été exécuté par les agents de Moscou comme fasciste. La vérité est que le Maréchal Antonescù est celui qui a mis un terme au mouvement fasciste en Roumanie en arrêtant les activités terroristes de la Garde de Fer dès 1941 et en supprimant toute activité politique de cette organisation. Moi-même en répondant à une question d'Antonescù à son procès, monté par les communistes, j'ai confirmé que la terreur fasciste de la rue avait cessé en Roumanie le 21 Janvier 1941, jour où le Maréchal avait pris des mesures draconiennes pour faire cesser l'anarchie fasciste provoqués par cette organisation et rétablir l'ordre dans le pays.*)

Pendant la période de la domination hitlérienen en Europe j'ai été en contact suivi avec le Maréchal Antonescù, qui a fait de son mieux pour adoucir le sort des Juifs exposés à la persécution raciale nazie. Je dois souligner que le peuple roumain n'est pas antisémite et que les vexations dont les Juifs ont eu à souffrir ont été l'œuvre des nazis allemands et de la Garde de Fer. J'ai été témoin de scènes émouvantes de solidarité et de secours entre Roumains et Juifs pendant les moments d'épreuve du temps de l'empire nazi en Europe. Le Maréchal Antonescù a rézisté avec succès à la pression nazie qui demandait des mesures dures contre les Juifs. Je rappelerai seulement les exemples suivants:

C'est grâce à l'intervention énergique du Maréchal que la déportation de plus de 20,000 Juifs de Bucovina a été arrêtée;

C'est lui qui m'a donné des passeports en blanc pour sauver de la terreur nazie des Juifs de Hongrie, dont la vie était en danger;

C'est grâce à sa politique que les avoirs des Juifs ont été mis sous un régime d'administration transitoire qui, tout en faisant semblant de les aliéner, en assurait la conservation dans le but de la restitution au moment opportun.

Je m'entionne ces choses pour souligner le fait que le peuple roumain, tant qu'il a eu, même dans une mesure limitée, le contrôle du pays, a démontré ses sentiments d'humanité et de modération politique. Mais quand l'occupation soviétiques a imposé une tyrannie totalitaire dirigée de Moscou, les conditions ont changé. Les Roumains n'ont plus été en état d'avoir la moindre emprise sur la conduite de leurs affaires intérieures. On comprend d'ailleurs aisément cette situation dans un pays occupé militairement par les Soviets — il l'est même aujourd'hui — et qui est administré par une des équipes communistes les plus serviles aux ordres du Kremlin.

La population roumaine dans son ensemble a souffert et souffre la pire des oppressions sous le régime communiste-soviétique. Elle a été déstitué de tous les droits et de toutes ses libertés. On lui a confisqué tous ses biens mobiliers et on lui a exproprié sans compensation la propriété immobilière. Par des soi-disantes réformes monétaires on l'a soumise aux régimes des confiscations périodiques, qui ont rendu illusoire tout espoir de reconstituer le minimum d'indépendance matérielle nécessaire à une vie humaine affranchie de l'esclavage.

Le régime communiste a détruit en outre les professions libérales en privant du droit d'exercer leur métier des dizaines de milliers de gens, réduits ainsi à la misère et à la dégradation.

J'ai été témoin de toute cette tragédie, J'ai été témoin des persécutions politiques, dirigées centre tous les hommes politiques démocrates, j'ai été témoin des emprisonnements sans jugements et des jugements sans justice. L'omnipotence et l'ubiquité de la police secrète et des informateurs on fait de la terreur le caractère permanent de l'existence quotidienne des Roumains.

Les Juifs ont été un sujet spécial d'attention de la part des communistes quant à l'extorsion par les menaces, le chantage et la prison. Tout a été occasion a voler, piller et dévaliser les Juifs de leurs dernières possessions. La persécution anti-juive s'est manifestée aussi par les multiple obstacles qu'on a mis devant ceux qui voulaient émigrer en Israél et par la honteuse exploitation dont ils ont été l'objet. Quand aux leaders de la communauté juive, spécialement les Sionistes, ils ont été tous jetés en prison pour y périr.

Les autorités soviétiques d'occupation avaient essayé d'abord, en ce qui me concerne, de m'utiliser comme paravent pour (les) leurs opérations de subversion et avaient cherché à capter mon obédience. Mais quand elles ont réalisé que je ne me laissais pas prendre à ce jeu de dupe elles sont passées à l'attaque. Le «CURIERUL ISRAELIT» — le journal de la communauté juive, a été supprimé à cause d'un article dans lequel je décrivais la démocratie de la Grande Bretagne, l'Alliée des Soviets. Le fait d'avoir souligné qu'en Angleterre un non-communiste a le droit de co-exister avec un communiste a produit une réaction foudroyante de la part des autorités d'occupation, qui ont ordonné sur-le-champ la cessation de notre publication.

Une des opérations les plus insidieuses que les agents communistes-soviétiques menaient à ce moment en Roumanie était de fomenter et alimenter un antagonisme artificiel entre les Juifs et les autres citoyens roumains. On travaillait avec beaucoup de ruse pour faire des Juifs les boucs émissaires de certaines actions de persécution et de spoliation, conformément à la vieille tactique de «divide et impera». Une des raisons de la haine des autorités soviétiques contre moi, est le fait que j'ai essayé d'ouvrir les yeux à mes coréligionaires sur cette maneuvre criminelle et lourde de conséquences. Etre démasqués dans leurs agissements subversifs, c'était une des choses que les communistes ne pardonnaient jamais.

C'est à la suite de ces événements que j'ai été informé — dans le cours de 1948 — que les Russes avaient décidé ma déportation en Sibérie. Mon attachement aux idées démocratiques et le refus de jouer le jeu communiste avaient déplu profondément aux autorités d'occupation et j'allais être comme tant d'autres personalités de la vie publique roumaine la victime des méthodes totalitaires de liquidation. J'ai décidé alors de quitter clandestinement le pays, quoique les difficultés et les dangers d'une telle entreprise avaient sensiblement augmenté à partir de 1948. Mais avec l'aide de Dieu j'ai réussi à m'échapper du joug tyrannique que les Soviets ont imposé à la Roumanie.

Quand on a vécu dans cette atmosphère de terreur et de cauchemar on est marqué pour la vie dans son âme et dans ses réactions psychologiques. Il faut comprendre sous quelle tension nerveuse se sont trouvés depuis 11 ans tous ceux qui appartiennent aux peuples subjugués. Les jeunes surtout qui se sont formés dans cette ambiance de persécution et de terreur, qui ont assisté aux malheurs de leurs aînés, aux soufrances de leurs parents et au martyre des patriotes, ont gardé dans leur être des traces indélébiles, des souvenirs et des aspirations qui continueront jusqu'à la fin de leurs jours à leur modeler la personalité et motiver leurs actions.

Il n'y a pas de commune mesure entre ceux qui viennent de là-bas et ceux qui ont eu le bonheur d'être ici.

Pour ces jeunes gens qui se sont échappés de sous la tyrannie et l'esclavage communiste, toutes les valeurs morales et toutes les notions de justice et de droit se concentrent autour d'une idée unique: la liberté de leur pays, la libération de leur peuple des souffrances et des tortures auxquelles l'ont assujetti le despotisme concentrationnaire.

Les cinq jeunes Roumains qui ont saisi la Légation communiste de Berne ont été poussés par cet instinct profond de liberté, qui est pour eux — et pour nous tous qui avons vécu sous l'esclavage — la plus haute motivation morale et humaine de notre conduite dans le monde.

Vu du côté de ceux qui souffrent l'esclavage communiste leur action apparait comme légitime; c'est une revendication du droit, une incarnation de la lutte pour la justice. Vu du côté de ceux qui n'ont pas subi les crimes et l'opression de la tyrannie, leur acte peut paraître comme une violation des lois et réglements positifs.

Mais il faut regarder de plus près la tragédie, dont ces jeunes gens sont l'expression; il faut à travers les paragraphes de la loi positive arriver à la Justice.

En tant que témoin de ce qui se passe derrière le Rideau de Fer et comme ancien juriste, qui ai dédié ma vie au droit, je crois que nous nous trouvons dans ce cas devant une situation complexe où les seules dispositions des lois faites pour l'existence normale des sociétés ne peuvent couvrir la réalité nouvelle de la tragédie qui secoue maintenant l'humanité.

Pour faire Justice il faut ouvrir grandement l'âme et le cœur et aller aux sources même de nos institutions juridiques et de nos traditions du droit qui sont le fruit de la lutte humaine pour la liberté et pour l'independance humaine.

*) **Ne doutant en rien de la sincérité et de la loyauté de M. Fildermann, nous tenons neanmoins a attirer son attention sur les faits suivants:**

En effet nous croyons que ces excés n'ont pas été voulus par la Garde de Fer. Si'l n'avait pas été assassiné sur ordre du roi Carol II, Corneliu Codreanu aurait été le premier a condamner ces excés qui firent d'ailleurs également des victimes parmi les roumains. Rien qu'a Bucarest, 50 militaires (dont un médicin-commandant) sont morts pendant les jours tragiques du 21 au 23 janvier 1941. Nous croyons plutot que les excés ont été provoqués par des elements périphériques de la Garde de Fer, par la canaille des rues et par des agents communistes infiltrés.

Contre la coexistence

Déclaration de **Charles Kersten,** ancien Président du Comité Spécial de la Chambre des Représentants du Congrès des Etats Unis, chargé d'investiguer l'agression communiste sur les peuples captifs, la manière dont ces peuples ont été subjugués et comment ils ont été traités après la subjugation.

Dans les circonstances qui caractérisent ce procès — la lutte à mort entre la liberté et l'esclavage — l'honorable Cour Fédérale pourrait très bien adopter la formule de la justice tempérée par la charité qui a été invoquée dans le Marchand de Venise.

Au régime communiste de Bucarest la Cour pourrait dire: «Votre Légation aura toute la protection de nos lois requise par le lien diplomatique mais ceux qui ont cherché seulement la liberté de leur patrie et la libération de l'esclavage ne seront privés de leur liberté.

En Suisse l'indépendence nationale, la liberté personelle et la démocratie sont des biens profondément appréciés. Ce serait étrange, en effet, de punir ceux qui ont agi seulement contre le communisme international et en faveur de l'indépendence nationale, la liberté personelle et la démocratie.

Les normes essentielles de la justice — les normes du bien et du mal — qui prevalent en Suisse sont les mêmes dans toute l'Europe Occidtenale, aux Etats Unis et ailleurs. Elle ont leurs racines dans la civilisation judéo-chrétienne.

Depuis que la reconnaissance diplomatique a été accordée au régime de Bucarest, il est clair que les communistes n'ont fait que travailler pour la destruction de cette civilisation en Roumanie.

Il n'est plus douteux que les communistes essayent de détruire partout cette civilisation. Les dirigeants communistes se vantent publiquement sur le triomphe du communisme mondiale. Au récent Congrès du Parti Communiste a Moscou et dans la présence des représentants enthousiastes des démocraties populaires, le camarade Kruschev a déclaré: «La principale caracteristique de notre temps est la sortie du communisme des frontières d'un seul pays et sa transformation dans un système mondiale. Le capitalisme s'est avéré impuissant

Il s'agit donc d'une déclaration de révolution mordiale accélérée, et la déclaration est faite par le leader mondial du Parti Communiste.

à arrêter ce procès historique.»

La Légation Communiste de Roumanie à Berne est prête de jouer son rôle dans l'exécution de l'ordre du jour de Kruschev. Est-ce que cette alliance avec les ambitions du communisme mondial ne change par le caractère de cette Légation tel qu'il se présentait lors de la reconnaissance diplomatique?

La reconnaissance des régimes rouges par les nations libres ne peut être expliquée que par l'expédience. Elle n'implique pas l'approbation de leur système.

Mais tandis que la reconnaissance diplomatique peut être fondée sur des raisons d'expédient, la justice de nos Cours est fondée sur l'éthique et sur nos idées communes du bien et du mal.

La Légation Rouge de Berne représente la volonté de détruire toutes les liberté de l'Occident, de rompre tous les liens entre parents et enfants, d'imposer par instruction forcée le matérialisme athée, de mettre dans des positions officielles des criminels tandis que les honnêtes gens sont jetés en prison, assassinés ou déportés.

Ce style de vie communiste s'est étendu par la propagande mensongère, par la subversion et par la terreur. Il n'a pas l'adhésion des peuples, ni d'un côté ni de l'autre du Rideau de Fer.

C'est pourquoi la Cour Fédérale peut maintenant servir la cause de la liberté et de la justice d'une manière, qui restérait fameuse dans les annales du monde.

Ça serait aussi servir la paix parceque de cette façon les ambitions mondiales du Communisme seront encore une fois démasquées.

Une telle décision ferait les missions diplomatiques communistes plus réservées dans leur activité.

Elle aiderait aussi la position historique de la neutralité suisse en aidant à neutraliser la guerre froide communiste par laquelle Moscou espère pénétrer et dominer notre monde.

DIE STANDARTE

Entscheidung zwischen zwei Rennen*)

Samstag, 14. Juli 1956. Trotz des schlechten Wetters ist das „White City"-Stadion in London bis auf den letzten Platz gefüllt. 25 000 Sportler, Sportsfreunde und Globetrotter der Sportsplätze sind erschienen, um die Entscheidung im 110-m-Hürdenlauf mitzuerleben. Millionen verfolgen mit Spannung die einzelnen Ausscheidungsrennen auf dem Fernsehschirm.

Inmitten der brodelnden Aufmerksamkeit der Menge, inmitten der vibrierenden Spannung in den Umkleideräumen und am Startplatz, geht ein kleines Schauspiel vor sich — klein im Vergleich zu der als Kulisse dienenden mammuthaften Sportveranstaltung.

Ein junger Sportler, Ion Opris, 27 Jahre alt, einer der besten Hürdenläufer der Welt auf der 110 m Strecke, mit der Fahrkarte zu den Olympischen Spielen in Australien gleichsam in der Tasche seines Trainingsanzuges, schlendert nach dem letzten Rennen zu den Umkleideräumen. Eine kurze Dusche, er zieht sich um, verläßt die Umkleideräume, **tritt auf die Straße.** Zwei Männer, die in 150 m Entfernung in einem Auto sitzen und in den letzten 15 Minuten nervös eine Reihe von Zigaretten auf dem Asphalt austraten, winken leicht mit der Hand. Ion Opris steigt ein, ein Wagenschlag fällt zu — Rumänien ist um eine Olympiahoffnung ärmer.

Die Abendblätter bringen bereits das Resultat des Wettkampfes: Vierter ist Ion Opris. Und ebenso wenig wie die Zuschauer den kleinen Vorgang bemerkten, der sich im Stadion abspielte, so wenig ahnen die Leser, unter welcher Nervenanspannung Ion Opris, Favorit Nr. 1 im rumänischen Olympiateam, 'diesen vierten Platz erkämpfte.

Hier die Vorgeschichte, die so viel Spannung und Dramatik enthält, daß sie von einem Kurzgeschichtenschreiber stammen könnte.

Ion Opris wurde 1955 Europameister im 110-m-Hürdenlauf. Er war das Idol der rumänischen Jugend. Er wurde auf Veranlassung der kommunistischen Machthaber betreut und umsorgt („allein die monatliche Rechnung für meine Ernährung machte einen Monatsgehalt aus" erzählt er) und auf alle einschlägigen Sportveranstaltungen ins Ausland geschickt. Kurz, er lebte das Leben der wenigen Privilegierten eines kommunistischen Staates. Niemand in seiner Umgebung jedoch ahnte, daß er seit drei Jahren — in Bern, Belgrad, Oslo, Istanbul — sehnsüchtig und mit beharrlicher Geduld auf den Moment wartete, der es ihm ermöglichen würde, dem sowjetisch dirigierten Rumänien den Rücken zu kehren.

In England hatte er einen Freund, der schon vor Jahren „die Freiheit gewählt hatte". An ihn schickte Opris, kaum in England angelangt, ein Telegramm: „Möchte dich m 14. Juli White City Stadion, London, treffen. Ion Opris."

Der Freund, der keine Möglichkeit hatte nach London zu fahren, schickte das Telegramm an seinen Landsmann Ion Ratiu, Direktor der „Free Rumanian Press Agency" in London und bat ihn, sich um die Angelegenheit zu kümmern.

Direktor Ratiu und der Herausgeber der „Free Rumanian Press Agency", Josef Josten, begaben sich also am 14. Juli ins White City Stadion, gelangten Dank ihrer Presseausweise bis zum Startplatz und hielten nach Ion Opris Ausschau. Das erste Rennen an dem er teilnehmen sollte, begann 2.15 Uhr. Um 1 kam er, flankiert von dem Trainer, einem Ungarn, dem Manager und weiteren Mitgliedern des rumänischen Teams.

Direktor Ratiu gelang es, sich ihm unauffällig zu nähern.

„Sind sie Opris?"? flüsterte er, „was kann ich für sie tun?"

„Ich will abspringen, Ich will in einem freien Land leben."

Direktor Ratiu sammelte sich eine Sekunde. Dann flüsterte er zurück:

„Sind sie sich dessen bewußt, was sie für ihr jetziges Leben eintauschen. Die Emigration ist bitter!"

„Wie bitter sie auch sein mag, ich will hier bleiben. Wann können sie mir helfen?"

„Sofort wenn sie wollen, Überlegen sie nochmals und geben sie mir nach dem Rennen Antwort."

Der Trainer näherte sich, das Gespräch mußte unterbrochen werden.

Opris lief das Rennen, Er kam in die letzte Runde. Kurz vor dem letzten Rennen gelang es Direktor Ratiu, an Opris, der diesmal als einziger Rumäne im Kampf noch intensiver von seinen Landsleuten betreut und mit Ratschlägen versehen wurde, heranzukommen.

„Gleich nach dem Rennen", flüsterte Opris hastig, „Warten sie draußen!" Dann ging er zum Startplatz.

Wie er, sofort nach dem entscheidenden Rennen, während die Menge in sportlicher Begeisterung kochte, trotz der körperlichen Anstrengung, nach zwei Rennen, die seine ganze Kraft erfordert hatten, in ruhiger Kaltblütigkeit seinen „Absprung" in Szene setzte, haben wir oben schon geschildert.

Direktor Ratiu stellte sofort die Verbindung mit der Presse her und am Sonntag lasen die 20 Millionen Leser der „News of the World" — darunter auch 25 000 ahnungslose Augenzeugen — auf der ersten Seite die Geschichte der dramatischen Flucht.

Am selben Abend stellte Ion Opris noch einmal seine guten Nerven unter Beweis. Zusammen mit seinen beiden neuen Freunden, Direktor Ratiu und Josef Josten, ging er in sein Hotel, vergewisserte sich mit einem Blick auf das Schlüsselbrett, daß das Zimmer, das er gemeinsam mit dem Manager und einem anderen Sportler bewohnt hatte, im Augenblick leer war, und brachte seinen Koffer und seine bescheidene persönliche Habe ebenfalls in Sicherheit.

Da das Interesse der gesamten Presse nach der Veröffentlichung in der „News of 'the World" sofort und in erdrückendem Ausmaße erwachte, mußten Maßnahmen ergriffen werden, um die Sicherheit des jungen Sportlers zu garantieren und die Anteilnahme der Öffentlichkeit zu befriedigen. Journalisten, Photographen und den Filmmännern der BBC-Fernsehgesellschaft wurde Gelegenheit gegeben, sich mit Ion Opris zu unterhalten und ihn zu filmen. Die Montagsnummern der Times, Daily Mail, Daily Telegraph, Daily Sketch, Daily Herald, Manchester Guardian, News Chronicle informierten die Öffentlichkeit ausführlich über die spannenden Augenblicke im „White City"-Stadion.

Natürlich versuchten die Mitglieder des rumänischen Teams, an Ion Opris heranzukommen. Aber Dank der Sicherheitsmaßnahmen, kam es nur zu einem telephonischen Nachspiel. Der Manager der Teams erzählte einem Journalisten des Daily Telegraph, Opris hätte nur deshalb das Weite gesucht, weil er ihm 150 Lei schulde. Opris rief ihn daraufhin an und stelte ihn zur Rede, aber der Manager ging gar nicht auf die Sache mit den 150 Lei ein, sondern bat Opris, sich doch etwas mit seinem Freund Ilie Savel, 5. Weltbester im 400-m-Hürdenlauf, zu unterhalten. Daraufhin versuchte sein Freund, ob aus freien Stücken oder auf Veranlassung der politischen Funktionäre innerhalb des Teams konnte nicht geklärt werden, Opris mit allen Mitteln zur Umkehr zu bewegen. Aber der junge Sportler blieb allen Vorstellungen seines Freundes gegenüber unbeugsam, wenn er auch zum Schluß mit Tränen in den Augen den Hörer auf die Gabel legte, nachdem er seinem Freund noch zugerufen hatte:

„Gott schütze dich. Wir sehen uns in einem freien Rumänien wieder!"

*) **Informationsquellen:**
„Free Rumanian Press Agency — F. R. P.", 4 Holland Rd., London, W 14.
„Features and News from behind the iron Curtain" F. C. I., 4 Holland Road, Kensington, London, W. 14.

Der rumänische Beitrag im Ostfeldzug

In einem vor kurzem unter dem Titel „DER FELDZUG NACH STALINGRAD" erschienen Buch von Generalmajor a. D. Hans DOERR, ehemaliger Professor der Kriegsakademie in Berlin, schreibt der Verfasser über die Teilnahme der rumänischen Truppen im Kampf gegen den Bolschewismus:

DER RUMÄNISCHE VERBÜNDETE

„Es wird in den folgenden Abschnitten viel vom Zusammenbruch, von Rückschlägen und Mißerfolgen der Rumänen gesprochen, weil die Geschehnisse nun einmal so waren und in einer kriegsgeschichtlichen Darstellung nicht beschönigt werden können. Das bedeutet kein Wertgeschweige denn ein Schuldurteil.

Vom Beginn des Ostfeldzuges an nahm das rumänische Heer mit zahlreichen Truppen an den Operationen teil. Im Rahmen deutscher Verbände haben sie tapfer gekämpft und die ihnen gestellten Aufgaben erfüllt. Daß im Sommer und Herbst 1942 zwei rumänische Armeen gebildet wurden, geschah, weil sich gerade rumänische Truppen bei den verschiedenen deutschen Armeen in Podolien, im Donezbecken, auf der Krim, im Kaukasus usw. hervorragend geschlagen hatten.

Der Marschall Antonescu, die Armeeführer Dumitrescu und Constantinescu mit den ihnen untergebenen Truppenführern haben als treue Kameraden ihrer deutschen Waffenbrüder alles für eine gute Zusammenarbeit mit der deutschen Führung getan. Der anspruchslose rumänische Soldat hat tapfer gekämpft und 2 rum. Div. haben das Schicksal der 6. Armee in Stalingrad geteilt.

Der Zusammenbruch der rummänischen Fronten im großen Donbogen und in der Kalmückensteppe ist die Schuld der deutschen Obersten Führung, die in ihrer überheblichen Maßlosigkeit den Verbündeten Aufgaben übertrug, denen sie nicht gewachsen sein konnten. Ebenso wenig wie auf die Ratschläge deutscher hoher Führer ner Verbündeten. Selbst die einzige Persönlichachtete der Oberste Befehlshaber auf solche seikeit der Achsenmächte, die ohne Rücksicht mit Hitler sprach und sich nicht abweisen ließ, der Marschall Antonescu, fand mit seinen Warnungen kein Gehör, Und er hatte Hitler darüber nicht im Zweifel gelassen, daß die 3. und 4. rum. Armee infolge ihres abgekämpften Zustandes, des Fehlens von Panzerabwehr (sie hatten nur bespannte 3,7 cm Pak) schwerer Waffen (die Div. hatten keine schwere Artillerie) und erheblicher anderer Mängel der Ausrüstung und Bekleidung nicht in der Lage waren, einem entscheidungssuchenden Angriff standzuhalten.

Trotzdem wurden den rumänischen Divisionen Kampfabschnitte zugeteilt, deren Breite nach deutschem Maß bemessen war. Dabei waren die rumänischen Truppen keineswegs für die aufgelockerte Form und Kühnheit deutscher Kampfesweise ausgebildet, sondern verfolgten nach französischer Schulung eine Taktik, die mit ihrem ausreichenden Sicherheitskoeffizienten dem rumänischen Volkscharakter entsprach. Divisionsbreiten von 20 km und mehr waren für rumänische Truppen untragbar. Die Folge war, daß die Truppe sich von vornherein unsicher und unterlegen fühlte, vor allem, weil sie wußte, daß sie angreifenden Panzern hilflos ausgeliefert war.

Unter solchen Umständen war es geradezu ein Akt der Unritterlichkeit, von den rumänischen Verbänden die Kampfleistung einer modern ausgerüsteten deutschen Division zu erwarten. Wenn auch diese Erwartung nicht ausgesprochen war, so lag sie doch in der Auftragserteilung.

Der militärische Mißbrauch, dessen sich Deutschland diesem Verbündeten gegenüber schuldig gemacht hat, sollte ein Grund sein, sich jedes abfälligen Urteils zu enthalten."

(DER FELDZUG NACH STALINGRAD, Versuch eines operativen Überblickes, von Hans DOERR, Generalmajor a. D., E. S. Mittler & Sohn, Darmstadt 1955).

Aus Rusland heimgekehrt — in Rumanien ins Zuchthaus gesteckt

Wie aus einer deutschen Quelle verlautet, sind in den Monaten Januar und Februar 1956 drei Kategorien von Gefangenen aus Rußland nach Rumänien zurückgekehrt.

200—250 nicht amnestierte Männer und Frauen, die direkt in die Bukarester staatlichen Gefängnisse gebracht wurden, um ihre „Vergehen" nach rumänischen Gesetzen abzubüssen. Unter ihnen befinden sich 8 als Kriegsverbrecher verurteilte Personen deutscher Nationalität.

Weitere 1000—2000 in der Zeit von November 1955 bis Februar 1956 in Rumänien eingetroffene Gefangene wurden zunächst vom staatlichen Sicherheitsdienst verhört. Dann wurde entschieden, wer von ihnen seinen ehemaligen Heimatort aufsuchen konnte und wer an einem anderen, von den Behörden bestimmten Orte, Aufenthalt nehmen mußte. Unter diesen befinden sich 60 Personen deutscher Nationalität, von denen ein Drittel die Annahme der rumänischen Staatsbürgerschaft verweigerte und verlangte, nach Westdeutschland repatriiert zu werden. Bisher ist nur ein einziger Fall bekannt, in dem es einer dieser Personen gelang, durch Vermittlung des Qsterreichischen Roten Kreuzes und der Qsterreichischen Gesandtschaft in Bukarest, in den Westen zu gelangen. Zwei andere wurden verhaftet als sie versuchten, sich über die Schritte zu informieren, die notwendig sind, um eine Ausreiseerlaubnis zu erhalten. Hier war es die französische Gesandtschaft der es gelang, einen von ihnen wieder frei zu bekommen. Über das Schicksal des zweiten konnte bisher, trotz aller Bemühungen von seiten des Internationalen Roten Kreuzes, nichts in Erfahrung gebracht werden.

Im Gegensatz zu dieser unmenschlichen Haltung der rumänischen Regierung gegenüber Menschen ,die zehn und mehr Jahre russischer Gefangenschaft erleben mußten, ist die Bevölkerung bemüht, den ehemaligen Gefangenen beizuspringen und ihnen auch mit den bescheidenen Mitteln, die ihnen zur Verfügung stehen, bei der Gründung einer neuen Existenz zu helfen.

Prof. Dr. Dr. Erich Roth zum Gedächtnis

In einem christlichen Erholungsheim in der Umgebung Marburgs starb am 13. Juni d. J. Prof. Dr. Dr. Erich Roth, a. o. Professor an der theologischen Fakultät der Universität Göttingen im 39. Lebensjahr. Geboren am 12. 10. 1917 Sohn des siebenbürgisch-sächsischen evang. Predigers und Lehrers in Nadesch, wo er als dessen neuntes Kind reichhaltige Eindrücke des vielfältigen siebenbürgischen Lebens erhielt. Ihn umwob dort in der frühesten Kindheit nicht nur die herrliche siebenbürgische Landschaft mit den Weinhalden, Wäldern und Tälern, er wurde auch von jenem geheimnisvollen „siebenbürgischen Geist" angerührt, der die verschiedensten Nationen, die gerade in Nadesch beisammen wohnten, Rumänen, Sachsen, Ungarn und Zigeuner gerade indem sie sich ihrer Eigenart jeweils stark bewußt wurden miteinander verband. Dieses gleichsam mit der Muttermilch mitbekommene „ökumenische Lebensgefühl" hat ihn niemals verlassen und bestimmte und formte sein Wesen auch während seines Studiums in Hermannstadt, später Leipzig und Heidelberg, wo er 1942 zum Dr. theol. und 1943 zum Dr. phil. promovierte. Selbst in seinem wissenschaftlichen Streben blieb er seiner Heimat verhaftet, denn während die eine Dissertation sich mit der kirchengeschichtlichen Erforschung des Gottesdienstes in Siebenbürgen beschäftigt, behandelt die zweite den „Durchbruch der Reformation in Siebenbürgen". Wie konnte es danach auch anders sein, als daß er neben seinen wissenschaftlichen Arbeiten als Professor (ab 1945 Dozent, ab 1953 a. o. Professor für Kirchengeschichte), wobei er zugleich ehrende Vorlesungsaufträge in Oxford und Edinburg hatte, den Nöten seiner in der ganzen Welt zerstreuten Landsleute einzeln nachging ud als späterer erster Vorsitzender des Hilfskomitees der Siebenbürger Sachsen und Banater Schwaben ein unentbehrlicher Berater und Helfer der Landsmannschaft wurde. Aber auch diese Nöte konnte er nur im Blick auf die schicksalhafte Zusammengehörigkeit in Freud und Leid mit den übrigen siebenbürgischen Nationen sehen. Daß er ein eifriger Leser und Förderer des „Stindardul" war zeugt von jenem weiteren eben wahrhaft „ökumenischen" Blick, der ihm eigen war und eigen blieb. So wollen auch wir seiner ehrend gedenken als einem der Edelsten unseres heimgesuchten Vaterlandes im Gedächtnis behalten. Wir bitten unseren Herrgott, er möchte seine schützende und segnende Hand über den vier hochbegabten Waisen und der tiefbetrübten Witwe halten. L.

«DIE STIMMEDER HEIMAT»

Ein in Paris lebender Flüchtling aus Rumänien schrieb an einen Verwandten in Rumänien (der Name kann aus begreiflichen Gründen nicht genannt werden) und fragte an, wie er über die Heimkehr dächte und ob sich in Rumänien wirklich etwas geändert habe.

Tatsächlich bekam er auch eine Antwort, sie lautete:

„Was die Auskünfte anbelangt, die Du von mir haben wolltest, gebe ich Dir folgenden Rat: ich weiß, daß Deine Gesundheit viel zu wünschen übrig läßtund rate Dir deshalb, keine Entscheidung zu treffen, ehe Du nicht wieder vollkommenhergestellt bist. Meiner Meinung nach solltest Du Dich für 2—3 Jahre in ein Krankenhaus begeben und wenn Du dann wieder ganz gesund bist schreibe mir wieder und ich werde Dir antworten, was zu tun ist.

Das ist alles, was ich Dir im Moment sagen kann."

DIE STANDARTE

Das rumänische Volk erwartet viel von der Wiederbewaffnung Deutschlands

Ein interessantes Interview gab ein junger Student der Hochschule für Architektur in Bukarest, Nicolae Chiriac, der vor kurzem anläßlich des Studentenkongresses in Lille (Frankreich) die Freiheit wählte und in Paris einer Reihe von Pressevertretern Rede und Antwort stand.

Seine Erklärungen sind für uns deshalb von Interesse, weil Nicolae Chiriac mit seinen 23 Jahren und als bisheriger Inhaber einer führenden Rolle im Rahmen der U. T. M. (Verband der rumänischen Jungkommunisten) die neue Generation Rumäniens repräsentiert.

Hier das Interview:

Frage: Wie wird in Rumänien die westliche und wie die sowjetische Politik gesehen?

Antwort: Der größte Teil der Bevölkerung ist der Meinung, daß der Westen den Russen und ihren Reden zu viel Glauben schenkt; vor allem irren die Menschen im Westen, wenn sie gauben, daß alle Probleme auf friedlichem Wege gelöst werden können. Menschen, die unter einem kommunistischen Regime leben, sehen die Tatsachen aus der Nähe und es ist ihnen klar, daß die Russen sich niemals ohne äußeren Druck zurückziehen werden. Deshalb werden auch alle Pakte des Westens, die die Pläne der Russen und des ganzen kommunistischen Lagers durchkreuzen, begrüßt und gutgeheißen.

Was die sowjetische Politik anbelangt, ist das Volk in Rumänien überzeugt, daß alles, was die Sowjets unternehmen, nur den einen einzigen Zweck hat, das von Lenin festgesetzte Ziel, nämlich die Eroberung aller Länder der Welt durch den Kommunismus, wenn notwendig auch mit Waffengewalt, zu erreichen. Die Welt soll deshalb nicht glauben, daß die sowjetische Friedenspolitik ehrlichen Absichten entspringt, sie ist nur ein Mittel, um Zeit zu gewinnen.

Frage: Welches ist die Rolle der Völker in den versklavten Ländern?

Antwort: Hier kann ich mich natürlich nur auf das rumänische Volk beziehen und doch glaube ich, daß die Situation in den anderen Ländern nicht anders ist. Keines dieser Völker kann sich, meiner Meinung nach, ohne materielle Hilfe von außerhalb der Grenzen, befreien. Das rumänische Volk ist jedenfalls nicht gesinnt, eine Revolution oder einen Bürgerkrieg ohne Hilfe von außen zu beginnen, denn es ist sich vollkommen darüber klar, daß es sehr schwer, wenn nicht gar unmöglich ist, eine derartige Aktion zu einem guten Ende zu führen, um so mehr, als Rumänien nur von kommunistischen Ländern umgeben ist und keine direkte Verbindung mit der westlichen Welt hat. Eine gleichzeitige Revolution in allen kommunistischen Ländern aber wäre noch schwerer zu verwirklichen.

Sollte hingegen das Zeichen zu einer Erhebung von Seiten des Westens kommen, würde sich die Mehrheit des Vokes auf die Seite des Westens stellen und an der Befreiung mit allen ihm zur Verfügung stehenden Mitteln teilnehmen. Bis dahin reagiert das Volk mehr durch eine gewisse passive Resistenz jedes Einzelnen auf seinem Arbeitsplatze.

Frage: Wie denken Sie über die Bereitwilligkeit des Volkes zur Zusammenarbeit mit den Kommunisten?

Antwort: Die Anzahl derjenigen, die wirklich mit den Kommunisten kollaborieren, ist äußerst gering. Natürlich existiert eine nicht unerhebliche Anzahl von Leuten, die mit ihnen kollaborieren, um ihre Haut nicht zu gefährden und sich einigermaßen über Wasser zu halten; doch ist das eine von der Not und lebensnotwendigen Interessen diktierte Haltung, die sich sofort ändern würde, wenn die Macht des Regimes eine Einbusse erlitte.

Frage: Wurden Personen aus der UdSSR repatriiert?

Antwort: Ja, mir ist bekannt, daß in letzter Zeit eine Reihe von Kriegsgefangenen aus der UdSSR heimkehrten. Dies wurde auch in den Zeitungen veröffentlicht.

Frage: Was weiß man von der Wiederbewaffnung Deutschlands, seiner Wiedervereinigung und wie denkt man über die Politik Dr. Adenauers?

Antwort: Die Probleme Deutschlands und ihre mögliche Lösung werden von den Völkern in den versklavten Ländern mit hoffnungsvollem Interesse verfolgt. In die Person Adenauers und in die von ihm verfolgte Politik werden die größten Hoffnungen gesetzt, denn, so argumentiert das Volk, nachdem die Russen niemals einer Wiedervereinigung zustimmen, es sei denn unter einem kommunistischen Regime, man aber andererseits weiß, daß die Mehrheit des deutschen Volkes eine Wiedervereinigung unter diesen Voraussetzungen ablehnt, so hofft man, daß sich das deutsche Volk schließlich sein Recht selber nehmen wird, eventuell mit Waffengewalt. Das hätte mit Sicherheit eine Einschaltung Rußlands zur Folge, wodurch sich die Auseinandersetzung ausbreiten würde und auch den versklavten Völkern die Freiheit bringen könnte.

In Bern.

Das „offizielle" Rumänien

Jean Maurer, einst Rechtsberater mehrere „kapitalistischer" Unternehmen, war in Bern der Führer der rumänischen volksrepublikanischen „Beobachter"-Delegation.

Foto Hans Steiner, Bern

In Bern.

Das wahre Rumänien

Theodor Ciochina, doppelseitig beinamputiert, fuhr die vier jungen Patrioten, die den Sturm auf die volksrepublikanische Gesandschaft in Bern durchführten, in die Schweiz.

Ciochina ist Rumäne aus Bessarabien. Seine ganze Familie wurde von den Bolschewiken liquidiert.

Foto Hans Steiner, Bern

Donauschwabentum und Koexistenz

Wir lesen im „Süddeutschen Dienst", Nr. 22 von 4. Juni 1956 (Herausgegeben von Lothar Orendi-Hommenau, Stuttgart-Zuffenhausen, Fleiner Straße 76A):

„Unter dem Titel „Koexistenz in bewegten Tagen" gibt das donauschwäbisch-jugoslawiendeutsche landsmannschaftliche Organ „Neuland" (Salzburg-Freilassing), neuestens einem Fortsetzungsbericht einer Mitarbeiterin aus der sowjetischen Besatzungszone Raum unter voller Nennung ihres Namens und ihres Wohnsitzes in Thüringen und dem bescheiden hinzugefügten Vermerk „DDR". Damit soll der donauschwäbischen Leserschaft und der Öffentlichkeit in aller Welt offenbar demonstriert werden, daß es zwei verschiedene deutsche Staaten nicht nur gibt, sondern von donauschwäbischer Seite auch anerkannt werden, und es durchaus möglich ist, daß Sowjetzonenbewohner an landsmannschaftlichen Zeitungen der deutschen Heimatvertriebenen im freien Westen auf der Basis des Begriffes der Koexistenz mitarbeiten dürfen, ohne daß ihnen von den kommunistischen Machthabern auch nur ein Haar gekrümmt wird.

Das gleiche Blatt brachte kürzlich erst auf Grund einer in Salzburg stattgefundenen sog. zwischenstaatlichen „Neuland"-Besprechung „Grundsatzerklärungen zur Pressefrage", in denen es u. a. hieß: „Von der Presse als Vorkämpferin der Freiheit und des Friedens erwarten wir vorbehaltloses Eintreten für die Grundsätze der Demokratie ... Zu der um sich greifenden Ko-existenzgeistigkeit beziehen wir schon aus einer christlichen Grundhaltung heraus klare Positionen ... Wir bekennen uns feierlich und unmißverständlich zum Grundsatz der Pressefreiheit als Garant einer demokratischen innervölkischen Entwicklung."

Von den schwäbischen Landsleuten im Baragan

Anfang dieses Jahres wurden die nach dem Baragan deportierten Banater Schwaben, Rumänen, Ungarn und Serben aufgefordert, in ihre Heimatgemeinden zurückzukehren. Viele unter ihnen folgten dem Aufruf und reisten — auf eigene Kosten — ins Banat zurück.

In Kleinbetschkerek (Rayon Temeschburg) ging die Übernahme der Häuser durch die früheren Besitzer reibungslos vonstatten.

In **Biled** und **Lovrin** (Rayon Groß St. Nikolaus) dagegen, verbarrikadierten sich die inzwischen hier angesiedelten Kolonisten in den Häusern und nicht einmal der Miliz gelang es, sie zur Räumung zu bewegen.

Ein großer Teil der Deportierten, ehemals Einwohner von **Biled, Lovrin, Perjamos, Variasch, Gottlob** und **Lenauheim**, erklärten daraufhin, daß sie auf eine Rückkehr in ihre Heimatorte verzichten und im Baragan bleiben wollen.

Neuigkeiten aus dem Banat

Ungefähr 24 km von Temeschburg entfernt gibt es eine Gemeinde, die früher, Dank des unermüdlichen Fleisses ihrer Bewohner, in der ganzen Gegend berühmt war, umfaßten doch ihre stattlichen Anwesen zusammen 26 000 ha Ackerland.

Da die Gemeinde nicht in der Grenzzone liegt, wurden ihre Einwohner auch von der Deportation in den Baragan verschont. Die Hälfte der Bevölkerung war allerdings im August/September 1944 von den deutschen Truppen evakuiert worden. In die leerstehenden Höfe wurden sog. „Kolonisten" eingewiesen, größtenteils Zigeuner und landwirtschaftliches Proletariat, Menschen, die vollkommen unfähig waren, einen landwirtschaftlichen Betrieb zu führen, und es deshalb bis dahin zu nichts gebracht hatten. Nach kurzer Zeit waren die von ihnen bezogenen Häuser ruiniert. Auf den Feldern zeigte sich das Unvermögen dieser Leute noch deutlicher, die Erträgnisse gingen schlagartig auf die Hälfte der Vorkriegsproduktion zurück.

Daraufhin verwandelten din kommunistischen Machthaber den Boden der in Österreich und der deutschen Bundesrepublik lebenden Schwaben in ein staatliches Landwirtschaftsunternehmen (G. A. S.), oder vielmehr in die „Filiale" eines derartigen Unternehmens in der Nachbargemeinde.

Eine ganze Anzahl von schwäbischen Bauern die heute keinen Grund mehr haben, arbeiten als Tagelöhner auf diesem staatlichen Gut, andere wurden Fabrikarbeiter und fahren täglich mit der Bahn nach Temeschburg zur Arbeit.

In der gleichen Gemeinde wurde auch eine Kollektivwirtschaft (G. A. C.), der 70 Familien, und eine Landwirtschaftliche Genossenschaft (I. A.) der 40 Familien angehören, gegründet.

Trotz diesem reichhaltigen sozialistischen Umformungsprogramm, gehören auch heute noch nicht mehr als 4 Schwaben dieser Gemeinde, der Kommunistischen Partei an. Diese 4 allerdings entfalten eine sehr rege Tätigkeit und versuchen auch mit allen Mitteln, die etwas lahmen Erfolge der Repatriierungsaktion zu beleben, indem sie ihre Landsleute zwingen, ihre Angehörigen in der Fremde in Briefen aufzufordern, doch bald heimzukehren. Bis Anfang Juni dieses Jahres sind allerdings nur 5 Heimkehrer in der Gemeinde eingetroffen. Tatsache ist, daß sie ihre Häuser und einige Quadratmeter Boden um die Häuser herum, zurückerhielten. Es dürfte wohl eine gewisse Zeit hingehen, bis die Häuser wieder hergestellt sind. Wenn die Heimkehrer aber erwartet hatten, daß ihnen nun wieder die Möglichkeit gegeben werden sollte, Landwirte zu werden, sahen sie sich schwer getäuscht. Was man ihnen nämlich anbot, waren Hilfsarbeiterstellen in verschiedenen Fabriken in Temeschburg. Zum Trost dürfen sie sich an der Sensation erfreuen, die ihre aus Deutschland mitgebrachten Fahrräder und Schuhe im Dorfe hervorrufen.

Zu ihrer Überraschung fanden die Heimkehrer statt der früher im Ort stationierten 5 Gendarmen ein ganzes Infanteriebatallion und einen höheren Stab mit Dutzenden von Offizieren vor. Sie konnten auch bald feststellen, daß derartige Garnisonen in allen umliegenden Dörfern entstanden waren, denn das ganze Banat ist heute ein Heerlager.

In den Briefen die sie erhielten, solange sie noch in Deutschland waren, war von all diesen Dingen nicht die Rede und auch nicht von dem „grünen Heinrich" des Sicherheitsdienstes, hier allerdings schwarz gestrichen, der schon mehrere Male nachts den Pfarrer des Ortes zu längeren „Besuchen" in der Stadt abholte.

*

Seit dem Abschluß des Staatsvertrages und der Neutralitätserklärung Österreichs, ist die Zahl der Russen in Temeschburg erheblich angewachsen. Ganze Straßen, besonders im Stadtviertel Fabrik, sind von russischen Osfiziersfamilien bewohnt.

Dasselbe Bild in Arad und Neuarad. Zusammen mit den russischen Truppen erschienen in Neuarad einige österreichische Kommunisten. Sie arbeiten heute in der Zweigstelle der rumänischen KP für Volksdeutsche (Sitz in Neuarad), die unter der direkten Leitung von Filip Geltz steht. Geltz ist Mitglied des Zentralkomitees der Kommunistischen Partei Rumäniens und gehört als Minister der heutigen Bukarester Regierung an.

Für Deutschland

betragen die Kosten eines Abonnaments (12 Exemplare) DM 8.—. Unsere Landsleute können jedoch diese Summe in zwei Raten à 4.— DM bezahlen.

Wir danken allen unseren Abonnenten, insbesondere unseren Landsleuten aus Baden-Württemberg und Hessen, für die Übersendung des Abonnaments.

*

Sollten Sie Ihr Abonnament schon bezahlt haben, verwenden Sie bitte beiliegende Zahlkarte zur Werbung eines neuen Abonnenten.

*

Dacă socotiţi că „STINDARDUL" merită să trăiască, vă rugăm să trimiteţi orice sumă de bani la următoarea adresă:

Bayerische Hypotheken- u. Wechsel-Bank
Konto Nr. 6672 (Stindardul)
FÜSSEN/Allgäu, Germania.

Idemnaţi şi pe alţii să facă acest lucru, dar cât mai curând.

*

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. Emilian, Solbad-Hall, Tirol; z. Zt. Trauchgau/Allgäu, Deutschland. Druck: Buchdruckerei Dr. Peter Belej, München 13, Schleißheimer-Straße Nr. 71.